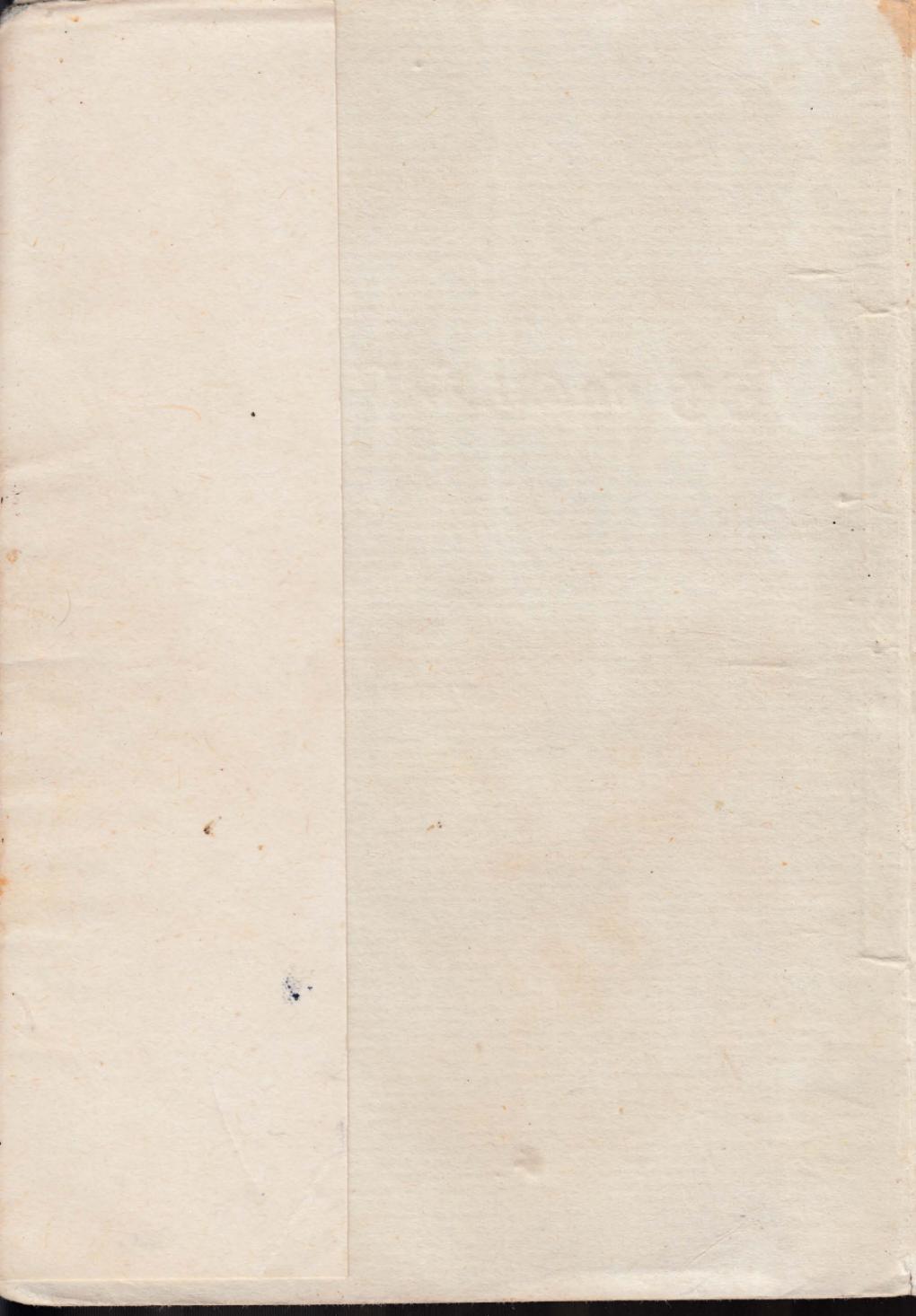

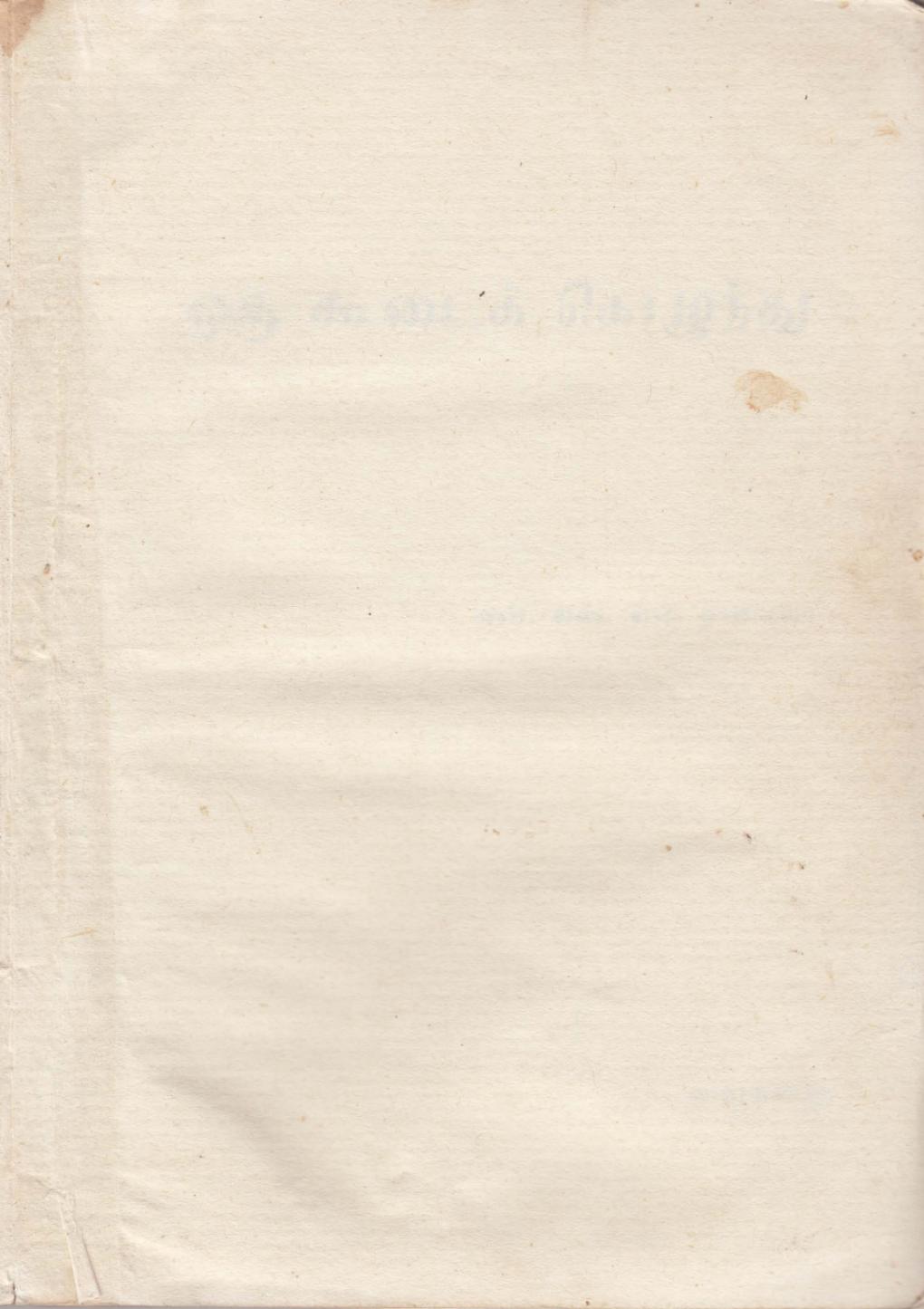
ଶ୍ରୀମତୀ ପାତ୍ନୀ କଣ୍ଠାରୀ

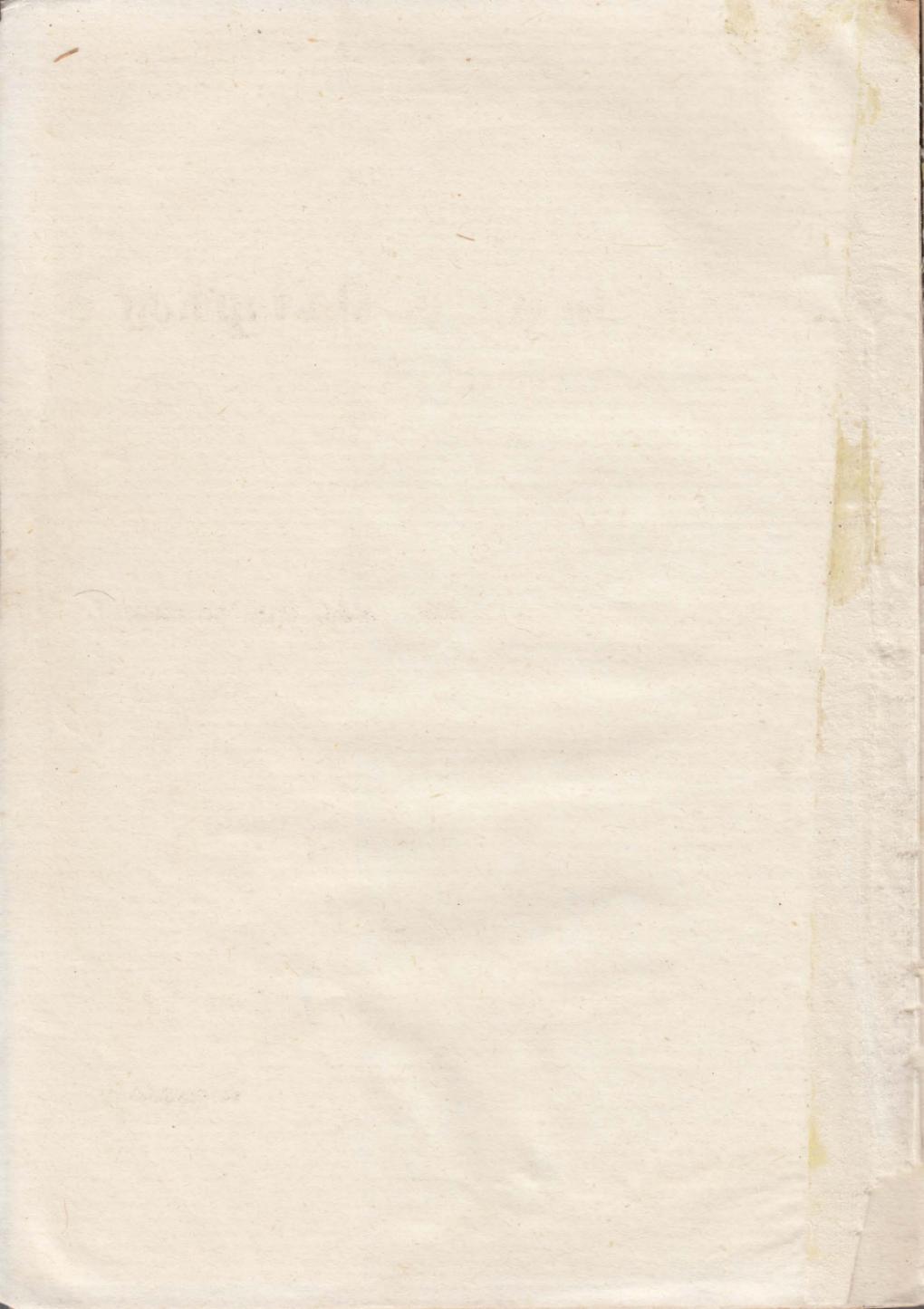

ରାଜ୍ୟବଳୀ ଏଫ୍.ଏୱୁନିଟ୍

RRR

ஓரு கூடைக் கொழுந்து

என். எஸ். எம். ராமையா

DR. M. RAMAIAH

தினாந்திர பதில்லாப்பு

கலை மூலம்

வெகற

ORU KOODAIKKOLUNTHU

collection of short stories by

N. S. M. RAMIAH

copyrights reserved.

published by: Vaiharai Publications
330, Navalar Road, Nallur,
Jaffna, Sri Lanka.

printed at: Thirukkanitha Printers
Chavakachcheri.

jacket design by: K. K. Rajah

first edition: April, 1980

price: Ten rupees (Ceylon-India)

உள்ளே

பிஞ்சக்ருவியல் — வீரகேசரி 13-12-68 ○ வேட்கை — சிந்
தாமணி 9-12-67 ○ தரிசனம்-செய்தி 10-11-63 ○ மறை
— தினகரன் 12-8-69 ○ எங்கோ ஒரு தவறு — அஞ்சலி
1971 ○ நிறைவு — தினகரன் 18-3-62 ○ ஒரு கூடைக்
கொழுந்து — தினகரன் 4-6-61 ○ தீக்குளிப்பு — தினகரன்
17-11-63 ○ ரணம் — கதம்பம் ○ ரகுபதி ராகவ
— காந்தியக் கலைகள் ○ முறைகை — அஞ்சலி ○ கோவில்
— விவேகி.

போதே

தூ — மலை ஓ 10-11-01 கெளம் — வாழ்வாடு
யின் ஓ 10-11-01 கெளம்-வாடு ஓ 10-11-0 கொரை
கொரை — குமர சூ நல்லி ஓ 10-11-0 கொரை —
கொரை ஓ 10-11-0 கெளம் — மலை ஓ 10-11-0
கொரை-பல்லியில் ஓ 10-11-0 கொரை — மலை
மலை கெளம் ஓ மும்பை — மலை ஓ 10-11-0
கொரை ஓ கொரை — கொரை ஓ மலை கொரை —
கொரை

ராமயா கறைகள் பற்றி

ஒரு கலைஞரின் தேடல் வெறும் புறத்தோற்ற அவதானிப்புகளோடு மாத்திரம் முடிவுபெற்றுவிடுவதில்லை. இப்பிரபஞ்சத்தில் மனிதன் மாத்திரமல்ல, மானுட அனுபவம் கருக்கொள்கின்ற யதார்த்த இயக்கங்கள் அனைத்தும் கலைஞரின் தேடலுக்கு இலக்காகின்றன. வரலாற்றின் வீச்சில், சமூகங்களின் வளர்ச்சிப்போக்கில் பெளதிக் உலகின் சிக்கலான பல்வேறு அம்சங்கள் மானுட யதார்த்தத்தினுள் சிறைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. இதற்கேற்ப கலைஞர்தேடல் இலக்கின் பரிமாணங்கள் அகவிக்கின்றன. இத்தேடல் சித்திக்க கலைஞரின் பார்வையும் விசாவித்தல் காலத்தின் நிர்ப்பந்தமாகிறது. அவ்வக்காலகட்டத்தில் யதார்த்தத்தின் வெவ்வேறு அம்சங்களின் தனிப்பட்ட அழுத்தம், அகசிப்பு, அர்த்தம், பெறுமானம் போன்றவற்றிற்கு சவாலாக கலைஞரின் தேடவில் ஆழமும் வீச்சும் உருக்கொள்வதே விரும்பத்தக்கது.

வர்க்க பேதங்கொண்ட சமுதாயத்தில் மானுட யதார்த்தத்தின் வளர்ச்சிக்கும் கலைஞரின் பார்வை அகவிப்பிற்கும் ஒத்தியைப் பிருப்பதில்லை. சமூக இழைகளிலிருந்து, உற்பத்தி உறவுகளிலிருந்து கலைஞரும் அந்நியமாக்கப்பட்டுவிடுகிறுன். அவன் அந்நியமாகிப் போய் விடுவதினால் சமூகத்தின் மொத்த இயக்கத்தை சீராகப் பார்க்க இயலாமல் சிறைந்து உருவங்களையோ உருத்திரிந்த பிம்பங்களையோதான் தரிசிக்கிறுன்.

இந்த மானுட யதார்த்தத்தின் முழுமையை உணர்வன் அதன் ஒரு விளைவேயான மன்ற துயரத்துக்கு பரிகாரம் தேடுகிறுன். இந்த யதார்த்தத்தின் பூரணம் புரிபடாத வேளையில் ஒரு கலைஞர் வாழ்க்கைக்கு என்ன அர்த்தம் கற்பிக்கிறுன்?

அவலத்தின் மத்தியிலும் சமூகப் புன்மையால் குழப் பட்டும் சீரழியும் மனிதனைக்கூட அச்சகதியிலிருந்து மீட்டெடுத்து அவனுக்கு ஒரு பெறுமானத்தை அளித்து அவனை ஒரு உயர்ந்த இடத்தில் வைத்துப்பார்க்கிறோன். அதாவது யதார்த்தத்தின் இயக்கத்துக்கு முழு விளக்கத்தையும் ‘மனிதன்’ என்ற எண்ணக்கருவின் தளத்திலிருந்தே பெறமுயல் கிறோன். இதன் விளைவாக தினசரி வாழ்க்கை வட்டத்தினுள் உழன்றுகொண்டிருக்கும் அந்நியமாக்கப்பட்ட, ஒருக்கப் பட்ட சராசரி மக்களிடையேயும் நம்பிக்கை ஓளிரவிடுகின்ற ஒருயர்ந்த மனுக்குலத்தைக் காணமுற்படுகிறோன்.

இப்படியான கதாபாத்திரங்களை சிருஷ்டிக்கும் ஒரு கலை ஞன் குறைந்த பட்சம் ஒரு மனிதாபிமானியாகவாவது இருந்தாலே இத்தரிசனம் சாத்தியமாகும்.

என். எஸ். எம். ராமையாவின் சிறு கதைகளிலே நாம் காணுகின்ற கதாபாத்திரங்கள் அன்றை வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் சிக்கித் துயருறும் தனிநபர்களாவர். ஆனால் இப்பாத்திரங்கள் பெயரற்ற உதிரிகள்லர்; ஆனாலை நிதித் துப் போனவருமல்லர். வாழ்க்கையின் பிரச்சினைகளுக்குத் தங்கள் தனிப்பட்ட சொந்த ஆளுமையின் பெலத்தினால் சவால் விடுகின்றனர்.

தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தன் சொந்த ஆசைகளை அவித்து விடுகிறோன். ‘தீக்குளிப்பில்’ வரும்ரஞ்சிதம். எப்பாடு பட்டேனும் தங்களுக்கும் ஒரு பெற்றோமாக்கல் லைட் வாங்கிவிட வேண்டுமென்று முடியாத வயதிலும் மண்ணேநு போராடுகிறோன் ‘வேட்கை’யின் ரங்கையாக் கிழவன். காடு எரிந்தால் மழை பெய்யும் என்ற நம்பிக்கைக்காக தான் பாடுபட்ட சேனையையே நள்ளிரவில் எரித்து விடுகிறோன் ‘மழை’யில் வரும் மானிக்கம். கையில் இரத்தம் கசியக் கசிய தன்னுழைப்பின் நேர்மையை கணக்கப்பிள்ளைக்கும் ஊராருக்கும் வெராக்கியத்துடன் நிறுவுகிறோன் ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்தின்’ அஞ்சலை. முழு ஊரையும் எதிர்த்து குகையின் மத்தியில் தங்கள் காதல் பயணத்தை துணிச்சலோடு ஆரம்பிக்கிறார்கள் ‘கோயில்’ வரும் இளம் காதலர்கள்.

ஆனால் வர்க்க பேத சமுதாயத்தில் தனிநபர்களாக அந்தியமாக்கப்பட்ட உதிரிகளாக ஜீவிப்போரின் ஆளுமை நசித் துப் போவதே நியதி. மாருக ராமையாவின் கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் முழு யதார்த்த இயக்கத்துக்கும் சவால் விடுவோராகக் காணப்படுகின்றனர். அதில் தோல்வியுற்று மூலம் அத்தோல்விகூட ஆராதிக்கப்படுகிறது; லட்சியம் யப் படுத்தப்படுகிறது. ராமையாவின் கதைகளில் நாம் காணும் இத்தகைய போக்கு ஒரு மனிதாபிமானப் பார்வையின் முழு அர்த்தத்தில்லாவிட்டாலும் அதன் ஒரு எளிமையான வடிவத்தின் வெளிப்பாடு எனக்கொள்ளலாம்.

மானுட யதார்த்தத்தை அதன் சரியான பரிமாணங்களில் இனங்கண்டு கொள்ளமுடியாத நிலையில் தனிமனித மூக்கும் அவனைச் சார்ந்திருக்கும் சூழல் யதார்த்தத்துக்கு மிடையிலான தொடர்புகளில் உண்மையான முரண்பாடுகள் - முரண்பாடுகள் அற்றவை போன்று மங்கலாக தெரிவ தனுஸ் புறமொதுக்கப்பட்டும் வேறு சக்திகள் பூதாகரமான வையாயும் மனித ஆளுமையை மீறியவையாயும் மனிதனின் விரோத சக்திகளாயும் சித்திரிக்கப்படுதல் இயல்பு.

இத்தகைய போக்கு ராமையாவின் கதைகளில் சற்றுத் தூக்கலாகவே தெரிகிறது. ரங்கையாக் கிழவனின் ஆசைகள் நிராசையாகிப் போவதற்கு அவன் பொருளாதாரம் அல்ல அவன் தோட்டத்தை அழித்த மழையும் மலைச் சுரியுமே கொரணங்களாக அமைகின்றன. மழை இல்லாமல் போன தால் வந்த வரட்சியைச் சமாளிக்கத்தோட்டத்து நிர்வாகம் வேறொரு தீர்வைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கலாம் என்ற யோசனையே இல்லாமல் தாம் பாடுபட்டு வளம்படுத்திய மன்னின் சேனையையே மழைக்காக எரிக்க முற்படுகிறுன் மாணிக்கம்.

இந்தப் பின்னணியில் இயற்கை, விதி, மனித ஜீவிதத்தின் சமூல் வட்டம் போன்ற மனித ஆளுமைக்கப்பாற்பட்ட சக்திகள் என்று கூறப்படுவற்றைச் சமாளிப்பதற்காக

சாதாரண மக்கள் திரளிலும் மேம்பட்ட லட்சியக் கதாபாத் திரங்களாக ரஞ்சித்ததையும், அஞ்சலையையும், ரங்கையாவையும் மாணிக்கத்தையும் படைக்கவேண்டிய தேவை ராமையாவுக்கு ஏற்படுகிறது. இருந்தும் ராமையாவின் கதைகளில் வரும் கதாபாத்திரங்களின் இயக்கப்பாடுகள் அனைத்தும் உழைப்பு என்பதையே தாரகமந்திரமாகக் கொண்டிருப்பது சிறப்பியல்பு என்று கூறலாம். மலையக மக்களின் வாழ்க்கையில் பிறப்பில் இருந்து சாவுவரையுள்ள சகல அம்சங்களும், நேர்கள், கண்ணியம், சமூகதர்மம் பற்றிய உணர்வு வகை அனைத்தையும் இந்த மக்களின் உழைப்பு என்னும் உரை கல்லுக்கூடாகவே நிறுவுகிறார். கொழுந்து பறிக்கையிலேயே பிள்ளையைப் பிரச்சிக்கும் தாயின் கதை மூலம் உழைப்பு இந்த மக்களின் வாழ்க்கையில் எப்படி பின்னிப் பினைந்து போய் கிடக்கிறது என்பதை நன்கு உணரவைக்கிறார்.

1960களில் எழுத்துத்துறைக்குள் நுழைந்த என். எஸ். எம். ராமையா தன் எழுத்தின் வளத்தால் கடல் கடந்த இடங்களிலும் கெளரவத்தைப் பெற்றிருக்கிறார். குறைவாக எழுதி, கணிசமான வாசகர்களின் கவனத்தை ஈர்த்திருக்கிறார். மலையகம் என்ற பிராந்தியத்திற்கேயுரிய விழேசமான தன்மைகளைக் கொண்டெழுந்த மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு உருவும் சமைத்துவர் என்ற வகையில் ராமையாவரலாற்று முக்கியத்துவம் பெறுகிறார்.

மலையக மக்களின் துயரார்ந்த வாழ்வினை இலக்கியத்தின் ஒளியிலே தரிசிக்க முயன்ற முன்னேடிகளின் தொகுப்புக்கள் என்ற முறையில் என். எஸ். எம். ராமையாவின் “ஒரு ஜெடக் கொழுந்து”, தெளிவத்தை ஜோசப்பின் “நாமிருக்கும் நாடே...”, ஆகிய இரண்டு சிறுகதைத் தொகுப்புகளுமே தனி ஒரு எழுத்தாளரின் தொகுப்பாக நம் கைகளில் கிடைத்திருக்கின்றன. மலையக இலக்கியத்தின் பங்கினா மதிப்பிட இவை போன்ற பல தொகுப்பு நூல்கள் வெளிவருவது அவசியம்.

மு. நித்தியாங்கந்தன்

பிஞ்சக்குவியல்

தமாட்சிக் கிழவிக்கு நீலாம் பரி ராகம் தெரியாது, ஆயினும் அவளது 'ரோ...ரோ' சப்தத்தில் இரண்டு குழந்தைகள் கண்ணுறங்கத் துவங்கின. ஒன்று மடியில்; இன்னென்று வெள்ளைத்துணியால் கட்டிய தொட்டியில். மடிக் குழந்தை அயர்ந்து தூங்கியதும், மெள்ளத்தூக்கி சவர் ஓரமாக சாக்குத் துண்டு ஒன்றைவிரித்து அதன் மீது கிடத்தி னன். அது ஒருமுறை தலையைச் சொறிந்துவிட்டு அயர்ந்தது. தொட்டில் குழந்தையிடம் சலனம் இல்லை. தொட்டில் மட்டும் வேசாக ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

அந்தப்பிள்ளை மடுவத்தில் சுமார் பன்னிரெண்டு பிள்ளைகள்; மனிதப்பிறவியின் அழகுப்பருவத்தைக் கேளி. செய்து கொண்டிருந்தன. ஒழுங்காகப் பராமரித்தால் தங்க விக்ரகம் போல் இருக்க வேண்டியவை, சிவந்து பிறந்தவையுங்கூட, நிறம்மங்கி அழுக்கும் அசட்டையுமாக கண்ட மேனிக்குத் திரிந்து கொண்டிருந்தன.

நடக்க ஆரம்பித்திருந்த குழந்தை ஒன்று அந்த மடுபத் தின் வாசலை நோக்கி தளிர்ந்தை நடந்து கொண்டிருந்தது.

உடல் பாரத்தை கால்கள் தாங்கப் பழகாத நிலையில் விழுந்து விடுவோமோ என்ற பயத்தில் நின்று நின்று; முன்னும் பின்னுமாக ஆடித் தயங்கித் தயங்கி நடந்து கொண்டிருந்தது.

அதன் நடையழகு ரசிக்கும் நிலையில் காமாட்சிக் கிழவி இல்லை. முலையில் சுவரோரமாகச் சிணுங்கிக் கொண்டிருந்த இன்னேரு குழந்தை அவனுக்கு ஏற்கெனவே எரிச்சலை மூட்டி விட்டிருந்தது. போதாதற்கு வேறு இரண்டு குழந்தைகள்; ஒன்று தலையிரைப் பிடித்து ஆட்ட; மற்றது அலறிக் கொண்டிருந்தது.

தூங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தையிடம் நிமிர்ந்து கிழவி நேராகப்போய் தலையிரைப் பிடித்து ஆட்டிக்கொண்டிருந்த சண்டைக் கோழியின் முதுகில் ‘ஓன்று’ வைத்து; ‘சும்மா சண்டைக் கோழியின் முதுகில் ‘ஓன்று’ வைத்து; ‘சும்மா இருவே! சனியங்க .. புள்ளைகளை தூங்கப் போட ஏலாது’ என்னு கடுகடுத்தாள். காங்கிக் கட்டிக்கொண்ட குழந்தை விதிர்த்து உட்கார்ந்து. அடியினால் விறுவிறுத்த முதுகை நெவித்தவாறு கிழவியைப் பார்த்து அதன் கீழுதடு நெளிந்து வளைந்தது. கண்கள் குளமாகினா.

முனுமுனுத்தவாறு காமாட்சி சிணுங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தையிடம் போய், ‘இஞ்சரே! என்னது? - பொழுது விடிஞ்சா பொழுது போன நீ சிணுங்கிக் கிட்டே இரு... என்ன பொறப்புகளோ..! என்று கண்களை உருட்டி விழித் தாள். சிணுங்கல் ஸ்தாயில் கத்தத் துவங்கியது. காலையில் அதனுடைய தாய் குழந்தையை கொண்டுவந்து விடும்போது ‘அம்மாயி! புள்ளே அழுதா குட்டிச்சாக்கிலே விசக்கோத்து இருக்கு, எடுத்துக்குடு’ என்று கூறியது ஞாபகம் வந்தது. தூண் ஓரமாக ஆணியில் மாட்டியிருந்த சிறிய சிறிய சாக்குப் பைக்குள் கையை நுழைத்து பிஸ்கட் ஒன்றை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

பழைய சினுங்கல் ஸ்தாயிக்கு இறங்கியது குழந்தை. இந்தப்பிள்ளை மடுவத்து வேலை கிடைத்து இரண்டு வாரமாகிறது. கிழவிக்கி என்னவோ ஒட்டவே இல்லை. இவளுக்கு முன்னால் இந்த வேலையைச் செய்தவருக்கு தோட்டத்தில் நல்ல பெயர். செக்ரோவில் பெயர் விழுவேண்டுமே என்கிற ஒப்புக்காக இல்லாமல் இதைத் தூய திருப்பணிபோல் செய்த அருமையை இன்றும் பிள்ளை உள்ளவர்கள் சொல்லி உருகுவார்கள். இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு அவள் இறந்து விட்டாள். காமாட்சி தலையில் விழுந்தது பொறுப்பு.

சுபாவத்தில் காமாட்சி போல்லாதவள் அல்ல. பாம்பு படம் தொங்கும் காதுகளும் ரவிக்கை இல்லாத உடம்புமாக பழைய காலத்து மனு ஷி அவள். யாரிடமும் ரொம்பவும் நிதானித்து பேசவாள். வாழ்க்கைத் துன்பங்களின் அழுத்தம் முகத்தில் சுருக்கமும் விரக்கியமாக விரவி நிற்கும். அவளைப் பற்றி யாரையாவது கேட்டால், ‘பாவம் ஒருத்த வம்புக்கும் போகாது அப்புராணி’ என்பார்கள்.

பிள்ளை மடுவத்து வேலைதான் அவளை சிடு சிடுப்புக்காரி யாக ஆக்கி விட்டிருந்தது.

அவள் வாழ்க்கை அமைப்பு அப்படி... ...

கூறைச் சேலையும், மஞ்சட் கயிறுமாக வாழ்க்கைத் துவங்கிய போது தானும் புருஷனும் என்று தனிக்குடித்தனமாக இல்லாமல் அத்தை மாமடையே புருஷனுன் தங்கை தம்பி என்று ஒரு பட்டாளத்திற்கும் மத்தியில் தான் அவள் வாழ வேண்டி இருந்தது. கொஞ்சம் தொந்தரவு என்கிற அளவில் தான். அப்போது அவள் சிரமம். ஆனால் பிறகு அடுத்தடுத்து குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தபோது அவள் தினறிப்பொனாள்.

முதல் குழந்தை பிறந்தபோது இந்த ஒன்றேடு நல்ல படியாக வாழ வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் அடுத்தடுத்து பிறந்தது. ‘சரி வந்து விட்டது’. வேறு வழி இல்லை தலைப்பிள்ளைக்குத் துணையாக இருக்கட்டும்!

என்று தேற்றிக்கொண்ட போது, முன்றாவது பிறந்தது. ‘கடவுளே! நம் நிலைக்கு இது அதிகமாயிற்றே’ என்று ஏங்கி இருந்தபோது நான்காவது பிறந்தது, அடுத்து ஐந்து ஆறு

காமாட்சியின் சபாவமே மாறிவிட்டது. எந்நேரமும் சிடு சிடுப்பு வெறுப்பு, சின்னக் குற்றங்களுக்கும் விறகுக் கம்பால் பிள்ளைகளை கண்மண் தெரியாமல் அடிக்கும் அளவுக்கு இரக்கம் செத்துவிட்டது. கணவன் பக்கத்தில் நெருங்க முடியாது. ‘இந்த ஆறு எமன்களை பெத்து அவதிப்படுகிறேனே பத்தாதா? இன்னும் பெத்து நான் சாகனுமா?’ என்று அலறு வாள். நாள்டை வில் அவள் அலறல் நிரந்தரச் சுவராக மாறியதும் அவர்கள் வாழ்வு உப்புச் சப்பற்றதாய் மாறியது.

காலம் ஓடியது.

பிள்ளைகள் எல்லோரும் தலையெடுத்து சம்பாதிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

ஓன்றன் பின் ஒன்றும் கல்யாணம் செய்து குடியும் குடித் தனமானார்கள். ஒன்று மாறி ஒன்றாகக் குழந்தைகள் பெற்றார்கள் அவளுடைய மகள்களும் மருமகள்களும் யாராவது ஒருத்தி முறை வைத்தது போல வயிற்றைத் தள்ளிக் கொண்டு நிற்கையில் அவளுக்குத் தாய்மையே வெறுத்து வந்தது. சிறு பருவத்தில் அவள் ஆசையோடு விளையாடும் விளையாட்டு ஒன்று

கொழுந்துச் சாக்கு அனுப்பும் ஒற்றைக் கம்பியில் கல்லால் ‘ணங் ... ணங் ... ணங் ...’ என்று நான்கைந்து தட்டுதட்டுவாள் ‘கிண்’ என்று நாதம் பிறந்து, சற்று நேரம் தொடர்ந்து, பல வினடிகளுக்குப் பிறகு எத்தனை அடி விழுந் ததோ அத்தனை துள்ளில் துள்ளி மீண்டும் நாதம் தொடரும். மீண்டும் துள்ளும்

இப்போது வாழ்க்கையும் துள்ளுகிறது. மீண்டும் மீண்டும் மீண்டும்

பிள்ளை மடுவத்தில் கூரைக்கு மேலே ‘உய் ய் ய் ய் என்று ஒலி கேட்கத் துவங்கியது. காமாட்சி வெளியே வந்து மேலே அண்ணுந்து பார்த்தாள். நீலவானத்தில் கறுப்பு கோடு கிழித்தது போல செல்லும் ஒற்றை கம்பியில் கொழுந்து நிறைந்த சாக்குகள் இரண்டிரண்டாக பவளி வரத் தொடங்கின.

வெய்யில் நேரத்தில் சற்று நேரம் வானத்தைப் பார்த்தது கண்களை இருட்டிக்கொண்டு வந்தது. சிமிட்டிச் சிமிட்டி விழித்தவாறு உள்ளே வந்தாள். பல நிமிடங்களுக்கு பிறகு பிள்ளை மடுவத்துக்கு மேலே செல்லும் ஒற்றையடிப் பாதையில் பெண்களின் பேச்சுக்குரல் கேட்டது.

மடுவத்திலிருக்கும் குழந்தைகளின் தாய்மார்கள்.

தரையில் உருண்டு கொண்டும் விளையாடிக் கொண்டும் இருந்த குழந்தைகள், தாய்மார்களைக் கண்டதும் வாசலை நோக்கி தவழ்ந்தும் நடந்தும் பறந்தன. இன்னும் சில விழுடி களுள் தாயின் அரவணைப்பில் ஆழ்ந்து விடுவோம் என்பது தெரிந்தும் பரபரப்புத் தாங்காத ஒரு செல்ல அழுகையும் கொஞ்சலுமாக சில நிமிடங்களுக்குள் மடுவம் நிறைந்த மழுலை ஓலம்.

சில மணிநேரப் பிரிவுதான்; என்றாலும் தாய்களும் பல நாட்கள் பிரிந்தது மாதிரி தாவி எடுத்து முத்த மழை பொழுந்தார்கள்.

ஒருத்தி குழந்தையின் வயிறு தன் மண்டையில் அழுத்த வைத்து ‘டூர் ... ர் ... டூர் ர் ..’ என்று வேடிக்கைக் காட்டிருள் இன்னெரு தாய் தன் குழந்தையை ‘பாலு வேணுமா ... இந்தத் தொப்பைக்கு ... பாலு வேணுமா ...’ என்று கைகளை முஷ்டியாக மடக்கி ‘இந்தத் தொப்பைக்கு ... தொப்பைக்கு ... என்று குழந்தையின் வயிற்றில் அழுத்தி அழுத்தி எடுத்த போது குழந்தை தன் இரு கரங்களாலும்; தனது கால்விரல் களைப் பிடித்துக்கொண்டு கெக்கலி கொட்டிச் சிரித்தது.

இந்த அமளியில் கிழவியின் சத்தத்தையே காணவில்லை கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகு குழந்தைகளின் சத்தமெல்லாம் அடங்கி, பெண்களின் பேச்சுக்குரல் மட்டும் முனு முனு வென்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோது; முளையிலிருந்து ஒரு குரல் ‘அம்மாயி இதென்ன புள்ளை முதுகிலே? ’ என்று கிறீச்சிட்டது. தனக்குக் கிடைத்த இடைவேளையில் தேநீர் குடிப்பதற்காக வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த ‘பிளாஸ்கை’ எடுக்க கிழவி திரும்பிப்பார்த்தாள்.

சண்டைக் கோழியின் தாய்

‘என்னடி முதுகிலே? ... அருகில் போய்ப் பார்த்தாள் சூழந்தையின் முதுகிலே விழுதிக் கோடுகள் போல முன்று விரல் அடையாளம் தடித்துக் கிடந்தது. கிழவிக்கு முகத்தில் அசுடுதடியது. முழங்காலில் கையைக் கொடுத்து ஊன்றிய வாறு குனிந்து ‘புள்ளைகளைத் தூங்கப்போட ஏலாமே இது வும் இன்னேன்றும் சண்டைப் போட்டிச்சுன்னு தட்டி வேண்! ’ என்று கூறியவாறு வலது கையால் முதுகைத் தடவி விட்டன்.

விரல் அடையாளம் கிடக்கும் அளவிற்கு விழுந்த அடி எத்தனை ராட்சத்தை தனமான அடியாக இருக்க வேண்டு மென்று எண்ணிய சண்டைக் கோழியின் தாய்க்கு. தான் கூட அப்படி அடித்திருக்க மாட்டோமே என்று எண்ணிய போது உள்ளம் பற்றிஎரிந்தது. அதைவிட அடித்ததைக் கிழவி சாவதானமாக ஓப்புக்கொண்டது மேலும் ஏரிச்சலை மூட்டியது. ‘புள்ளைகளைக் கண்டிக்க வேண்டியதுதான் ஆன இப்படி பிசாக அறையற மாதிரி அடிக்க வேண்டாம், சொல்லிப் புட்டேன்! ... என்றாள்.

பேயறைந்தது போல கிழவி நிமிர்ந்து நின்றாள். ‘இஞ்சரு! பூரணம்! ... வார்த்தையை ரொம்பச் செலவழிக் காதே ... பத்தும் பன்னெட்டு பிள்ளைக் கூரோ சமயத்திலே நாயீ மாதிரி அலறையில் பார்த்தா தெரியும் ...’ என்றாள் கிழவி.

‘என்னது நாயி மாதிரியா? ...’ என்ற பூரணம் மற்றப் பெண்களைப் பார்த்து ‘கேட்டுக்கிடுங்க கதையை நம்ம புள்ளோக நாயி மாதிரி ... கத்துதுகளாம் ...’ என்று சாட்சி வைத்து விட்டு ‘அம்மாயி! ஒன்கு அதுக்குத்தான் சம்பளம் கொடுக்குது. முடியாட்டி வேற வேலைக்கு போறது, அதுக்கு புள்ளோகளை போட்டுக் கொல்லச் சொல்லி இருக்கா? என்றார்.

‘ஆமா, எல்லாரும் பெரட்டு கலைஞர் இப்ப இவுக வந்திருக்காக பெரட்டு கலைக்க ... நான் வேறே வேலைக்குப் போறேன். நீ வந்து புள்ளோகளை பார்த்துக்க ...’

‘ஏன் முடியாதோ? ... நான் நல்லாத்தான் பார்த்துக் கிடுவேன் ஒம்மாதிரி பிசாசு அறையற மாதிரி அறைய மாட்டேன் ...’

‘இஞ்சே மறுபடி மறுபடி பிசாசு பிசாசன் னு செல்லாதே ...’

குடான ஒரு வாக்கு வாதத்திற்குப் பிறகு பூரணம் ஒரு கையில் குழந்தையும், மறுகையில், சுவரில் தொங்கிய சாக்குப் பையுமாக நீதி கேட்கப் புறப்பட்ட கண்ணகி மாதிரி கிளம்பி விட்டாள்.

மாலையில் காமாட்சிக் கிழவி வேலை முடிந்து வீட்டுக்குப் புறப்படும் போது, பங்களாவிலிருந்து ஓர் ஆள் வந்து ‘ஜியா வரச்சொல்வதாகச்’ சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

அவள் எதிர் பார்த்ததுதான்.

கண்க்குப்பிள்ளையின் பங்களாவை அவள் சென்றடையும் போது அவர் பங்களாவின் முன்னுள்ள வெளியில் நின்று பேர் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். கிழவியைக் கண்டதும் ‘கொஞ்சம் நில்லு’ என்று கையைக்காட்டி விட்டு; பாக்கி யுள்ள ஆட்கஞ்கும் பேர் போட்டு முடித்துவிட்டு; செக்ரோலை முடினார். பின்னர் கிழவிப் பக்கம் திரும்பி; ‘என்ன காமாட்சி, என்னது ... காலையில் என்னமோபூரணம் வந்து சொல்லிட்டு போகுது’ என்றார்.

‘அதுவுட்டு பிள்ளையை அடிச்சுப் போட்டேனுங்களாம்’

‘அடிச்சது நெசமா? ...’

‘அடிச்சது நெசந்தான் இல்லேங்கல்லே ...’

அவள் முடிக்கவுமில்லை, தொடரவுமில்லை, கணக்கப் பிள்ளை அவளைப்பார்த்து ‘அது குத்தந்தானே? ...’ என்றார்.

‘பத்துப் பன்னெண்டு புள்ளைக் கூட இருக்கிற இடத்திலே அடிக்காம பேசாம்’

‘அப்படிச் சொல்ல முடியாது காமாட்சி ...’ என்று கணக்கப்பிள்ளை இடையில் குறுக்கிட்டார். ‘நாளைக்கு காயம் படருப்போல அடிச்சிப் போட்டுட்டு, அப்பவும் இப்படிச் சொல்ல முடியுமா? ...’ ‘கண்டிக்கிறதுக்கும் ஒரு அளவு இருக்குதில்ல’

கிழவி சங்கடத்துடன் இடது கையால் வலது பக்கமுழங் கையைத் தடவிக்கொண்டு நின்றார்கள். ‘சரி சரி... போ... இனி இப்படி ரிப்போட்டு வரக்கூடாது’ என்று கணக்கப் பிள்ளை கூறிவிட்டு நகர்ந்தார். அவர் போன பிறகும் கிழவி நின்ற இடத்திலேயே கொஞ்சநேரம் இருந்து கொண்டு விட்டு, மெல்ல நடந்தார்கள்.

ஓ

ஓ

ஓ

ஓ

இரவு ஏழு மணியைப் போல காமாட்சிக் கிழவியின் வீட்டு வாசலில் அதுவரை நிலவிய அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு நாராசாரமாக ஒரு குரல் ஓலித்தது. கண்ணடக்கோழியின் தகப்பன்.

கையில் முழு நீளத்துக்கு, திரி சொருகிய பைப்புழாய் பந்தம் தீவிட்டி மாதிரி எரிந்து கொண்டிருந்தது. நன்றாக குடித்திருந்தான். வெளிச்சத்தில் கண்களின் சிவப்பு; அறுத்த வைத்த தகைத்துண்டமாக பிதுங்கியது. ‘எங்கே அவுக ... புள்ளைப்பாக்குற அம்மா... பெரிய ய... ய... அம்மா? ...’

வீட்டுக்குள்ளிருந்த கிழவிக்கு நெஞ்சு ‘சிலீர்’ என்றிருந்தது. ‘இது என்னடி கூத்து ...’ என்று முனகிக்கொண்டாள். உள்ளே உட்கார்ந்திருந்த கிழவியின் மகன் ஒருவன் ‘என்னது? ...’ என்று அவளைப்பார்த்தான்.

‘இவ பூரணம் ...’ என்று முடிச்காமல் எழும்பி வாசஸ் புறம் எட்டிப்பார்த்து விட்டு, மகன் அருகில்வந்து’ அவதான் கங்காணி மக பூரணம் ...’ என்றாள்.

இனி ... என்னவாம் ... ? ...*

‘காலையிலே அவ புள்ளையை அடிச்சுப் போட்டுட்டேன், அதைப் போயி பெரிசா கணக்கப்பிள்ளைக் கிட்டே ரிப்போட்டு பண்ணிப்புட்டா இப்ப புருஷனை ஏவி விட்டிருக்கா ..’ என்றாள் கிழவி முகத்தில் தெரிந்த சங்கடத்தைப் பார்த்துவிட்டு அவன் எழும்பினான். அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ‘மொட்டையன் குடிச்சிருக்கான். ‘வாயை கீயை குடுக்காதே’ என்று கிச்கிசுத்தாள்.

கிழவியின் மகன் வாசலில் இறங்கி ‘ராச அண்ணே’, என்னது? ...’ என்றவாறு அருகில் சென்றான். போதையினால் கனத்த இமைகளை மூடிமூடித்திறந்தவாறு அவனை உற்றுப் பார்த்தான் ராச். உடல் லேசாகத் தள்ளாடியது. ‘இஞ்ச பாரு தம்பி, ஒன்க்கும் என்க்கும் பேச்சு இல்லே எங்க ஒங்க ஆயா? ...’ என்றவாறு வீட்டுக்குள் நுழைய அடி எடுத்து வைத்தான். ராசவின் கையைப்பிடித்து நிறுத்தி ‘அண்ணே, சும்மா சொல்லு? என்ன விசயம்? ...’ என்றான் கிழவியின் மகன். பக்கத்து வீடுகளி விருந்து சில முகங்கள் எட்டிப் பார்த்தன.

‘இஞ்ச பாரு, நான் யாரு வம்புக்காவது போறது உண்டா? ...’ என்றான் ராச்.

‘இல்லே! ...’

‘இல்லேல்ல ... அது மாதி ரி தான் நான் யாருக்கும் பயப்படவுமாட்டேன் தெரியும்லே? ...’

‘இந்தத் தோட்டத்து தொரை; இல்லாட்டி கணக்கப் பிள்ளை யாருக்கு சரி’ எங்குசைத்தொட்டு நிமிர்ந்தகை துவள நான் பயமில்லே’ என்றான்.

‘சரி இப்ப அதுக்கு என்ன? ..’

‘அது ஏன் அந்த பொம்புளை என் புள்ளையை அப்பிடி அடிக்கணும்? ... அடிக்கச் சொல்லி யார் அதி காரம் குடுத்தது? ...’

அவனிடம் போய் தர்க்க வாதம் செய்வதில் எந்தப்பய ஞம் விளையப் போவது இல்லை என்பது கிழவியின் மகனுக்குத் தெரியும். அவனுக்குத் நியாயம்தான் பெரிது என்றால் ‘தண்ணி’ போடுவதற்கு முன்பே வந்து கேட்டிருப்பான். நிதானமாக இருந்த போது சாதாரணமாக இருந்த செயல் இப்போதுதான் அநியாயமாகத் தெரிகிறது.

‘ராசு அண்ணே பத்துப் புள்ளைகளை பாத்துக் கொள்ற எடத்துலே நாலும் தான் இருக்கும் இதை எல்லாம் பெரிசா எடுத்துக்கிட கூடாது ..’ என்று கிழவியின் மகன் கூறிக் கொண்டிருக்கையிலேயே ‘டேய் நீயாருடா எனக்கு புத்தி சொல்ல வடுவால் பயலே’ ... என்றவாறு அவன் மார்பிலே கையைவைத்து தள்ளினான் ராசு. இதை சுற்றும் எதிர்பார்க்காத கிழவியின் மகன் நிதானிக்க முடியாமல் பின்னால் இருந்த தண்ணீர் ‘டிரம்’ மீது விழுந்தான். கண கணவென்று ‘டிரம்’ உருண்டோட, வெளியே கொலையே நடந்து விட்டதுபோல கிழவி அலறிக்கொண்டு வந்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் நான்கு பிடியிலிருந்து தீமிற முயன்றவாறு ராசு கத்த; வாசவில் நின்றவாறு நெஞ்சில் அடித்துக்கொண்டு கிழவிஅலற; லயத்து வாசல் ரண களமாகிக் கொண்டிருந்தது. எழும்பி நின்ற கிழவியின் மகன்; ராசுவை முப்பத்திரண்டு பற்களும் கொட்ட அறைவோமா என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அங்கங்கே சுருண்டு கிடந்த இரண்டு மூன்று நாய்கள் திடுக்குற்று எழும்பி நின்று குரைக்கத் துவங்கின.

இரவு ஒம்பது மணியைப்போல, மகனையும் கூட்டிடக் கொண்டு கணக்கப்பிள்ளை வீட்டுக்கத்தவைத் தட்டி; நடந்ததைக் கூறி; ‘இந்த புள்ளைக்காம்பரா வேலை எனக்கு வேண்டாங்க...’ என்று முத்தாய்ப்பு வைத்தாள். நடந்தவற்றுல் அவள் கலங்கிப் போயிருந்தாலும், பிள்ளை மடுவத்து வேலை வேண்டாம் என்று சொல்ல, நல்ல ஒரு காரணம் கிடைத்தது பற்றி உள்ளூர் சந்தோஷமும் கூட.

கணக்கப்பிள்ளை சற்று நேரம் யோசித்துவிட்டு ‘சரி... போ நான் யோசிச்ச சொல்லேன்! என்று அனுப்பிவைத்தார்.

காலையில் ‘மஸ்டர்’ களத்தில் ஆட்களுக்கு மத்தியில் கிழவியும் நிற்பதைக்கண்ட கணக்கப்பிள்ளைக்கு ஆச்சரியமாக வும், சற்று ஏரிச்சலாகவும் இருந்தது. ‘நான்தான் யோசிச்ச சொல்லேன்’ னு சொன்னேனே அதுக்குள்ளே என்ன இங்க வந்து நிக்கறே? ...’ என்றார். கிழவி முழங்கைத் தடவியவாறு ‘எனக்கு ஒருத்த பொல்லாப்பும் வேண்டாங்க ... நான்வேற வேலைக்க போறேன்! என்றாள். ‘இல்லை ... இல்லை ... இல்லை ...’ என்று வேகமாக தலையை ஆட்டி மறுத்தார் கணக்கப் பிள்ளை. ‘தேத்து என்னமோ அது ஒன் ‘மிஷ்டேக்’ தான். வேணுமின்னு நான் ராச்வைக் கூப்பிட்டு கண்டிச்ச வைக்கி ரேன். நீ புள்ளைக் காம்பிராவுக்கே போ! என்றவாறு ஆட்கள் குழுமி நின்ற பகுதிக்குச் சென்றார். கிழவி நகரவில்லை.

பனி கலைந்தும் கலையாத அந்தக் காலைப்போழுது தூய்மையாக இருந்தது. கிழக்கு இன்னும் சிவக்கக்கூட இல்லை. உடம்பை ஊடுருவும் ‘கில்’ வென்ற பனிக்காற்றுக்கு இதமாக போர்வையும் கம்பளியுமாக தோட்டத்து ஆண்கள் அனைவரும் அங்கு குழுமி நின்றார்கள்.

கிழவர்கள் ஒரு புறம். நடுத்தர ஆண்கள் இன்னேரு புறம் நாகுக்காக டவலீப் போர்த்தியவாறு நிற்கும் வாலிபர் கள் பிறதொருபுறம். இந்த ரகங்கள் எதிலும் சேரமுடியாத பொடியன்கள் ஒரு புறமும் நின்ற அவர்கள் அருகில் சென்று ஆட்களை எண்ணி ஒவ்வொரு வேலைக்கெனப் பிரித்துப் பிரித்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார் கணக்கப்பிள்ளை. கூட்டம் பிரிந்து ரோடு ஷியாகவும் குறுக்குத் பாதைகளிலும் சென்றபிறகு தானும் நடக்கத்துவங்கிய கணக்கப்பிள்ளை வெட்ட வெளி யில் ஒற்றை மரம் போல கிழவி நிற்பதைப் பார்த்து விட்டு என்ன?" என்றார்.

கிழவி ஏதும் பேசவில்லை முகமும் கண்களும் மட்டும் கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தன.

ஒருமுறை இருமி விட்டு அவர் சொன்னவைகள் அல்தி வாரத்தையே கிடுகிடுக்க வைத்தன. 'இந்த வருஷம் நாற் பத்தைந்து புள்ளைக் கிருக்கு பேருபதிய இப்பவே தோட்டத் துலே ஆனு கூட. இத்தனை புள்ளைக்கும் வேலை குடுக்கிறதா இருந்தா ரொம்ப வயசானவங்க நாப்பத்தைச்சு பேரை பென் சனுலே அனுப்பனும் சயசானவங்க யாராருன்னு 'விஸ்ட எடுத்திருக்கு அதுலே ஒன் பேரும் இருக்கு ...'

'இப்ப நீ புள்ளைக்காம்புராவிலே நின்னை வழக்கமா திக் கிற கெழவி'ன்னு சொல்லி இன்னும் இரண்டொரு வருசம் வேலை செய்யலாம். மலைக்கோ இல்லாட்டி இஸ்டோருக்கோ போன ஒனக்கும் பென்சன் ஆடர் வரும், ஒன் இஷ்டம் போல் செய்யி' என்று சொல்லி விட்டு நடக்கத்துவங்கினார் கணக்கப்பிள்ளை,

கிழவி மீண்டும் பிள்ளை மடுவத்துக்கே சென்றாள். மழலைக் குரல் நிரம்பி வழிந்த அந்த மடுவத்துக்குள் நுழையும் போது இந்தச் சின்னவைகளுக்கு முன் தனக்கு ஒவ்வொரு முறை யும் தோல்வியே கிடைப்பதை என்னி அவள் மனம் பொரு மியது. சுவரில் இருந்த ஆணியில் தன் தேநீர்ப் பையைக் கோத்துக் கொண்டிருந்த போது நடக்க ஆரம்பித்திருந்த குழந்தை முன்னும் பின்னுமாக ஆடியவாறு நடந்து வந்து அவள் சேலையைப் பிடித்துக்கொண்டு ‘பாச்சி... ஆ’ என்று ஒதோ மழலையில் மிழற்றிக் கொண்டிருந்தது.

சேலையிலிருந்து அதன் கைகளை பிடுங்கி குழந்தையை தரையில் ‘தக்’ கென்று உட்கார வைத்துவிட்டு, தொட்டிலை நோக்கி நடந்தாள் காமாட்சி.

உதடுகள் வெறுப்போடு முனு முனுத்துக் கொண்டிருந்தன.

கால்யூ கால்யூ கால்யூ கால்யூ கால்யூ கால்யூ
கால்யூ கால்யூ கால்யூ கால்யூ கால்யூ கால்யூ கால்யூ

வெட்டைக்

**முழங்காலைப் பிடித்துக் கொண்டு படிகளில் ஏறிவந்த
ரங்கையாக் கிழவன்; கடைசிப் படியில் நின்று வாயால்
ஊதிக் கொண்டான். பத்துப் பதினைந்து படிகள் அவன்
எறியதில், அவனுடைய கிழட்டுக் கால்கள் ‘வெட வெட’
வென்று நடுங்கின. தன் லயத்து வாசலை நோக்கி நடந்த
வன் சூழ்நிலையில் ஒரு மாற்றம் தெரிவது உணர்ந்து நின்று
நிதானித்துப் பார்த்தான்.**

அவனுடைய வீட்டிலிருந்து மூன்று வீடுகள் தள்ளியிருக்கும் சிவசாமியின் வீட்டிற்குள்ளிருந்து ஒளி வெள்ளம் வெளியே பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்த லயத்தின் ஒன்பது வீடுகளிலும் சிறுங்கிக் கொண்டிருந்த லாந்தர் வெளிச்சத்திலும், சின்னப் போத்தல் விளக்குகளின் மங்கிய ஓளிக்கும் மத்தியில் அந்த ஒரு வீட்டு வெளிச்சம் மட்டும் வாசலை நோக்கி வைரச் சுடரை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்தது.

ஒளியின் சக்தி மகத்தானதுதான்.

கிழவன் விட்டிலாக அந்த வீட்டு வாசலில் போய் நின்று எட்டிப் பார்த்தான். உள்ளே அறையின் மேல் பகுதியில் ஓடும் பெரிய கம்பியில் ‘பெட்ரோ மாக்ஸ்’ லீட்ட் ஒன்று ‘உஸ்’ என்று பலமாக இரைந்தவாறு தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

வாசலில் நின்றவாறே ‘ஏலே செவசாமி,....’ என்று குரல் கொடுத்தான் கிழவன். “யாரது?...” என்ற வாறு வெளியே வந்தான் சிவசாமி. வெளிச்சத்தில் கிழவனைக் கண்டதும் ‘யாரு தாத்தாவா....? வாங்க’ என்றுன்.

“லீட்டா வாங்கி இருக்கே?...”

“ஆமா தாத்தா....”

“அடி சவாசு....”

“ரொம்ப நாளா ஓர் ஆசை. இப்பத்தான் வாங்க முடிஞ்சது. வாங்கிப் போட்டேன்....” என்றுன் சிவசாமி. குரலில் பெருமிதம் தொனித்தது.

காஸ் லீட் கிழவனை காந்தமாக இழுத்தது. உள்ளே போய் நெற்றியில் இடிப்பது போல் தொங்கிக் கொண்டிருந்த லீட்டை விழிகள் மின்ன மெள்ளத் தொட்டான். அது லேசாக ஆடியது.

“ஜெய்யோ ஆட்டாதே தாத்தா ‘மெண்டலு’ கொடிப் போகும்” என்று கூக்குரவிட்டான். சிவசாமி யின் பையன் ஓருவன். “யார் ராது?.....” என்று திரும்பிய கிழவன் பையனின் விழிகளில் தெரிந்த பரப்பரப்பை ரசித்த வாறு “அடேங்கப்பா, பெரிய இவுக்” என்று அவனை நோக்கி நாக்கைத் துருத்தியவாறு கையை ஒங்கி னுன்.

வீட்டுக்குள்ளிருந்த குஞ்சு கு ஞ வா ன் எல்லாம் ‘கொல்’ வென்று சிரித்தன. கிழவனும் பல்லில்லாத முரசு தெரியச் சிரித்தான். குழந்தையினது போல அந்தச் சிரிப்பு மோகன மாக இருந்தது.

ஓளியில் தினாத்த அந்த அறையை சுற்று முற்று ம் பார்த்து விட்டு மீண்டும் லைட்டை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். வெள்ளி மாதிரி மின்னியலைட்டின் கீழ்ப்பகுதியில் அவன் முகம் நீளவாட்டாக நீண்டு விகாரமாக பிரதிபலித்தது. ‘இது எம் புட்டு செவசாமி?’ என்றான்.

‘வெலை தானே? ... அது தலையை தின்னுருச்சு ... நூத்தி இருவது ரூவா’ என்றான் சிவசாமி. கிழவனுக்கும் அது பெரி யத் தொகைதான். ஆனாலும் அது ஒரு பொருட்டாகவே பட வில்லை. ‘எம்புட்டு குடுத்தாத்தான் என்ன? ... சிதேவியே வீட்டுக்குள்ள வந்த மாதிரி இருக்கு’ என்று பரவசமாகக் கூறினான். வெளியே நடந்தவன் வாசலில் இறங்கி நின்று பார்த்து விட்டு, ‘செவசாமி’ என்று உள்ளே பார்த்தவாறு ‘நம்ம ஸயம் இப்ப எப்பிடி இருக்கு தெரியுமல ஓம்பது கெழு விக நடுவே கொமரிப் பொண்ணு ஒருத்தி இருக்கிறமாதிரி இருக்கு ஒன் வீடு.’ என்று கூறிச்சிரித்தவர்று நடந்தான்.

கிழவன் தன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தபோது அவன் கண் களில் முதல் பட்டது, அழுது வடிந்து கொண்டிருந்த தகரை லாம்புதான். விரல் நீளத்துக்கு சுடரும், முழ நீளத்துக்கு புகையமாக எரியும் அந்த விளக்கு வெளிச்சத்தில்தான் தான் இவ்வளவு கால வாழ்க்கையும் ஓடியிருக்கிறது என்பதை இப்போது நினைக்கும்போது, நம்ப முடியாத அதிசயமாகப் பட்டது. இதேசமயத்தில் எஞ்சியிருக்கும் சொற்ப காலத்தை இதே வெளிச்சத்தில் கழிக்கப் போவதும் சகிக்க முடியாத கொடுமையாகப்பட்டது.

உள்ளே காப்பாட்டுக்கடை நடந்து கொண்டிருந்தது.

நான்கு பிள்ளைகளுக்குத் தகப்பனுகிலிட்ட கிழவனின் மகன் வேலு, சிறிதும் பெரிதுமான பேரப்பிள்ளைகள் எல் லோரும் கோப்பையை வழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கிழவனைக் கண்டதும் அவனுடைய வெங்கல்ப் ரும்பாவை எடுத்துக் கழுவினால் கிழவனின் மருமகன். ‘ஆமா ஆத்தா எனக்கும் என்னமாவது கஞ்சித் தண்ணி தா ...’ என்றவாறு தலைமுண்டாசை எடுத்து உதறி, அதே கையோடு தரையையும் தட்டுவிட்டு உட்கார்ந்தான்.

மருமகன் கொண்டு வந்துவைத்த சோற்றைப் பிசைந்து உருட்டி உருட்டி, பொந்துக்கள் கூழாங்கற்கள் வீசுவதுபோல வாய்க்குள் போட்டு குதப்பும் போது; தாடையும் மீசையும் ஒழுங்கு இல்லாமல் நெளிந்து வளைந்தன.

சாப்பாட்டுக்கிடையில் ‘செவசாமி ஸிட்டு வாங்கியிருக்கான்’ என்று கூறினான். அவன் சொல்லித்தான் அவர்களுக்குத் தெரிய வேண்டுமென்பதில்லை. ஆயினும் அந்த ஆனந்தத்தை தனக்கே மீண்டும் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வதுபோல கூறினான், வாய்நிறைந்த சோற்றுடன் ‘உம்’ மென்று முன் கிக் கொண்டான் வேலு. ‘ஸிட்டு போட்டப் பொறகு எப்படி இருக்குங்கிறே ... அட்டா ... சிதேவி வெளையாடுது ...’ என்று பரவசமாகக் கூறிய கிழவன், சற்றுநேரம் அந்த பரவசத்திலேயே வயித்து வெறித்தவாறு இருந்து விட்டு ‘செலவோட செலவா நமக்கும் ஒண்ணு வாங்கிப்படு வேலு ... நல்லாருக்கும்’ என்றான்.

வேலு சட்டென்று தலையைத்தூக்கி மனைவியைப்பார்த்து விட்டு, கிழவனைத் திரும்பிப்பார்த்தான். அவன் முகத்தில் தெரிந்த ஏளனத்தைக் கண்டு கிழவன் தலையைக் குளிந்து கொண்டான். அதுவரை நிலவிய சகஜ நிலை மாறி ஓர் அசாதாரண மெளனத்தை உணர்ந்த கிழவன், தான் ஏதும் உள்ளி விட்டோமோ என்று எண்ணிக்கொண்டான்.

‘ஸிட்டா ... ஹாம் ... அது மட்டுந்தான் நமக்கு கொறைச் சல்’ என்று எரிச்சலாக சிரித்த வேலு, ‘செவசாமி ஸிட்டு

வாங்குறுன்ன அவனவள் என்னத்தையோ பண்ணி வாங்குறுன். நாம எங்கே போறது? 'என்றுன். சிவசாமிக்கு சாராய பிஸ்னஸ் உண்டு. ஒளிவு மறைவாகத் தான்; கிழவனுக்கும் அது தெரியும். எப்போதாவது வசதிப்படும் போது இரண்டு ரூபாய்க்கு வாங்கி ஊற்றிக்கொண்டு 'என்னலே காட்டமாலே இல்லே? ...' என்று உள்ளங்கையால் மீ சைய ஒதுக்கிக் கொள்வான்.

வேலுவின் பதில் நியாயம் தான் ஆனாலும் கிழவனுக்கு பெரிய ஏமாற்றமாக இருந்தது. 'முடியாட்டி என்ன பன்றது ... வாங்கினே நல்லா இருக்குமேன்னு சொன்னேன். அம்புட்டுத்தான் ...' என்றுன் குரல் ரொம்பவும் இறங்கி போயிருந்தது!

'அம்மான் சொல்றதும் நெசந்தான். வெளிச்சம் இருக்கிற எட்டத்துலே தான் 'லெச்சுவி இருப்பா...' என்றுள் கிழவனின் மருமகன். கிழவன் மனம் புண்படாமல் இருக்க ஜில் ... 'யாரு இல்லேங்கிரு? நெசந்தான் இந்த வீட்டுலே சம்பாதிக்கிற நீ ... நானு, ஒம்மகன் மூன்று பேருட்டு சம்பளம் அப்பாவுட்டு 'பெஞ்சன்' காசும் தான் மாசத்தை ஓட்டவே என் ஜெப்புடி, உன்னைப்புடிங்குது ... அதுலேயும் சின்னவுக ... இப்பல்லாம் காசை கண்ணுலேயும் காட்ரூக இல்லை' என்றவாறு கிழவன் பக்கம் திரும்பி 'ஒங்க பேரப்புள்ளே ரெண்டு மாசமா ஒத்தைச் சதங்கூட வீட்டிச்செலவுக்கு குடுக்கிறதில்லை ...' என்றுள்.

சாபபிட்டு முடிந்து திண்ணையில் கால்மேல் கால்போட்ட வாறு கிழவன் வெற்றிலை இடித்துக்கொண்டிருந்த போது, அவனுடைய பேரன் வெளியே இருந்து உள்ளே வந்தான். அவனேட குப்பென்று பீடி மணமும் வந்தது. கறுத்த ஒல்லி யான உடம்பை மேலும் ஒல்லியாக்கிக் காட்டும் கையில்லாத பெரிய பனியனும் கணுக்காலுக்கு மேல் கெண்டைச்சதை வரை இறங்கியிருந்த சாரமும் அணிந்து, சிறுவனுமில்லாமல் வாலிபனுகவுமில்லாத இரண்டுங்கெட்டான் பருவம், அவனைக் கண்டதும் 'ஏலே, நில்லு' என்றுன் கிழவன். 'என்னலே நொப்பன் என்னமோ புகாரு பண்றுன்.'

‘என்னவாம்?’

‘வீட்டுச்செலவுக்கு ஒத்தைச்சதங்கூட குடுக்கிறது இல்லி யாம்? ...’

‘அதெல்லாம் இன்னம் ரெண்டு, முழு மாசத்துக்கு யாரும் சல்லிப் பேச்சுப் பேசப்படாது.’

‘அடி ஆத்தே; என்ன விசயம்?’

‘நான் கைக்கு உருலோசு ஒண்ணுவாங்கப் போறேன் ...’ என்றவாறு உள்ளே நுழைந்து படுக்கை கையைச் சுருட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தான்.

‘எலே நேரா நேரத்துக்கு மட்டும் வந்து திங்கிறியே ... சல்லி குடுக்க வாணுமா ..?’ என்றஞ் கிழவன்.

‘அதான் என்னேட கூப்பன் அரிசி, மாவு எல்லாம் வருதே, அப்புறம் என்னை? ...’ என்றவாறு இரண்டு வீடுகள் தள்ளி இருக்கும் நண்பனேடு படுத்துக்கொள்ள சென்றுவீட்டான். ஏரிச்சலோடு ‘ஆங்’ என்று அவன்போன திசையைப் பார்த்தவாறு ‘என்ன அடக்க ஒடுக்கம் .. முருகா ... முருகா என்று முன்கியவாறு வெற்றில்லயை இடிக்கத்துவங்கினுன்.

ஓ க ஓ ஓ

மறுநாள் மாலை

சிவசாமியின் வீட்டின் முன்னால் அந்த ஸயத்துப்பிள்ளைகளின் பட்டாளமே குழுமி இருந்தது. எல்லோருக்கும் தலைமை வகிப்பதுபோல கிழவன் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தான். எதிர்த் திண்ணையில் சிவசாமி அமர்ந்து லைட்டைத் துப்பரவு செய்து கொண்டிருந்தான். கிரீடம் மாதிரி மேலே இருந்த மூடியைத் திறந்து, உள்பகுதியை பைப்வளையங்களில் மென்டல் இடிபட்டு பஸ்பமாகிவிடாமல் ஜாக்கிரதையாக எழுந்து உள்ளே வாயால் ஒரு ஊது ஊதிஞான். பின்னர் அவைகளை மீண்டும் பொருத்தி உள்ளேயிருந்த கிண்ணத்தில் ஸ்பீரிட்டை ஊற்றி தீப்பற்ற வைத்தான்.

சற்று குடேறியதும் காற்று அடக்கும் பம்ப்பை இழுத் திழுத்து அழுக்கும் போது சத்தம் ‘விக் விக்’ என்று உச்சஸ் தாயியை நோக்கி ஏறியதை, கிழவன் ரசித்தவாறு ‘வெள்ளோக் காரன் வெள்ளோக்காரன் தாண்டா ... காத்தை புடிக்க முடியுமா ... ? ... சட்டியிலே அடைக்கமுடியுமா? ... அடைசுப் புட்டான் பாரேன்’ என்று வியந்து கொண்டிருந்தான்.

சிவசாமி மேல் பகுதியை தொட்டுப்பார்த்து விட்டு வளையத்தை முன்புறம் பின்புறமாக திருக்கினுன். அதுவரை அழுக்கு மஞ்சள் நிறத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த சுடரை ‘டப்டப்’ டென்று அடித்துக்கொண்டு, கு பீ ரென் று குஞ்சமையான வெள்ளி ஒளி பரவியது. குழந்தைச்சுஞ்சும் கிழவனும் காரண மில்லாமல் படபடவென்று கை தட்டினார்கள் ‘செத்தவனைத் தான் பொழைக்க வைக்க முடியுதில்லே, என்னென்ன வேலை பாரு? ... என்றவாறு எழுந்தான் கிழவன். எப்பாடுபட்டே ணும் தங்களுக்கும் ஒரு லெட் வாங்கிவிட வேண்டுமென்ற உறு அவன் மனதில் பிறந்தது. லெட் வாங்குவதென்றால் யாரை நம்பியும் பயனில்லை. தன்கையே தனக்குத்துணை என்று எண்ணிக்கொண்டு காய்கறித்தோட்டத்துக்குள் இறங்கினுன். தோட்டமென்றால் அது ஒன்றும் பெரியசேனையல்ல சரிவான பூமியில் புதைந்த மண்மேடு மாதிரி ஏழெட்டுப்பாத்திகள் ஆகக்கீழ் பாத்தியின் ஓரமாக வேவியைத்தொட்டுக்கொண்டு, இரண்டு வாழை மரங்கள். இன்னெரு இடத்தில் அவரைக் செடி ஒன்று, ஆதரவுக்காக நட்டிருந்த மர அலம்பவில் தாறு மாரூய்ப் பின்னிக்கிடந்தது. ஒரு பாத்தியில் வெங்காயச்செடி கள் நுனியில் மஞ்சள் பூத்து புலகளுக்கு மத்தியில் தலை நீட்டிக்கொண்டிருந்தன. மற்றும்படி ஒரே புற்காடு.

தனி மனிதன் ஒருவன் முழுநேரம் பாடுபட்டால் மாதம் ஐம்பது ரூபா காணலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு ‘அப்பனே சம்முகா’ என்று முனிக்கொண்டு மண்வெட்டியைத் ஓங்கிப் போட்டான்.

இப்போதெல்லாம் பொழுது விடிந்தால் கிழவனுக்கு காய்கறி தோட்டத்துக்குள் தான் வேலை ஓளியைத்தேரும் வேட்கையில் அவனுக்குள் அசர வெறியே ஏற்பட்டிருந்தது. காடாக மண்டிப்போயிருந்த புல் பூண்டுகளை அழித்து, பாத் திப்பிடித்து, பள்ளென் கேழ்வராகுப் பிட்டுபோல சருமன் ஜோலிக்க இரண்டு வார காலத்துக்குள் அற்புத்ததையே விளைவித்திருந்தான். மேலே இருந்த இரண்டு பாத்திகளில் பத்து நாளைய போஞ்சிக்கன்றுகள் மன்னைப் பொத்துக் கொண்டு குஞ்சு இலைகளும் பிளந்த விதையுமாக நின்றன.

‘தாத்தா’ என்ற குரல் கேட்டது. நிமிர்ந்து பார்த்தான். மேலே வேலி ஒரமாக சிவசாமியின் தலைமட்டும் வேலிக்கம் பில் வெட்டிச்சொருகியது மாதிரி தெரிந்தது.

‘என்ன தோட்ட வேலையா? ...’

‘ஆமா’ பல்லில்லாத முரசு தெளியச்சிரித்து விட்டு தலைத்துண்டை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்து விட்டு வியர்வை கசகசத்த கழுத்தையும் மார்பையும் துடைத்துக்கொண்டான் கிழவன்.

‘ஓரு அஞ்சாறு பாத்தி தக்காளி போடுங்க, அப்பத்தான் காசைப்பாக்கலாம்’ என்றால் சிவசாமி.

இன்னும் பயிரிடப்படாத வெற்றுப் பாத்திகளைப்பார்த்து விட்டு ‘பாப்பம்’ என்று தலையை ஆட்டிக்கொண்டான். சிவசாமியின் யோசனை உருப்படியான யோசனையாகத்தான் பட்டது.

மழை பெய்யும் போவிருந்தது. டப்டப் பென்றுமழைத் துளிகள் கையிலும் முதுகிலும் விழுத்துவங்கின. மேலே அன்னைந்து பார்த்தான். சூல் கொண்ட கருமேகக் கூட்டம் பரவி வந்து கொண்டிருந்தது. துளிதுளியாக விழ ஆரம்பித்த மழை சரம் சரமாக இறங்கத் துவங்கியவுடன் கிழவன் மண்வெட்டியை தோளில் வைத்தவாறு தோட்டத்தை விட்டு வெளியே வந்தான். கையோடு பினியடிக்குப் போய் கை கால்களைக் கழு விக்கொண்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தபோது கூரைத்தகரத்தின்

மீது கணக்கைவன்ற பேரிரச்சலோடு மழை கடுமையாகப் பெற்றத்தொடங்கியது. கிழவன் வேறு உடை அணிந்து கொண்டு சிவப்பு கரைப்போட்ட சுறுப்புப் போர்வை ஒன்றைப் போர்த்தியவாறு திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்தான். மழையில் நடைந்து கொண்டிருந்த வெளி உலகம் வாசல்வழி யாக மங்கிய ஓவியம் போல் தெரிந்தது.

கிழவன் தோட்டத்தை நினைத்துக்கொண்டான். பூமி நன்றாக குளிர்ந்துவிடும். இன்னும் சில தினங்களுக்கு தன் ஸீர் போட வேண்டிய அவசியம் இராது. இல்லாவிட்டால் அதுவேறு சிரமம். பீவியடியிலிருந்து தன் ஸீர் கொண்டு போவது அதுவும் பத்துக் குடித்தனங்களுக்கு மத்தியில் என்பது பிரச்சனை அல்ல. சாதனை. வேலுவே ஒருநாள் சவித்துக் கொண்டான். கிழவனேடு சேர்ந்துகொண்டு அவனுடைய சிறுசுகள் செம்பிலும் குடத்திலும் தன்ஸீர் கொண்டுபோவதைப் பார்த்துவிட்டு “இஞ்சே, ஒங்களுக்கெல்லாம் என்ன புடிச்சிருக்கு ?” என்று பல்லைக் குடித்தவாறு தோட்டத்துக் குள் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு ‘மக்கும்’ என்று வெறுத்துச் சவித்துக்கொண்டான். தோட்ட வேலையால் அவனுக்கு ஏதும் நஷ்டமில்லை ‘ஃஸ்ட் லைட்’ என்று சாவதுதான் அவனுக்கும் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் சில தினங்களிலேயே அவனும் தோட்டத்தைப்பற்றி அக்கறை காட்டத் தொடங்கினான்.

கிழவனின் மருமகளின் கைங்கரியம் அது.

“ஒங்களுக்கித்தான் வாங்கிக் குடுக்க முடியல்ல, கஷ்டப் பட்டு நாலுகாச தேத்து வாங்குறவுக வாங்கட்டுமே” என்று அவள் சொன்னது அவனுக்கு நியாயமாகப் பட்டிருக்க வேண்டும். இப்போதெல்லாம் குடும்பத்தின் அன்றைப் பேச்கக்களில் தோட்டத்தைப் பற்றியும் சில பேச்சுக்கள் இடம் பெறுவதும், எல்லோரும் அக்கறை காட்டத் துவங்கி இருந்ததும் கிழவனுக்கு ஆறுதலாகவும் தேம்பாகவும் இருந்தது.

ஏழு எட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு என்றிருந்தால் நிலைமையே வேறு

தெ, மாசி மாதங்களில் கொழுந்துக்காலம் ஆரம்பித்து விட்டால் கிழவனும் அந்தத் தோட்டத்திலே வேக மாக கொழுந்து எடுப்பதில் தேர்ந்தவர்களான இன்னும்சில ஆண்களும் அனுமதி கேட்டுக் கொண்டு கொழுந்து வேலைக்குச் செல்வார்கள். மூன்று மாதங்களில் யாரும் எடுக்காத சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு வருவார்கள். அந்தக் காலத்தில் இந்த ஆசை வந்திருந்தால் ஒரே மாதத்திலேயே வீட்டில் லைட் தொங்கி இருக்கும்.

கிழவன் பெருமுச்ச விட்டுக் கொண்டான். ஒருமுறை தோட்டத்திலேயே அதிக சம்பளத்தையும் பாராட்டாக பத்து ரூபாயும் பெற்றுக் கொண்டு வந்த அன்று, இறந்து போன அவன் மனைவி ‘திட்டி’ சுற்றிப் போட்டது ஞாபகம் வந்தது... தனது ஒங்கார இரைச்சலோடு மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது.

ஓ ஓ ஓ ஓ

விடியற் காலையில் கிழவனுக்கு விழிப்புக் கண்டபோது அப்போதுதான் படுத்து உடனே கண்விழித்தோமா என்று ஒருகணம் எண்ணிக்கொண்டான். இரவு பெய்த கடுமை சுற்றும் குறையாமல் அதே இரைச்சலோடு பெய்துகொண்டிருந்தது. கிழவன் எழுந்து உட்கார்ந்தான். சுற்று நேரத்தில் ‘மஸ்டரு’க்காக மனி அடிக்கும் சத்தமகேட்டது. கொஞ்சம் நேரம் தொடர்ந்த அந்த மனிச்சத்தம் நிறுத்தப்பட்டு சில வினாடிகளுக்குப் பிறகு மீண்டும் ஒலிக்கத் துவங்கியபோது கிழவன் கிடந்த அறையின் உட்புறம் நோக்கி ‘இன்னைக்கி வேலே இல்லே போலேருக்கு...’ என்றன.

குளிருக்காக அடுப்பருகில் உட்கார்ந்திருந்த வேலு ‘இந்த மழையிலே எப்படித்தான் போறது?’ என்றன். ‘அநியாயம், ஒருநாள் சம்பளம் போச்சு’ என்று சலித்துக்கொண்டாள் கிழவனின் மருமகன்.

வாசல்புறம் ஏதோ சத்தம் கேட்டது. கிழவன் எட்டிப் பார்த்தான். படி களின் அருகில் குடையோடு நின்ற ஒரு வன் ஏதோ சத்தம்போட்டுச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

கிழவன் கையை ஆட்டி “என்னது லே” என்று இரைந்து கேட்டான். குடையோடு நின்றவன் வாசல் அருகில் வந்து “ராத்திரி மழையிலே நம்ம தோட்டம் பூரா அப்பிடியே கீழே ஏறங்கிட்டுது” என்றான்.

“என்னது...” என்ற கிழவன் ஓருகணம் பொறிகலங்கி நின்றான். மறுகணம் கையில் கிடைத்த குடைஒன்றைப் பிடித் துக்கொண்டு படிகள் வழியாக கீழே இறங்கினான். ஏற்கெனவே வேறு சிலரும் இறங்கி நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கிழவனும் அவர்கள் மத்தியில் போய்ந்று தோட்டத்தைப் பார்த்தான். அந்த லயத்து குடும்பங்களுக்கு தோட்டமாகப் பிரித்துக் கொடுத்திருந்த நீண்ட பூமி இடித்துத் தள்ளியது போல சரிந்து கீழே இறங்கி ஒற்றையடிப் பாதையை மூடி, அதற்குக் கீழே உள்ள தேயிலை நிரைகளுக்குள்ளும் பாய்ந்திருந்தது. கிழவனுக்கு நெஞ்சு தீப்பற்றி எரிவதுபோல இருந்தது. தனது கடைசி நம்பிக்கையான அந்த தோட்டத்தின் மண் குவியலைப் பார்த்து தளர்ந்துபோய் படி களில் ஏறிவதற்கு திண்ணையில் அமர்ந்தான். வாசல் அருகில் நின்றுகொண்டிருந்த அவனது மருமகள் அவளைக் கண்டதும் ஒதுங்கி உள்ளறையில் நிலை அருகில் போய் நின்றுகொண்டாள். கிழவன் பின்னுமேயே நெந்து கொண்டிருந்த வேலு திண்ணை அருகில் வந்து, தலையிலிருந்த துணியால் கைகளையும் முகத்தையும் தடைத்தவாறு “ஓண் னு கூட மிஞ்சல்லே. அப்படியே ஏறங்கிட்டுது” என்றான். “ஐயய்யோ” என்று நெஞ்சில் கையைவத்த கிழவனின் மருமகள் “அம்மான் ஆசையோடு பாடுபட்டாங்களே.. போச்சே... ...” என்று அங்கலாய்த்துக்கொண்டாள்.

வேலு திரும்பி கிழவனைப் பார்த்தான். மகத்தான ஏமாற்றத்தால் தொங்கிப்போன முகத்தோடு வானத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் கிழவன்.

மழை தோடர்ந்து பெய்துகொண்டே இருந்தது

தரிசனம்

ஈஸ்வரில் சாய்ந்து ஒரு சுருட்டைப் புகைத்தவாறு யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார் கண்ணொ கணக்கப்பிள்ளை. சுருட்டின் நுளியிலே, அரை அங்குல நீளத்திற்கு, வயிற்றுக் குள் கனலை அடக்கிய சாம்பல். வலதுகை, புருவ மயிரை நெருடியும் தடவிக்கொண்டுமிருந்தது.

பங்களாவுக்கு வெளியே லேசாக மனிதஆரவாரம் கேட்டது. கணக்கப்பிள்ளை தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தார். பின் னர் ஈஸ்வர் சரசரக்க எழுந்து வெளியே வந்தார். வாச ஊக்கு அருகில் ஏழெட்டு மனிதர்கள் நின்றுகொண்டிருந்தார் கள். எல்லோரும் அந்தத் தோட்டத்துக் கோவில் நிர்வாகத் தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

“வாங்க” என்று அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார். அவர்கள் வருவது ஏற்கெனவே அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. எனவே தரையில் தயாராக பாய்விரிக்கப்பட்டுக் கிடந்தது. எல்லோரும் அமர்ந்தார்கள். ஈஸ்வரில் அமர்ந்த வாறு “என்ன விஷயம்?” என்றார்.

அந்த வருடம் கோவில் விஷயத்தில் ஒரு சிக்கல். ஆடி மாதந்தோறும் கோலாகலமாக நடக்கும் பூஜை முடிந்து கடைசி நாளன்று அக்கினிச் சட்டி ஏந்தி தோட்டத்தை வலம்வருவாள் காளி அம்மன். ஓவ்வொரு வருடமும் வடிவே மூப் பண்டாரம்தான் அக்கினிச்சட்டி ஏந்துவான். அவனுக்கு காளியின் ‘ஆவேசம்’ வரும். நெற்றி மட்டத்துக்கு தீ உயர், சட்டியை கையில் வைத்துக் கொண்டு அவன் சொல்லும் சொற்கள் ஓவ்வொன்றும் கனல் துண்டுகள்தான். சொன்ன சொல் அப்படியே பலிக்கும்.

தோற்றமும் பயங்கரம் மஞ்சள் நீரில் தோய்ந்த வேட்டி கட்டி இடுப்பில் ரத்தச் சிவப்புப் பட்டுத் துணியைச் சுற்றி யிருப்பான். கரும் பாறைக்கல் போன்ற உடம்பில் அகன்ற தோள்கள், முகம்பூராவும் குங்குமத்தை அப்பிக்கொள்வான். அகன்ற நெற்றிக்கு மேனிருந்து கழுத்து வரைக்கும் அருவிக் கொட்டுவதுபோல தலையிர். சிவந்து பிதுங்கும் கண்கள் ஓங்கார சப்தமிட்டு அவன் வரும்போது சின்னப் பெண்கள், குழந்தைகள் எல்லோரும் எங்காவது பது ஸ்கி விடுவார்கள்.

நான்கு மாதங்களுக்கு முன்பு வடிவேலுப் பண்டாரம் காய்ச்சல் வந்து செத்துப்போனான். இந்த வருடம் அக்கினிச் சட்டி எடுப்பது யார் என்பதுதான் ப்ரச்சனை. தோட்டத்தில் இன்னும் ஐந்தாறு ‘ஆவேசக்’ காரர்கள் இருந்தனர். அவர்களுக்குள் நான் நீயென்று குடுமிப் பிடி!

கோவில் நிர்வாகிகளும் யாருக்கு சந்தர்ப்பம் கொடுப்பது என்று புரியாறல் தயங்கி கொண்டிருந்தார்கள். விஷயம் கோவியோடு போகாமல், கோஷ்டிப் பூசலாகி தோட்டம் இரண்டுபடும் அளவுக்கு உருவாகியிருந்தது. அதற்குத்தான் கணக்கப்பிள்ளையின் உதவியை நாடி வந்திருந்தார்கள்.

தலைகுளிந்து, புருவ மயிரை நீவியவாறு இருந்த கணக்கப்பிள்ளை, நிமிர்ந்து சுருட்டு சாம்பலைத் தட்டிவிட்டு கணத்

துக்கொண்டார். எதிரே இருந்தவர்களைப் பார்த்து “ஆமா! இதுக்கு நான் என்ன பண்ணமுடியும்?” என்றார் வந்தவர் களில் முத்த ஒருவன், அடக்கமாகக் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு “அப்பிடி சொல்லப்படாதுங்க, ஜயா தான் இதுக்கு நல்ல முடிவு சொல்லனும்” என்று சொல்லிவிட்டு பக்கத்திலிருந்தவர்களைப் பார்த்து ‘என்ன’ என்றார்.

சொல்லப்போனால் கணக்குப்பிள்ளைக்கு இம்மாதிரி விஷயங்களில் நம்பிக்கையோ, ஈடுபாடோ கொஞ்சங்கூட இல்லை. வெள்ளைக்காரரின் வேலையை யந்திரம்போல் செய்து, எதிலும் பிடிப்பு இல்லாமல் சலித்துப்போயிருந்தார். பொழுதுஷிஷ்திந்து பொழுது போனால் மனிதன், நாயாக படும் பாட்டில் சட்டி யாவது, பானையாவது!

மறுநாள் யோசித்துச் சொல்வதாகச் சொல்லி அவர்களை அனுப்பினார்.

அடுத்தநாள், அந்தத் தோட்டத்தில் ‘ஆவேசம்’ வரும் அத்தனை பேரையும் கூப்பிட்டு ‘இந்தா பாருங்க ஏதோ இருபது முப்பது ரூபா காசு, சாராயப் போத்தல், வேட்டி லேஞ்சு செல்லாம் கெடைக்குதேன்னு பொறுப்பில்லாமே பேசப்படாது. இது கோவில் விவகாரம், ஏதாவது ஒரு சமாதானத்துக்கு வாங்க’ என்று சொல்லிப்பார்த்தார். யாரும் மசிவதாக இல்லை. அதன்பேரில் தன்னுடைய தீர்ப்பைச் சொன்னார்.

‘நான் ஒரு சாமான் மறைச்சுவச்சு ‘குறி’ கேட்பேன். அது என்னங்கிறதை யாரு சொல்லுங்களோ, அவங்க அக்னிச் சட்டி எடுக்கலாம். என்ன சரிதானு?’ என்றார். உள்ளூர் அவருக்கு இந்த சாமியாட்ட விவகாரம் எல்லாம் உண்மைதானு என்பதை பரீட்சிக்க வேண்டும் என்பதும் ஒரு ஆவல். அவர்களும் சம்மதித்தார்கள். அந்த வாரத்து ஞாயிற்றுக் கிழமை மாலையில் பரீட்சை ஆரம்பமாயிற்று.

உண்மையில் அபூர்வக் காட்சிதான். கோவிலுக்கு முன் பரந்த வெளியில் ஆறு பேர், குளித்து மஞ்சள் ஆடை-

அணிந்து, வரிசையாக நின்றார்கள். கோவில் பூஜை நடந்தது. அம்மன் சிலைக்கு போடப்பட்டிருந்த மாலைகளில் ஆறு மாலைகளைக் கொண்டுவந்து ‘ஆவேசக்’காரர்கள் கழுத்தில் போட்டு, விழுதி பூசினார் பண்டாரம். கோவிலுக்கு நேர் எதிரே மேஜை ஒன்று போடப்பட்டு அதன்மீது கணக்கப் பிள்ளை கொண்டுவந்த ரகசியப் பொருள் வைக்கப்பட்டது. பேப்ரால் நன்றாக மறைக்கப்பட்டது சிறு பொட்டலம். பரந்த வெளியைச் சுற்றி வேலி அடைத்தாற்போல, தேட்டத்து ஐங்கள் பூராவுமே நின்றார்கள்.

பாதி விவகாரம் பார்க்க, பாதி வேடிக்கை பார்க்க, ஒரு மூலையில் நான்கு பறையடிப்பவர்கள், ஒதுங்கினின்று ‘டணக்டணக்கென்று பறையடிக்கத் துவங்கினார்கள். ஆவேசக்காரர்களின் பக்கத்தில் நின்று ஒருவன் பாடத்துவங்கினன்.

‘தாயே வாரும்மா!
தயவுடனே வாரும்மா!
காளியே வாரும்மா!
கடைக்கண்ணேல்
பாரும்மா!’

என்று தொடங்கி லேசுகதியில் செல்லும் ஆவேசமான பாடல். ஓவ்வொரு வரியின் முடிவிலும், கூட்டம் பூராவும் ‘அரோஹா எனக் கூவியது, உடலை புல்லரிக்கச் செய்தது. பாடவில் லயத்திருந்த ஆவேசக்காரர்கள் சிலையென நின்றனர். பல நிமிடங்களுக்குப் பிறகு ஒருவனுக்கு உடல் லேசாக நடுங்கத் தொடங்கியது. ஆவேசநிலை படிப்படியாக கூடி நடுக்கம் ஆட்டமாகியது. கண்கள் கனலாகி, முச்சு அதித வேகத்தில் ‘புஸ்புஸ்’ என்று பாம்பின் சீறலாகியது. ‘சாமி வந்துருச்சி’ கிசுகிசுத்தது கூட்டம். ஆவேசம் வந்தவன் ஓடத்தயாராவது போல் ஒரு காலை முன்வைத்து கைகள் இரண்டையும் சேர்த்து முடுக்கியவாறு பேய்த்திமிறலுடன் கூட்டத்தை திரும்பிப் பார்த்தான், எதிலும் லயிக்காத பார்வைதான். எனினும் சிறு பிள்ளைகள் மருண்டன, சில அழவே துவங்கி விட்டன.

ஆவேசம் வந்தவன், கைகளைக் கோர்த்தபடியே தலைக்கு மேல் தூக்கி ‘ஆ’ வென்று அலறினான். மனித அலறலுக்கு அவ்வளவு வலிமை இருக்க முடியாது.

சந்தர்ப்பம் தெரிந்து அவனுடைய கையாள் ஒருவன் நீண்ட பிரம்பு ஓன்றை அவன் கையில் திணித்தான். அந்தப் பிரம்பால் தன் முதுகிலையே பளீர் பளீர் என்று விளாசிக் கொண்டான்.

மற்ற ஐவருக்கும் சற்று நேரத்தில் ‘ஆவேசம்’ வந்து அறு வரும் ஏக்காலத்தில் அந்த இடத்தை ரூத்ர பூ மியாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவனுக்கு ஆணியின் முன்பகுதி நிரம் பிய பாதக்குறடு அணிவிக்கப்பட்டது. அதை அணிந்து, பறையின் தாள் லயத்துக்கேற்ப ஆடி வந்தான். இன்னுமொருவனுக்கு நாக்கை வெளியே இழுத்து, நீண்ட வேல் ஓன்றை நடு நாக்கில் வைத்து அழுத்தினார்கள். வேல் நாக்கைத் துளைத்து தாடையிலிருந்து மூக்குவரை நீண்டு நின்றது.

சுமார் அரைமணி நேரத்துக்குப் பிறகு, ‘ஆவேசம்’ ஓரளவு வேகம் குறைந்த நிலையிலிருக்கும்போது, நான்கைந்து பேர் சேர்ந்து ஒருவனைப் பிடித்து இழுத்து வந்தார்கள். அவன் அப்போதுங்கூட அவர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு ஆடியது, பார்க்க வேடிக்கையாக இருந்தது.

கூட்டத்தில் ஒருவன் ‘‘சாமி நம்மனை சோதிக்சது போக நாமனும் சாமியை சோதிக்கிறோம்’’ என்றான். சிலர் சிரித் தனர். மேஜைக்கருகில் கொண்டுவந்ததும் ஒருவன் ரகசியப் பொருளைக் காட்டி “தாயே! சொல்லும்மா, இதுக்குள்ளே என்ன இருக்கு சொல்லு பாப்பம்” என்றான். ஆவேசக்காரன் ஒருமுறை பொட்டலத்தைப் பார்த்தான். முச்ச வேகமாக சஞ்சாரம் செய்தது. வாயிலிருந்து இனம் புரியாத சப்தங்கள் கிளம்பின. தன்னைப் பிடித்து நின்ற அத்தனை பேரையும் இழுப்பதுபோல், கால்களை உந்தி ஒரு பாய்ச்சல், மறுகணம் கால்கள் தொய்ந்து மண்ணில் உடம்பு சாயத் துவங்கியது.

சுற்றி நின்றவர்கள் அவனைத் தூக்கி மூலைக்குக் கொண்டுவந் தார்கள். ‘‘என்ன ஆச்சு?’’ என்று கூட்டத்தில் சிலர் கேட்டனர். ‘சாமி மலை ஏறிட்டுது’ என்றான் ஒருவன்.

இன்னுமொருவனை பிடித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அவனும் நான்கு குதி குதித்துவிட்டு, கழுத்தில் கிடந்த மாலையிலிருந்த ஒரு பூவைப் பிடிங்கி காட்டிவிட்டு மன்னில் சாய்ந்தான். கணக்கப்பிள்ளை உதட்டைப் பிதுக்கினார். என்ன அதிசயமோ, ஐ வரில் ஒருவனுக்குக்கூட அது என்னவென்றே சொல்ல முடியவில்லை. இது ஒரு போவி நாடகமா, அல்லது ஆவேசக்காரர்களின் அருள் வன்மையற்றதா எனத் தயங்கிக் கொண்டு இருந்தார் கணக்கப்பிள்ளை. அவருக்கு மனதில் அவநம்பிக்கைதான் மேலோங்கிற்று.

அப்போதுதான் அந்த அதிசயம் நடந்தது. கூட்டத்தில் பெண்கள் பகுதியில் திமிரென ஒரு சலசலப்பு. சிறு குழந்தை களும் சில பெண்களும் கூட்டத்தை விட்டு விலகி ஓடினர். கூட்டத்துக்குள்ளிருந்து அம்பெனப் பாய்ந்து வந்தாள் கிழவி ஒருத்தி. சாதாரண நாட்களில் நடக்க வே ஜீவனில்லாத அவள், இப்போது ஒரு கு மரிப் பெண்ணின் மிடுக்கோடு விரைந்து நின்று ஆடினாள். ஆயினும் தளர்ந்த உடல், எனவே சிலர் ஓடிச் சென்று தாங்கிக் கொண்டனர். அவர்களையும் இழுத்துக்கொண்டு, வெட்ட வெளியின் நடுப் பகுதிக்கு வந்தாள். கோவிலின் உட்புறம் இருந்த எண்ணெய்க் குவியிலில் கருப்பாகிப் போயிருந்த அம்மன் சிலையைப் பார்த்தாள். ஆவேசம் கூடியது. புயவில் சிக்கிய சவுக்கு மரம்போல உடல் ஆடியது. அவனைத் தாங்கி நின்றவர்கள் அவளை மெல்ல மேஜைக்கருகில் கொண்டு வந்தார்கள். கிழவியின் கண்கள் பொட்டலத்தை வெறிக்கப் பார்த்தது. மறுகணம் ‘பட்பட் டென்று வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டாள். பக்கத்தில் நின்ற வர்கள் ‘‘என்னது?’’ என்றார்கள். கிழவி மீண்டும் வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு பொட்டலத்தைச் சுட்டிக் காட்டினாள். ‘‘இப்பிடிச் சொன்னுப் பத்தாது. வாயைத் தொறந்து வெவ

ரமா சொல்லு'’ என்றார்கள். ‘டேய்’ என்று சத்தமிட்டாள் கிழவி. ‘அது ... அது ...’ என்றாள் தொடர்ந்து. சொல்லை முந்திக்கொண்டு முச்சு வேகமாக முந்தியது கைகள் மீண்டும் வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டன. “அன்னம்”டா, அது அன் னம் ... அன்னம்...’ என்று கத்தினான்.

கணக்கப்பிள்ளை புன் மறுவல் பூத்தார், உள்ளூர் வியப்பும் கூட. கிழவி மேஜைமேவிருந்த விபூதிச் சம்புடத்திலிருந்து விபூதியை அள்ளும்போது, பயபக்தியோடு கைநீட்டி வாங்கிக்கொண்டார். பக்கத்திலிருந்தவர்களிடம் ‘கெழவி சரியா சொல்லி ரு ச் சு’ என்று சொல்லிவிட்டு பொட்டலத்தைப் பிரித்தார்.

உள்ளே ஒருகை நெல்மணி இருந்தது. யாரோ ஒருவன் ‘‘சொல்லுங்க ... அரோஹரா!’’ என்று கூவினான். கூட்டம் பூராவும் ‘அரோஹரா’ என்று எதிரொலித்தது.

அந்த வருடம், காளிதரிசனம் தடைபடவில்லை.

மதி

வீரன்ததை அண்ணாந்து பார்த்துவிட்டுப் பெருமுச்ச
விட்டவாறு, குனிந்து கிணற்றுக்குள் எட்டிப் பார்த்தான்
மாணிக்கம். இரண்டு ஆள் உயரத்துக்குக் குழியாகத் தோன்
தியிருந்த அந்த கிணற்றுக்குள் வான்தது மேகம் தெரிந்தது.
‘இப்போதைக்கு ஒப்பேத்தலாம் இல்லே?’ என்றவாறு பக்கத்
திவிருந்த ராசப்பனை பார்த்தான். ‘இப்போதைக்குன்ன, மழை
பெய்ற வரைக்குமா?’ என்றான் ராசப்பன்.

‘அப்படித்தான் நெனைக்கிறேன்?

மானத்தைப் பார்த்தியா? இப்ப கிட்டனுச்சலே மழை
பெய்ற மானமாவா இருக்கு?’

வானம் வரண்டுதான் கிடந்தது. வெளுத்த நீல வெளி
யில் காற்றில் பறக்கும் பஞ்சத் துணுக்குகள் மாதிரி சிறு
மேகத் துண்டுகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நீந்தின.

அது ஆடிமாதம்.

ஓவ்வொரு வருடமும் ஆடி மாதத்தில் தோட்டத்தில் இலேசான வரட்சி தட்டுவது வழக்கந்தான். ஆனால் இந்த வருடம் அநியாய வரட்சியாக இருந்தது. தோட்டத்தின் ஒரு மூலையில் சலசலத்து ஒடும் ஒரு சிற்றருவி இம்மாதிரி வரட்சிக் காலங்களில் குளிக்கவும் சூடிக்கவும் உதவும். ஆனால் காய்கறித் தோட்ட வேலைக்கு எந்த வகையிலும் உதவ முடியாத தூரம். அதிலும் இவர்களுடைய சேஸைப்பகுதி தோட்டத்தில் ஓர் உயர்ந்த மலையின் ஒதுக்குப்புறத்திலிருந்தது.

இதுவரை வானம் வஞ்சனை செய்ததில்லை. அந்த வானத்துக் கருணையைத் தேக்கிக் கொள்ளும் அந்தக் கிணறும் வற்றியதில்லை. இந்த வருடம் தான் சோதனையாக இப்படி!

‘என்ன இந்த வருஷம் மட்டும் இப்படி?’ என்றான் மாணிக்கம்.

‘அம்பது ஏக்கர் காட்டையில்ல அழிச்சிருக்கு! புதுசாதேயிலைக் கண்ணு போடருங்களாம் ... கவோதிப் பயலுக ... ! காட்டை அழிக்கையிலே நெனைச்சேன், இந்த வருஷம் மழை கொறையும்னு’.

‘அதைக் கொறையாவும் சொல்லப்படாது ராசப்பன், ஓவ்வொருத்தன் வீட்டிலேயும் அஞ்சாறு புள்ளை கஞக்கும் கொறையாமே இருக்குல்ல. இதுகள்ளாம் தலை ஒடுக்கிற காலத்திலே வேலை குடுக்குறதுன்ன இந்தத் தோட்டமாபோதும்? புதுமலை உண்டாக்க வேண்டியது தான்.’

‘என்னமோ போ! ஆக மழை இல்லாமே போக்கு’

வெயிலில் வதங்கி நிற்கும் காய்கறிப் பயிர் களைப் பார்த்து ராசப்பனுக்கு வயிற்றெரிச்சலாக இருந்தது.

நியாயமாக மாணிக்கத்திற்குத்தான் இது பெரிய நஷ்டம். தோட்டத்துரையின் அனுமதி பெற்று, சூடியிருப்புப் பகுதியிலிருந்து வெகு தூரத்தில் இருக்கும் ஒரு புல மலையில் சேஸைப்பாடமுன் வற்றுதற்குக் காரணமே, வீட்டில் வயது-வந்த

பெண் ஒருத்தி இருக்கிறான் என்பதுதான். அவனுடைய கல் யாணத்திற்குச் சம்பளத்தை நம்பிக்கொண்டிருக்காமல் ஏதா வது ஓர் அசர முயற்சி செய்தால் கான் உண்டுள்ளது நினைத்து இந்தப் புல்வெளியில் காய்கறி போட முன்வந்தான். அது வும் பலனளிக்கத் துவங்கியிருந்தது. அந்தத் தெழில் வழக் கம் போலப் புடலையும் வெண்ணையுமாக இல்லாமல், இம் முறை இங்கிலீஸ் காய்கறி வகையாகப் பயிரிட்டிருந்தான். ‘பாக்கெட்டுக்களில் அழகாகப் படம் போட்டிருந்த பீட்றுட் லீக்ஸ் வகைகளைப் பணம் என்று பாராமல், நல்ல விலை கொடுத்து வாங்கியிருந்தான். பலனளித்தால் அது மாதிரி பத்து மடங்கு பணம் கிடைக்கும் என்பது உண்மைதான், ஆனால்

மாணிக்கத்தைத் தொடர்ந்து ராசப்பனும் இன்னும் நான்கைந்து பேரும் சேனை உண்டாக்கியிருந்தார்கள், எல் லோரூக்கும் அந்தக் கிணறுதான் கதி. அதில் ஊற்று இருக்கிறதா என்பது இன்றும் புரியாத புதிர்! இதுவரை அது வற்றியதில்லை. அடிக்கடி மழையும் பெய்த காரணத்தால் அவர்கள் அந்த ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டதில்லை, இப்போது நிதானிக்க நேரம் வந்துவிட்டதாக மாணிக்கம் எண்ணிக்கொண்டான்.

இருவரும் சேனைக்குள் இறங்கினர்.

ஃ

ஃ

ஃ

அன்று மாலையில் மாணிக்கம் வீட்டுக்குத் திரும்பிவரும் போது, மறுநாள் வேலை இல்லை என்று கேள்விப்பட்டான். ஆடி மாதம் வந்துவிட்டால் இது வழக்கம்தான். வரும் வழி யில் அவன் பார்த்துக் கொண்டு வந்த காட்சி, இப்போது கண்முன்னால் வந்து நின்றது.

பச்சைக்கம்பளம் விரித்தது போல் படர்ந்து கிடக்கும் தேயிலைச் செடிகள், தீப்பற்றியவை போலக் காய்ந்து சுருண்டு

இலை உதிரத் துவங்கி இருந்தன. சில செடிகளில் இலை எல் வாம் உதிர்ந்து, வாதுகள் மட்டும் குச்சி குச்சியாக நீட்டிக் கொண்டிருந்தன.

சை கால்களைக் கழுவிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். அவன் மனைவி ஒரு தம்ரில் தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அதை வாங்கிக்கொண்டு ‘நாளைக்கி வேலை இல்லையாமில்ல’ என்றான்.

அவன் மனைவி பெருமுச்செறிந்து விட்டு ‘மலையிலேயும் என்னதான் இருக்கு புங்க? பத்துமரத்திலே எடுத்தாக்கூட ஒரு புடி கொழுந்து தேற மாட்டேங்குது’ என்றான்.

‘நல்ல பொழைப்புடா இது’ என்று சபித்தவாறு, திண்ணையில் போய் உட்கார்ந்து, வெளியே வானத்தைப் பார்த்தவாறு தேநீரைக் குடித்தான். கதவு இல்லாத வெளிவாசல் வழியாக வானமும் அதன் அடியில் கோணலாகக் கிறிய கரை போன்ற மலைகளும் வண்ணச்சித்திரம் போலத் தெரிந்தன. பச்சை மலைகள், பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் நீலமாக மாறிக்கொண்டு வந்தன.

உள்ளே லாந்தரைத் துடைத்து பற்றவைத்துக் கொண்டிருந்த அவன் மனைவி ‘கேக்க மறந்துட்டேனே! ... சேஹை எப்படி இருக்கு?’ என்றான்.

‘பதியம் போட்ட கண்ணு எல்லாம் பொழைச்சுக் கிட்டுது. அதிலேயும் செலாப்புக் கிழங்கு கண்ணுக ஒண்ணு கூட பழுதாகல்லே ... !’ என்றான் மாணிக்கம். அவனுள் சுரந்த பாச உணர்வு அவனுக்குள்ளும் கிஞருகிஞத்தது.

‘தண்ணிதான் வேணும் ... இப்ப’

‘கெணரு?’

‘அது வத்திக்கிட்டே வருது. ஊத்து இருக்குமோன்னு பேசிக்கிட்டமே, இருக்காது போலே தெரியுது’ சொல்லி

முடித்துப் பிதுங்கிய உதடி, பிதுங்கிய நிலைவிலேயே கொஞ்ச நேரம் வளைந்து நின்றது. கை நெஞ்சமயி ரை நீவி விட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அடுத்த நாள் வேலை இல்லை.

காலைப்பொழுது போயா தினம் மாதிரி விடிந்து, சோம்ப லாக நீண்டு கழிந்தது. மாலை நேரத்தில் ஒருவன் யைம் லய மாக வந்து மறுநாளும் வேலை இல்லை என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான். மூன்றாவது நாள் உண்மையிலேயே போயா விடு முறை.

நான்காவது நாள் காலைப்பொழுது ‘மஸ்டர்’ களத்தில் கல கலப்பாக விடிந்தது. சற்று நேரம்தான். கணக்கப்பிள்ளை ஏதோ பூடகமாகப் பேசத்துவங்கிய போது சிலருக்கு ‘திக்’ கென்றிருந்தது. ‘இன்னைக்கும் அரோஹராதானு?’, என்று மாணிக்கத்திற்குப் பக்கத்தில் ஒருவன் முன்னுமுனுத்தான். கணக்கப்பிள்ளை வாய்ச்சுருட்டை எடுத்து, விரல் இடுக்கில் வைத்துக்கொண்டு முழுங்கிக் கொண்டிருந்தார். ‘இஞ்ச பாருங்கப்பா! வேலை நிப்பாட்டி உங்க வயித்துலே அடிக் கணும்னு எங்களுக்கு எண்ணம் இல்லே. உங்க எல்லோருக்கும் தெரியும். இரண்டு மாசமா மழை இல்லே தேயிலையெல் லாம் வாடிக்கிட்டு வருது, கொழுந்து வேலையைக் கொஞ்ச நாளைக்கு நிப்பாட்டப் போரேம். ஆவணி புரட்டாசியிலே தான் இனி மழை இருக்கும். அது வரைக்கும் வேலை அப்பிடி இப்பிடித்தான் சொல்லிப்போட்டேன். அப்புறம் கரச்சல் கிரச்சல் பண்ணப்படாது.’

‘அப்ப நாங்க எப்பிடித்தான் பொழைக்கிறது?’ கூட்டத் தில் யாரோ ஒருவன் குறுக்குக் கேள்வி போட்டான். குரல் வந்த பக்கத்தைப் பார்த்தவாறு ‘சரி! மழையைப் பெய்யச் சொல்லு, வேலை தர்ரேம்’ என்றார் கணக்கப்பிள்ளை.

கூட்டம் கொல்லென்று சிரித்தது.

கணக்கப்பிள்ளையும் குறும்பு சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு எல் லோரையும் பார்த்தவாறு புதிசா கற்றை ரோட்டு போடு றத்துக்கு ‘எஸ்டிமேட்’ இருக்கு அதையாவது கேட்டுப் பாப் பம்’ என்றார். தோட்டம் காய்ந்து கிடந்தாலும் அவரிடம் ‘ஈரம்’ இருப்பது அவர்களுக்கு ஆறுதலையளித்தது.

அன்று வேலையும் கிடைத்தது, சொன்னதுபோல இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு ரோடு வேலை வாங்கிக்கொடுத்தார் கணக்கப்பிள்ளை. லொறி வசதியும் கம்பி வசதியும் இல்லாத ஒரு மலைக்கு ரோடு போடும்வேலை. அதுவரை அந்த மலையில் வேலை என்றால் மலையிலிருந்து ‘பாக்டரி’ வரை கொழுந்து முடைகளைத் தலையில் சுமந்துவர வேண்டும். புதுரோடு ஏற் பட்டுவிட்டால் இனி அந்தச் சிரமம் இராது. எதிர்கால சௌகரியம் இருக்கட்டும்... இன்று வேலை கிடைக்கிறது! வேலை... ஆனால் அந்த எஸ்டேட் வெள்ளைக்கார துரை விழித்த பயல். வரவு இல்லாத நேரம் செய்யும் செலவு தண்டச் செலவு என்று கருதுவது போல, வேலை நாட்களைக் குறைப்பதில் கவனமாக இருந்தான். வாரத்தில் நான்கு நாட்கள் மட்டுமே வேலை என்று புது முடிவு செய்து, அதிலும் சிறு மாற்றமாகப் பெண்களுக்கு மூன்று நாட்களும் ஆண்களுக்கு மட்டும் நான்கு நாட்களும் என்று வேலை கிடைத்தது.

அதாவது சாப்பிடுவதற்கு மட்டும் எவ்வளவு தேவையோ, அவ்வளவு சம்பளம் கிடைக்கிறாற்போல!

ஓ

ஓ

ஓ

இன்று வற்றிக்கொண்டே வந்தது. யோசித்து மண்டையை உடைத்துக்கொண்டதில் ஓரேயொரு யோசனைதான் சாத்தியமாக இருந்தது மாணிக்கத்திற்கு. ராசப்பளையும் சக சேனைக்காரர்களையும் கூப்பிட்டு ‘கெண்றைப் பார்த்தீங்களா? இன்னம் ஒரு கிழமைகூட தாக்குப் பிடிக்காது போலே ருக்கு உடனடியா நாம ஏதாவது செஞ்சாகனும்’ என்றான்.

‘அது என்னமோ நெசந்தான். வெயிலு போடுற போடு எடுக்காமலேயே தண்ணி வத்திப்போகும் போலேருக்கு ஆன என்னதான் செய்யமுடியும்?’ என்றான் ராசப்பன்.

‘எனக்கு ஒரு யோசனைதான் சரீன்னுபடுது.’

‘என்னது?’

‘நம்ப பத்தாம் நம்பர் மலையோட போகுதே பெரிய கானு, அதிலே இருந்து தண்ணி எடுக்க முடியுமா?’

அவர்களுடைய சேனையிலிருந்து பத்தாம் நம்பர் மலை ஒன்றரை மைல் தூரம் என்பதை நினைத்தபோது, அது முடியாத காரியம் என்றே எல்லோருக்கும் தோன்றியது.

‘எங்கேயிருந்து எங்கே தண்ணி எடுக்கிறது? இது என்ன நடக்கற காரியமா அன்னே?’ என்று ஒருவன் முனகியபோது, மாண்ணிக்கம் பல்லைக்கடித்தவாறு ‘நீங்கள்ளாம் ஆம் புளை கதானா?’ என்றான். ‘நடுராத்திரியிலே புள்ளைக்கோ பொஞ் சாதிக்கோ வாயை வயித்தை வலிச்சா லாந்தரு வெளிச்சத்தை பிடிச்கக்கிட்டு மருந்து வாங்க ஒடுறுதில்லே ... அது மாதிரி தானே இதுவும் ...’

‘நெசம் ... நெசம்’ என்றான் ராசப்பன். ‘காய்கறி கண் ஜெல்லாம் வெயிலிலே வாடி அழியறதைப் பார்த்துக்கிட்டு கும்மா இருக்கிறதைக் காட்டி வும் எதையாவது செய்ய முயல்வது நல்லது’ தீர்மானம் பிறந்த கையோட அப் போதே எல்லோரும் பத்தாம் நம்பர் மலையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். சேனைக் கிணற்றைக் கடைசி எல்லையாகக் கணித்துக் கொண்டு, அந்தமலையில் நிரம்பியிருந்த புல் காடுகளை எதிர்த்துக் கொண்டு நடந்தார்கள். கத்தி கத்தி யாக நீட்டிக்கொண்டிருந்த புல்லும் முட்செடிகளும் கால் களில் கீறி, வெள்ளைக்கோடு உண்டாக்கி, பின்னர் அவையே செங்கோடுகளாக மாறிக் கசிந்தன.

அந்த மலையில் குறுக்கு வட்டாகச் சென்று கொண்டிருந்த அவர்கள், அந்த மலைமுடிவில் பெரிய சோதனை காத் திருப்பதைக் கண்டார்கள். அவர்கள் நின்று கொண்டிருந்த

புல்மலை அந்த இடத்தில் வளைந்து ஓடுங்கி, அங்கிருந்து பத்தாம் நம்பர் மலை விம்மி எழும்பத் துவங்கியிருந்தது.

ஆனால் அந்த மலைக்கும் இவர்கள் நின்ற விளிம்புக்கும் மத்தியில் கிடந்த இடைவெளி கற்பாறைகளே அருவியாக ஓடிவந்து அங்கு நின்றுவிட்டதுபோலக் கிடந்தது. சிறி துபெரிதுமாகப் பலவித உருவங்களில் பலவித வண்ணங்களில் தலைகளை உயர்த்திப் பரார்த்தபோது முடிவே தெரியாமல் நீண்டு கிடந்தது கற்குவியல்.

இவர்கள் நின்ற இடத்துக்கும் அடுத்த மலைக்கும் தொடர்பு ஏற்படுத்த வேண்டுமானால் ஏதேனும் அந்தரத்தின் மூலம் தொடர்பு ஏற்படுத்தினால்தான் உண்டு. நீண்ட வாதப் பிரதிவாதங்களுக்குப் பிறகு அது சாத்தியம் என்பதையும் கண்டார்.

மூன்று நாட்களின் கடும் உழைப்புக்குப் பின்னர் பாலம் உருவாயிற்று.

இரண்டு மலைகளின் விளிம்பு ஓரமாக இரண்டு சிறிய மரத்தூண்களை ஊன் ரி இரண்டுக்குமிடையில் விரல்பருமனு கம்பியை இழுத்துக் கட்டினார்கள். அந்தக் கம்பியில் வளைந்திருந்த தகரக் குழாயை இணைத்துக்கட்டினார்கள்.

பத்தாம் நம்பர் மலையில் போகும் ஒற்றையடிப் பாதையின் ஓரமாக உள்ள ‘கான்’களையே வாய்க்காலாக்கி ஓடி வந்து நொண்டிருந்த நீர் தகரப்பாலத்தில் மணிக் கற்களைக் கிணு கிணுவென்று உருட்டிக் கொண்டு பாய்ந்து வந்து புல்மலையில் விளிம்பில் கொட்டியபோது குழந்தைபோல் குதாக வித்த மாணிக் கம் சகாக்களைப் பார்த்து “என்னமோ அப்பாடின்னு வாயைப் பொளந்தீங்களே! இப்ப எப்படி?” என்றான்.

தலைவர் கூப்பிட்டு விட்டிருந்தாரம்.

மாணிக்கம் தலைவரின் லயத்தை அடையும்போது அவனுக்கு முன்பே ராசப்பனும் ஏனைய சேனைக்காரர்களும் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தனர்.

மாணிக்கத்தைக் கண்டதும் “வாப்பா மாணிக்கம்” என்றார் தலைவர்.

“என்ன கூப்பிட்டு விட்டங்களாம்?”, என்றவாறு திண்ணையில் அமர்ந்தான் மாணிக்கம்.

தலைவர் அனுதாபமாகச் சிரித்தவாறு அவர்கள் எல்லோரையும் பார்த்து “நான் சொல்கிறது ஒங்களுக்கெல்லாம் விருப்பமா இருக்காது. ஆனாலும் சொல்லவேண்டிய நெலமை” என்று கூறிவிட்டு ஒருமுறை செருமிக்கொண்டார். எல்லோருடைய பார்வையும் அவர்மீதே குவிந்திருந்தது.

“வேறொன்னுமில்லே! இப்ப ரெண்டு மாசமா நம்மதோட்டத்தி லை மழையே இல்லேங்கிறது ஒங்களுக்கு நல்லாத்தெரியும். இப்போதைக்குப் பெற்ற கொண்மாவும் தெரியல்லே. ஆக கொழுந்து வேலையும் நின்னு சில்லறை வேலையும் சரியா கெடைக்குதில்லே அதனாலே காடு ஏரிச்சுப்பாப்பமான்னு அபிப்பிராயப்பட்டுஞ்க ... ”

“யாரு” என்றார் ராசப்பன்.

“ஆனாக தான்”

“காடு ஏரிச்சா மழை பெற்றதும் உண்டுதான். ஆனாந்தக் காட்டை ஏரிக்கிறது? இருந்த காட்டைத்தான் அழிச்சு புது மலை போட்டாச்சே”.

“புல்லு மலையைத்தான் ஏரிச்சுப் பார்க்கனும்”

“நல்லா இருக்கே கதை!” என்றவாறு ராசப்பன் பரப்பப்போடு எல்லோரையும் பார்த்தான். மாணிக்கம் இவை ஒன்றுமே காதில் விழாதது போன்ற முகபாவத்தோடு வாய்

சற்றே பின்திருக்க கண்களில் பரபரப்பை சமூற்றி சமூற்றித் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘‘அப்ப எங்க சேனை என்ன ஆகிறது?’’

‘‘இந்த எடத்திலேதான் நீங்க கொஞ்சம் பதற்றப்ப டாமே யோசிக்கணும்’’ என்றார் தலைவர்.

‘‘தோட்டத்திலே இருக்கிற எல்லாச் சனங்களுக்கும் நல்ல காரியம் ஒண்ணு செய்றது முக்கியமா, இல்லே உங்க அஞ்சாறு பேரோட லாபம் முக்கியமாங்கிறதை கொஞ்சம் யோசிக்கணும்’’

‘‘இதுலே யோசிக்கிறதுக்கு ஒண்ணுமில்லே தலைவரே என்ன பாடுபட்டுச் சேனை உண்டாக்கி இருக்குது! ’’ என்று ஆத்திரமாக பொழிய ஆரம்பித்தான் ராசப்பன்.

‘‘சேனைக்கும் தண்ணி தட்டுப்பாடுதான். பத்தாம் நம்பர் மலையிலே இருந்து தண்ணி எடுத்திருக்கோம் தலைவரே! அதுக்கே ஆளுக்கு பத்துப் பதினைஞ்சு கேட்டுப்படுச்சு’’ என்று இன்னெருவன்.

‘‘என்ன மாணிக்கம் சத்தத்தையே காணம்! ’’ என்றார் தலைவர். மாணிக்கம் நிமிர்ந்து அவரைப்பார்த்து ‘‘என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் நீங்க என்ன சொல்றிங்களோ அதுக்குக் கட்டுப்பட தயார். ஆன என்னேட மத்தவங்களும் சேனை போட்டிருங்காங்க அவங்களை மீறி நான் ஒண்ணு சொல்றது சரி இல்லே. அவங்களைக் கேழுங்க. அவங்க சம்மதிச்சா எனக்கும் சம்மதம்’’ என்றான்.

ஆனால் யாரும் மசியவில்லை. எல்லோரும் தலைவர் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு தங்கள் லயங்களை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தபோது மீண்டும் மாணிக்கம் பேச்சைக் கிளப்பினான், ‘‘தலைவர் சொன்னதுக்கு சரின்னு சொல்லாமேப் போனது எனக்கு மனசை உறுத்துது’’ என்றான்.

“சும்மா இருங்கண்ணே! ” என்று அதட்டினான் ஓருவன்.
“எவனே பொறுமைப்புடிச்சபய கெளப்பி விட்டிருக்கான்.
அதைக் கேட்டுக்கிட்டு இந்தத் தலைவரும் ஆடுறது. நீங்க
இப்பத்தான்”

“நாம சேனை போட்டுட்டதிலே எத்தனை பேருக்கு வயித்
தெரிச்சல் தெரியுமா? ”

“நம்ம ஆளுக புத்தியே அதுதானே! தானை சுவம்
பொழைக்க மாட்டான் பொழைக்கிறவைனையும் விடமாட்டான்”

தங்களை மட்டுமே பார்த்துக்கொள்ளும் அவர்கள் பேச்
சில குறுக்கிடாமல் கேட்டுக்கொண்டு வந்தான் மாணிக்கம்.
இவ்வளவு காலமும் தனக்கு அந்நியோன்யமாக இருந்த அவர்கள் இப்போது திடீரென வேற்று மனிதர்களாகவிட்டனர் போன்றிருந்தது. எதற்காகவோ அவனது உடலும் மனதும் குறஞ்சும் குறஞ்சும் குறஞ்சும்.

அன்று நன்றிரவில் எல்லோரும் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில் புல்மூல தீப்பிழித்து ஏரிந்துகொண்டிருந்தது!

கறுப்புப் புடவையில் அகல ஜரிகை இழைவதுபோல இருளில் தீப்பிழிக்கொண்டிருப்பதை நிதானித்துக்கொண்டு இனி முயன்றாலும் அணைக்க இயலாது என்பதை ஊர்ஜிதப் படுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தான் மாணிக்கம். கையில் வெற்று மண்ணெண்ணேய் ‘மின்’ ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

இன்று தீயாகக் கணிந்தாலும் இன்னும் சில நாட்களில் குளிர்ந்து விடைத்து முளைக்கும் கனிவு மண்ணுக்கு உண்டு. இதை எவ்வளவுதான் எடுத்துச்சொன்னாலும் சக சேனைக்காரர்கள் புரிந்துகொள்ளப் போவதில்லை.

வேறு வழி?

எங்கோ ஒரு தவறு!

பேரஸ்ட் ஆபீசக்கு நேராக இருக்கும் அந்தப் பஸ் ஸ்டாண்டை ஒரு வட்டமடித்துக்கொண்டு வந்து நின்றது பஸ். எப்போதுமே நிரம்பிப் பிதுங்கும் பசறை ரூட் பஸ். இன்றும் அப்படியே.

தன் இனத்துக்கேயுரிய மகா பொறுமையுடன் எல்லோரும் இறங்கும்வரை காத்திருந்து இறங்கினான் முனு சா மி. அவளைத் தொடர்ந்து அவனுடைய மகன் கமலழும் இறங்கினான்.

பள் ஸ்டாண்டு கலகலவென்றிருந்தது. பத்து மைல் தூரம், சளகில் கிடக்கும் தானியம் மாதிரி புதைக்கப்பட்டு வந்திருந்தகால் இரு வருக்கும் சோர்வரகவே இருந்தது. இரண்டு நாட்களாக முனுசாமியின் தங்கை வீட்டில் விருந்தாடிவிட்டு திரும்பியிருந்தார்கள். இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் தங்கள் எஸ்டேட்டுக்குக் கண்டபஸ் புறப்படும். அதில் போனால் ஒரு மணி நேரத்தில் வீடுபோய் சேர்ந்துவிடலாம். எப்போது வீடு போய்ச் சேர்வோம் என்றிருந்தது கமலத்துக்கு. ஆகவோ பஸ் ஸ்டாண்டுக் கலகலப்பும் கவர்ச்சியும் அவர்களைத் தொடர வில்லை.

தலையில் கட்டியிருந்த வேஞ்சை எடுத்துக் கோட்டுக்கு மேல் மார்பின் இருபுறமும் வழியவிட்டவாறு திரும்பி மக்ளைப் பார்த்தான் முனுசாமி. ‘‘தேத்தண்ணி குடிக்கிறியா?’’ என்றார்ஜன். அவன் தலையை ஆட்டினார். பஜார் வீதியில் புதி தாக திறந்திருந்த சைவக்கடையை நோக்கி இருவரும் நடந்தார்கள். அந்திப்பொழுது இன்னும் பூரணமாக மங்கவில்லை. எனினும் கடைகள்தோறும் மின்விளக்குகள் பளிச்சிடத் துவங்கியிருந்தன.

சமலத்தின் சேலைக்கட்டு உடலுக்குப் பாந்தமாக இல்லாமல் அவசரமாகச் சுற்றியதுபோலக் கிடந்தது. காது, கழுத் தில் கிடந்த நகைகளும் அணிசேர்க்காமல், வெறுமனே மின் னின. இன்னும் கிராமியமாக ஒரு குடையை நெஞ்சோடு அணத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால் உழைப்பின் பயனேபோன்ற மேனி வளப்பம், ரவிக்கை தெறிக்கிறுற்போல் மதர்த்து நின்ற இளமை, கைகால்களின் திரட்சி பஸ் ஸ்டாண்ட் வாலிபர்களைத் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. ஒருவன் தன் கண்களால் பக்கத்தில் நின்றவனிடம் ஆச்சரியம் தெரிவித்துக்கொண்டான்.

மார்க்கட்டின் முன்னால் கிடு கிடென்று இறங்கும் சின்னரோடு வழியாகப் போய்த் திரும்பிக் கதிரேசன் கோவிலைக் கடந்து கொண்டிருந்கையில் உள்ளே தீபாராதனை நடந்து கொண்டிருந்தது. கோவிலுக்கு அடுத்தாற்போல இருந்த கடைகளில் ஓன்றின் முன்னால் ஃபார்ட் பிரிபெக்ட் கார் ஓன்று நின்றுகொண்டிருந்தது. அதன் அங்க லட்சணங்களிலேயே அது வாடகைக்கு ஒடும் கார் என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது.

அதன் மட்கார்டில் சாய்ந்து எதிரே பத்தடி தூரத்தில் இருக்கும் கடையிலுள்ள முதலாளியோடு இரைந்து பேசிக் கொண்டிருந்தான் ஒருவன். வயது நாற்பதுக்குக் கிட்ட என்றாலும் அவன் ஒரு உல்லாசி என்பதுபோல் கவர்ச்சியாக

உடுத்தியிருந்தான். மஞ்சளும் நீலமும் கோடுகோடாகஇறங் கியிருந்த விலையுயர்ந்த துணியில் புஷ் கோட்டும் நஸ்ல சிவப் பில் மஞ்சள் நிறப் பூக்கள் போட்டிருந்த ஸ்கார்ப் ஒன்றைத் தலையில் காதுமறையக் கட்டி, பார் த்தவுடனேயே இவன் டிரைவர் ஜாதி என்பதைப் பிரகடனம் பண்ணுவது போலி ருந்தது.

பேச்சுவாக்கில் திரும்பியவன் கண்கள் கமலத்தின் மீது — அவள் வளவளப்பான மேனிமீது — ரவிக்கை தெறிக்கிறுற் போல மதர்த்துநின்ற இளமைமீது — அப்புறம் முனுசாமி யின்மீது ஊர்ந்தது. அவர்கள் தன்னைக் கடந்துகொன்றிருக்கையில் “என்ன கங்காணி! கார் ஒனுமா” என்றான். முனுசாமி நின்று பரவசமாகச் சிரித்தவாறு “வேண்டாங்க” என்று கையை ஆட்டினான். கோட் போட்டிருந்த ஒரே காரணத்துக் காக தனக்கு கங்காணிப் பட்டம் கிடைத்ததில் அவனுக்கு அலாதி மகிழ்ச்சி.

சட்டென்று அவன் முனுசாமியின் கரங்களைப் பிடித்து “ஆ! கங்காணி ... நம்மஞ்சுக்குத் தெரியுதா?” என்றான். முனுசாமி வெகுளித்தனமாகச் சிரித்துவைத்தான்.

“கங்காணி நல்லமலைத் தோட்டந்தானே அப்பா?”

“ஆமாங்க”

“அய்யோ ... அய்யோ! கட்டவளையிலே இருந்து நம்மகாரிலே நீங்க ஒருதரம் போனது? ஒரு பொம்பளே சத்தி போட்டு சத்திபோட்டு வந்தது?”

ஞாபகமில்லையா என்பதுபோல் அவன் கேட்ட — குறிப் பிடும்படியாக ஒன்றுமில்லாத—அந்த நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வர “ஆமாமா ...” என்றான் முனுசாமி. தொடர்ந்து அவனுடன் நட்புறவாகப் பேச ஒன்றுமில்லாததால் “எப்படி சொகந்தானுங்களே?” என்றான்.

தன் தகப்பனுக்கு மிகவேண்டிய ஒருவணைப்போல, கமலம் லேசான முகமலர்ச்சியோடு அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்

தாள். கண்களில் மிரட்சியோடு கூடிய ஒரு குளுமை குடி கொண்டிருந்தது.

“கங்காணி அப்புறம் எங்கே வந்தது, சாமான் சட்டு வாங்கவா?”

“இல்லீங்க, அம்மணிவத்தையிலே என்றங்கச்சி இருக்கு துங்க அதைப் போயி பார்த்திட்டு வர்க்கோம்”

முனுசாமியும் கமலமும் மெல்ல நகரத் துவங்கியபோது அவனும் தொடர்ந்து வந்தவாறு “கங்காணி ஒங்கட தோட்டத்திலே ஒரு ஸொறி விக்க இரிக்கிதானே?” என்றான். மூவரும் இப்போது நடந்துகொண்டிருந்தனர்.

“தெரியல்லீங்களே”

“ஓ! ஓ! விக்க இரிக்கி. அது நான் வாங்கறத்திக்கி மிச்சம் ஆசை” என்றவன் சற்று நிறுத்தி “வெலதான் மிச்சங் சொல்றது” என்றான். முனுசாமி அவன் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“ஏழாயிரம் சொல்லறது. அது அவ்வளவு மே...மே...” அவன் சொற்களுக்காகத் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தபோது “அவ்வளவு பொருதா” என்றான் முனுசாமி.

“ஓ... ஓ! அவ்வளவு பொருது. நாலாயிரம் அஞ்சாயிரம்தான் பொறும். கங்காணி அந்த விசயத்திலே என்னமும் சஹாயோக செய்ய ஏலுமா?”

“நான் என்னத்தங்க பண்ண முடியும்? நமக்கு தொரைக்கிட்டே பேசமுடியுமா? கிளார்க்கருகிட்டே பேசமுடியுமா?”

பக்கத்துப் பக்கமா ஒரு தேனீர்க்கடையும் ‘இவ்விடம் சீமைக் குடிவகைகள் விற்கப்படும்’ என்று போர்ட் போட்டிருந்த ‘பாரும்’ இருந்தன. டிரைவர் சற்றுத் தயங்கிவிட்டு முனுசாமியின் வலது கரத்தைப் பிடித்து இழுக்காத குறையாக ‘பார்’ உள்ளே நுழைந்தான். முனுசாமி திமிற நினைத்

துத் தயங்கி ஒன்றும் புரியாதநிலையில் உள்ளே நுழைந்தான். வேறு வழியின்றிக் கமலமும் தொடரவேண்டி வந்தது.

உள்ளே மூன்று நாற்காலிகள் போடப்பட்டு சுத்தமான வெள்ளைத்துணி விரித்திருந்த ஒரு மேசையைச்சுற்றி மூவரும் அமர்ந்தனர். சாராய நெடியும் சிகரட் புகையும் கமலத்திற்கு என்னவோ போவிருந்தாலும் முக கத்தில் கொஞ்சமேனும் அதிருப்தியைக் காட்டாது, குடையை மார்போடனைத்தபடி அமர்ந்திருந்தாள்.

வெயிட்டரிடம் ஓடருக்கான விபரத்தைக் கூறி விட்டு முனுசாமி பக்கம் திரும்பி இந்த மது உபசரிப்பு, அதுவரை இருந்த சகஜ நிலையை விரஜப்படுத்தி விடக்கூடாது என்ற அவசரத்தோடு—ஒங்கட பெரிய கிளார்க் இரிக்கிதானே, அவங் எப்படி?'' என்றான் டிரைவர்.

“நமக்கெல்லாம் அவருகிட்டே அவ்வளவு தொடுச் சில்லீங்கு”

“அதி இல்லேப்பா! தாருசரி பேசினா நல்லா பேசுறதா... இல்லாட்டி... ...”

“சாச்சா! அதெல்லாம் நல்லா நின்னு பேசுவது”

வெய்ட்டர் ஒரு தட்டில் பியர் போத்தல் ஒன்றும் இரண்டு டிராம் சாராயம் உள்ள கிளாஸையும் கொண்டு வந்து மேஜைமீது வைத்தான். தட்டில் ஒரு பெரிய வெற்றுக் கிளாஸம் சோடாப் போத்தலும் இருந்தன.

முனுசாமி ரொம்பவும் சங்கடப்பட்டு “இதெல்லாம் என்னங்க?'' என்றான். ஒரு கண்ணையமான அதிதி உபசாரப்பாணி யில் முகமலர்ச்சியோடு “அதுக்கி என்ன சம்மா எடுங்க'' என்று கூறியவாறு இரண்டு டிராம் சாராயம் இருந்த கிளாசில் சோடாவைக் கலந்து முனுசாமி பக்கம் நகர்த்தி வைத்துவிட்டு, வெற்றுக் கிளாசில் பியரை நிரப்பி யவாறு “ஒங்கட பெரிய கிளார் புடிச்சாத்தான் இந்த விச

யம் சரிப்போறது கங்காணி. அதுக்கி நான் ஒரு பிளான் கொல்லறது அதுசரியா சுட்டி யோசிச்சுப் பாப்பம்' என்ற வாறு கனமான சிந்தனை தேங்கிய முகபாவத்தோடு பியர் கிளாஸெக் கையில் எடுத்தவன், ஏதோ நினைவு வந்தது போலே கமலம் பக்கம் திரும்பி "தங்கச்சி கொஞ்சம் எடுக்கறதா?" என்று கிளாஸெக் காட்டினான்.

அதுவரை வேடிக்கை பார்க்கும் குழந்தைபோலச் சற்றே திறந்த வாயோடு எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கமலம் சட்டென்று முகம்மாறி "வேண்டாம்" என்று வெட்கத்துடன் தன் தகப்பனைப் பார்த்தான். முனுசாமியும் "அது சாப்பிடாதுங்க" என்றான்.

ஒரு குழந்தையைப் பார்க்கும் வாத்ஸல்ய பாவனையோடு டிரெவர் காலத்தைப் பார்த்துக் கண்ணைச் சிமிட்டிச் சிரித் தான். அவள் ஒரு சூச்சத்தோடு முகஞ்சிவந்து தலை குளிந்தாள். அவளுக்காக அடுத்த கடையிலிருந்து தேனீர் வந்தது.

சற்று நேரங்கழித்து மெல்ல தகப்பனை நோக்கி "பஸ் ஸாக்கு நேரமாகுது" என்றான் கமலம். முனுசாமி அவள் பக்கம் திரும்பி "போவம் ... போவம் ..." என்றான். அவள் செய்து முடித்தால் சீளையாக இருநாறு ரூபாய் கிடைக்கும். அப்படி ஒன்றும் வான்த்தை வில்லாக வளைக்கும் முயற்சி யல்ல. பெரிய கிளார்க்கர் ஜியாவைத் தனியாகக்கண்டு பேச வேண்டியது. இன்னர் எனக்கு ரொம்பத் தெரிந்த மனிதன், அவருக்கே லொறியை நால்வரை அல்லது ஐந்துக்குள் முடித்துக் கொடுக்கவேண்டியது ஜியாவுக்கு ஜிநாறு ரூபாய் வாங்கித் தருகிறேன் என்று சொல்லவேண்டியது என்ன பிரமாதம் முடித்துவிடலாம்

சற்றுமுன் தானெல்லாம் அனுக முடியாதவர்களாகத் தெரிந்த பெரிய கிளார்க் இப்போது அசாதாரணமாகத் தெரிந்தது முனுசாமிக்கு.

பஸ்ஸாக்கு நேரமாவதை மீண்டும் நினைவுபடுத்தினான் கமலம். சட்டென்று நினைவுவந்ததுபோல டிரைவர் “நான் ஒங்கட தோட்டத்திக்கி ராவைக்கி ஒரு டிரிப் போக இரிக்கி கங்காணி” என்று கமலத்தைப் பார்த்துக் கூறினான் “ஒங்கட தோட்டத்து ஆனுகொஞ்சம் படம் பார்க்க வந்திரிக்கி. கங்காணியும் போக ஏலும்”

“ராவைக்கு பன்னெண்டு வரைக்கும்ல காத்துக்கிட்டு இருக்கணும்”

“என் நீங்களும் படம்பாக்க ஏலும்தானே? ஜாதிப்படம் அப்பா. பாத்திட்டுப் போங்க”

முனுசாமி சங்கடத்தோடு சிரித்தான்.

“சரி, கங்காணி நமக்கு நான் சொன்னதுமாதிரி லொறி விசயம் ஹெல்ப் பண்ணறதா? சரிசொன்ன ராவைக்கு நம்ம எக்கவுண்ட்லே சாப்பாடு, படங், அதுமுடிஞ்சி நம்பட காருல கொண்டு விடுறது” என்றான்.

என்ன தாராள மனச இவனுக்கு என்று முனுசாமி குழைந்துபோய் எக்களிப்போடு அவனது இரண்டு கரங்களை யும் பிடித்துக் குலுக்கியவாறு ‘‘ரைட்டு! ரைட்டு’’ என்று குளரினான்.

கரத்தைப் பிடித்து நடந்து கொண்டு டிரைவருக்காகத் தன் உயிரையே கொடுக்கவும் தயார் என்றும்லொறி விசயம் தனக்கு அற்பம் என்றும் உளறிக்கொண்டிருந்தான்.

பஜார் வீதியிலிருந்து பிரிந்து ‘பொட்டனிக்கல் கார்டன்’ பக்கமாக போகும் ரோட்டில் நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பக்கந்தான் டிரைவரின் வீடு இருந்தது.

வீடு நன்றாகவே இருந்தது. முதுகுப்புறத்தில் லேஸ்ஹரை யிட்ட நாற்காலிகள், மொய், ரேடியோ எல்லாம் கச்சிதமாக இருந்தன. வீட்டில்தான் ஒரு சுடுகுஞ்சையும் காணவில்லை,

இரவு சாப்பாட்டுக் குப்பிற்கு அவர்களோடு டிரைவரும் படம்பார்க்க சிளம்பினான். அவனும் மனுசாமியும் ஒன்றூக் நடக்க, நாலடிதூரம் பின்னால் தள்ளிக் கமலம் வந்துகொண் டிருந்தாள்.

தூரத்தூர இருந்த லீட்தாண்கள் இருளை வெல்ல முடியாமல், தங்கள் வரிசையே ஒரு அணியாக இருளை அழகு செய்துகொண்டிருந்தன.

‘‘மனுசாமியை போகவிட்டு டிரைவர் தயங்கி நகர்ந்த வாறு ‘‘தங்கச்சிக்கி சாப்பாடு நல்லா இருந்தனதா?’’ என்று சிரித்தான். கமலம் வெட்கத்தோடு சிரித்தவாறு ‘‘நல்லா இருந்திச்சி’’ என்றார்.

‘‘கொஞ்சந்தாங் சாப்பிட்டது. பசி இல்லையா?’’

பதில் சொல்லாத அவள் நாணமும் பல்தெரியாத அவள் சிரிப்பும் அழகாக இருந்தன. அவன் குரலை சற்றுத் தாழ்த்தி இதயழுர்வமாகக் கேட்பதுபோல ‘‘தங்கச்சிக்கு இந்த படங் ஆசையா வே :ற படங் பார்க்கனுமா?’’ என்றான். அங்குள்ள நான்கு தியேட்டர்களிலும் நல்ல படங்களே ஒடிக்கொண்டிருந்தாலும் இவர்கள் போய்க்கொண்டிருந்த தியேட்டரில் தான் சின்னங்கு சிறுசுக்கஞும் பெயர் சொல்லும் பிரபல நடிகரின் படம் ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

‘‘இதுதான் நல்லபடம் இதுக்கே போவோம்’’ என்றார்.

ரோடுக்குப் பக்கத்திலிருந்து வீரியத் தொடங்கியிருந்த ரேஸ் கோர்ஸ் மைதானத்தையும் அதற்குள் ஆள்நின்றுலும் தெரியாத இருளையும் பார்த்தவாறு டிரைவர் எட்டிநடந்து முனுசாமியோடு இனைந்துகொண்டான்.

தியேட்டர் வாசவில் ரெளாட்டுமாதிரி சாரத்தை ஒருபுறத் துத் கொடை சம்பூர்ணமாகத் தெரியத் தூக்கிக் கொண்டு நின்ற ஓருவன் மூவரையும் பார்த்துவிட்டு டிரைவரை நோக்கிக் கண்சிமிட்டியவாறு ‘‘வாலித’’ என்றார். டிரைவர் ஏரிச்

சலோடு “கட்ட வஹப்பன்டோ” என்று அதட்டிலிட்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

தியேட்டருக்குள் போய் அமர்ந்ததும் மீண்டும் ஒரு முறை தியேட்டரிலிருக்கும் ‘பாரு’க்கு இருவரும் போய்வந்தார்கள். தியேட்டரில் காடையர்களின் தொந்தரவு இருக்கு என்று சொல்லிக் கமலத்தை நடுவில் உட்காரவைத்து இருப்பறமும் டிரைவரும் முனுசாமியும் அமர்ந்துகொண்டார்கள்.

விளக்குகள் அணிந்து படம் ஒடித்துவங்கியது.

டிரைவர் ஒரு சொக்லேட்டை கமலத்திடம் நீட்டி ‘‘சாப் பிடுங்க தங்கக்சி’’ என்றவாறு அவள் கரங்களைப் பிடித்து அதில் வைத்தான். அதன் பின்னருங்கூட அவன் தன் கரத்தை எடுத்துக்கொள்ளாதால் கமலம் தன் கரங்களை உருவிக்கொள்ள வேண்டியதுதாயிற்று.

டிரைவர் அவள் காதருகில் குனிந்து ‘‘தங்கக்சி காலம் பறக்கி எத்தனை மணிக்கு வேலைக்குப் போகவேணும்?’’ என்றுன். கமலம் மெல்லிய குரலில் ‘‘ஏழு மணிக்கு’’ என்றுள்.

‘‘ராவைக்கி நம்ம வீட்டிலே நல்லாத் தூங்கிட்டி காலம் பற அஞ்சு மணிக்கு போக ஏலுந்தானே? பாவங் கங்காணி இப்பவே தூங்கறது’’

முனுசாமி நாற்காவியில் சாய்ந்து கூரையைப் பார்த்த வாறு தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். வாய்திறந்து மூச்சு சன்னமாக வந்துகொண்டிருந்தது.

கமலம் ஒன்றும் பதிலளியாது திரையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவனது இடப்பக்கம் கதகதத்து வெப்பத்திலிருந்து டிரைவர் தன்பக்கம் சாய்ந்திருப்பதை உணர்ந்தாள்.

அவனது கரம் அவள் கரம் ஒன்றைப் பற்றி வருடத் தொடங்கியபோது அவள் திடுக்கிட்டுத் திருப்பினாள். அதை எதிர்பார்த்தவனேபோல அவன் மிகவும் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டாள். அந்தச் சிறுநேரத்து இமுபறி தனக்கே

அநாகரிகமாகவும், அவனது முரட்டுப் பிடி கொஞ்சமேனும் தளராததாகவும் காணப்பட்டதால் அவள் ஒன்றும் செய்ய இயலாமல் தப்பித்துக்கொள்ள சந்தர்ப்பத்திற்காக காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று.

அவனது வருடல் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. முழுங்கையின் மேற்புறத்தில் மெத்தென இருந்த சதைப்பகுதியில் வேறொன்றை என்னிப் பசியோடு அவனதுகரம் மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அவள் இரண்டுமூன்று தடவை கையை உருவிக்கொள்ள முயன்று இயலாததால் சோர்வுற்றிருந்ததை அவள் தனக்கு இணங்கியதாகக் கணித்துக்கொண்டு அவனது உடலைத் தொட்டுத்தமுவ முயன்றபோது

அவள் வெகுண்டு எழுந்தாள். அவனிடம் இழக்காத மறு கரத்தால் குடையை எடுத்து எங்கு விழுகிறது என்று பார்க்காமல் மடார் மடார் என்று கண்முடித்தனமாக அடிக்கத் துவங்கினான். சுவையான படத்தில் ஆழ்ந்திருந்த கூட்டம் சிலிர்த்து எழுப்பிநின்று பார்க்கத் துவங்கியபோது இதைச் சற்றும் எதிர்பாராத டிரைவர் அவசரமாக எழும்பி அந்த இருளைவிட்டு வாசலைநோக்கி ஓடத்துவங்கினான்.

இரவுப் பொழுது ஒரு சைவாட்டவில் கழிந்துகொண்டிருந்தது. சில பேப்பர்களை விரித்து அசில் கரமே தலையணையாகக் கமலம் ஆழ்ந்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தாள். போதை தெளிந்தும் தெளியாத நிலையில் முனுசாமி இன்னெரு பேப்பர் படுக்கையில் உட்கார்ந்து யோசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

தான் யாருக்கும் ஒரு கெடுதலும் செய்யாதபோதும் தனக்கு ஏன் இப்படிக் கொடுமைகள் எல்லாம் நடைபெறுகின்றன என்பது அவனுக்குப் புரியாத புதிராக இருந்தது.

வீரவீரர்தாவில் கலை நூல், அதிர்ச்சாமுகி என்று
 கூறிய சுவரில் காட்டியிருப்பது கூடுமே தொடர்பு
 தொய்விடுவது ஒரு கூப்பாகி, சிறு “போன்னியூர்” மற்றும்
 கலையூர் உடையக்கூப்பாகி என்று கூடுமே தொடர்பு
 தொடர்பு கொண்டிருப்பது ஒரு காட்டியூர் போன்னியூர், மற்று
 முதல் கூப்பாகி ஒரு கூடுமே நூல் காட்டியூர்களில் பூரித்து
 கூப்பு பொட்டு, பூர்ந்தாக்கால்கிழங்கு நூல் கூரியிருந்திருப்பது
 காட்டியூர் காப்பிடியூர் என்று கூறியிருப்பது

நிறைவு

என்னவோ தெரியவில்லை; மனம் ஆனந்தத்தால் தூள்
 ளிக்கொண்டிருக்கிறது! சுற்றுப்புற சூழ்நிலையில் அமைதி கார
 ணமோ அல்லது மலைமுகட்டுக்குப் பின்னால் விழுந்துகொண்டிருக்கும் அந்திச் சூரியன், வான்க்கிழியில் செய்யும் வர்ண
 ஜாலம் காரணமா? அதுவுமல்லாமல் வெகு காலத்துக்குப்
 பிறகு இந்தத் தோட்டத்துக்கு வந்து எனக்குப் பிடித்த கமான
 மலை உச்சியில் நிற்பதால் ஏற்படும் எக்களிப்பா? எதுவென்று
 புரியவில்லை.

‘இதுதான் நான் முதன்முதல் வேலை ஏற்றுத் தொழில்
 பழகிய எல்லேட்ட; இங்கு ஐந்தாறு வருடங்களுக்கு முன்பு
 நான் இருந்தேன்; இதோ நின்றுகொண்டிருக்கும் இந்த இட
 மெல்லாம் அப்போது என் சாம்ராஜ்யம் என்று சொல்லிக்
 கூத்தாட வேண்டும்போல்— அசட்டு எண்ணந்தான்— தோன்
 ருகிறது.

பழகிய இடமென்றாலே மன்னும் மரமும் கூட உயிர்
 பெற்று வாஞ்சை தருகின்றன.

மலையின் அடிவாரத்திலே, நான் இருந்த ஒரேஞ்சிவெளி' தோட்டம் விரித்த பாயாகக் கிடக்கிறது. அதோ சவரி ஸ் மஞ்சள்நிற 'டிஸ்டெம்பர்' பூசி, விவப்புத் தகரக் கூரையோடு தெரிகிறதே, அதுதான் எங்கள் பெரியலரின் வீடு - மன்னிக் கவும், 'பங்களா!' அதற்குப் பின்னால் பங்களாவை ஒட்டித் தெரியும் சின்னவீடுதான் நான் இருந்த இடம். முன் னு ஸ் படர்ந்து விரிந்து நிழல் தந்துகொண்டிருக்கும் அந்தப் பலா மரம் இன்னும் சிரஞ்சிவியாக நிற்கிறதே!

பலாமரம் மட்டுமல்ல, மற்ற எல்லாமே, 'டாக்டரையா' பங்களாவுக்கு முன்னால் 'சம்மர் ரிராப்' வெட்டிக் கொண்ட பையன்மாதிரி மட்டம் வெட்டிய சப்பாத்திக் கள்ளி வேவி, கறுப்புத்தார் பூசிய 'டிராம்வே'க் கம்பிநிலையம், கொழுந்து மடுவெம் எல்லாமே தவமிருக்கும் கண்ணிபோல மாற்றமற்று இருக்கின்றன. புதுமையை எதிர்பார்த்த நெஞ்சுக்குக் கொஞ்சம் ஏமாற்றம்தான். அத்துடன் இனம் புரியாத ஒரு திருப்தியுங்கட!

பின்னால் ஏதோ அரவம் கேட்கிறது. திரும்பிப் பார்க்கி ரேன். யாரோர் ஒரு பெண், வெற்றுக் கொழுந்துக் கூடை முதுகில் அங்குமிங்குமாக அசைய, கையில் ஒரு சிறுவளைப் பிடித்தவண்ணம் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். உற்றுப் பார்க்கி ரேன்.

அட! அலமேலு

முன்பு நான் இங்கு கணக்கப்பிளையாக வேலைபார்த்த போது என்னுடைய மலையில் வேலைசெய்தவள். வழக்கமாக மூன்றும் மனிதர்களைப் போகிற போக்கில் பார்ப்பதுபோல் என்னையும் பார்த்தவள், திடுக்கிடுகிறார்கள். மறுகணம் முகம் மலருகிறது. பக்கியும் நன்றியுணர்வும் கலந்தால் வருமே ஒரு முகபாவம், அப்படி.

"ஜயா கும்புடேறேன்"

நானும் கைகூப்புகிறேன். “வா அலமேலு! எப்டி சொகமா?”

“இருக்கிறேங்க. ஐயா சொகமா இருக்கிங்களா?”

“சொகமா இருந்ததுஞ்சோலே ஒங்க தோட்டத்துக்கு வந்துருக்கேன்” மரியாதையாய்ச் சிரிக்கிறார்கள்,

“இன்னைக்கி இங்கேயா மலை?”

“ஆமாங்க இருவத்திநாலாம் நம்பரு”

கைக்கடிகாரத்தைப் பார்க்கிறேன். அது மணி ஐந்து முப்பது என்று காட்டுகிறது. வழக்கமாக நான்கு மணிக்கு வேலைமுடிந்து இந்நேரம் வீட்டிலே இருக்கவேண்டியவள்.

“சொன்னிகிட்ட போலே இருக்கே”

“மேடிவிசனுக்குபோயி எங்க ஆயியே பார்த்துட்டு வர்றேன்”

“தங்கச்சியா?”

“ஆமாங்க. எனக்கு எளையது பாக்கியம்”

“அடடே பாக்கியமா, இங்கேயா இருக்குது?”

“இங்கேதானே கட்டிக்குடுத்துருக்கோம். ‘புளி குடிச்சி ருக்குது’ இதுதான் மாசம், பார்த்துட்டு போறேன்”

அவனுடைய விரலைக் பிடித்துக்கொண்டுநிற்கும் சிறுவன் என்னையும் அவளையும் மாறிமாறிப் பார்க்கிறார்கள். இப்போது தான் அவனைக் கவனிக்கிறேன். இடுப்புக்குக்கீழே ‘டிரெளாசர்’ இல்லாமல் மேலே ஒரு கோடுபோட்ட சட்டைமட்டும். சட்டையின் முன்புறத்தை வயிறு தள்ளிக்கொண்டு நிற்கிறது. இரண்டு கையிலும் வெள்ளிக் காப்பு. மூக்கிலே இரண்டு வெள்ளை அட்டை எட்டிப்பார்த்து மேலே ஒடுகிறது!

“இது யாரு அலமேலு?”

“எம்மவனாங்க” என்று என்னைப் பார்க்கிறாள். புருவங்கள் வலைந்து ‘ஞாபகமில்லையா’ என்று கேட்கின்றன. ‘முத்தவன் தனுசுகோடி’

என் மன்றைக்குள் பளிச்சென்று ஒரு மின்னல் நெளிகிறது. அவனு இது? அட

எனக்குப் பெருமிதமாக இருக்கிறது. “எலே அம் பி! இங்கே வாடா” என்று கையை நீட்டிகிறேன். அவன் மருண்ட அம்மாவோடு ஓட்டிக்கொள்கிறான். அலமேலு தன் சேலைத் தலைப்பால் அவன் மூக்கைத் தடைத்துவிட்டு ‘ஜயா கூப்பிடுரூரு, போய். ஏன்னு கேளு என்று அவனைத் தள்ளுகிறான். இரண்டடி முன்னால்வந்து எனக்கும் அவனுக்கும் மத்தியில் நிற்கிறான். முன்னால் வர மனமில்லை. பின்னால் போகவும் தயக்கம். நானே இரண்டடி முன்னால்வந்து அவன் கையைப் பிடிக்கிறேன். மழையைக் கொட்டத் தயாரான சூல்கொண்ட மேகம்போல், அவன் முகம் கறுத்துப்போய்ப் பார்க்கிறான். நான் மெதுவாக அவனுடைய கலைந்த தலை மயிரை ஒதுக்கி முதுகைத் தட்டியவுடன் அவன் பயம் குறைகிறதுபோலும் என்னைப் பார்க்கின்றான்.

“உன் பேரு என்னை” என்று கேட்கிறேன். அவன் மொச்சைக்கொட்டை விழிகளைப்பிதுக்கி வெட்கப்படுகிறான். தலை குனிகிறது. நாக்கு வெளியேவந்து சுழன்று கீழுத்தடை ஈரப்படுத்தி உள்செல்கிறது. அலமேலு உற்சாகப்படுத்துகிறான்.

‘சொல்லுய்யா பேரு என்னுன் சொல்லு’

சிறுவன் குனிந்ததலை நிமிராமல் ‘தனுசுகோட்டி’ என்று முனுமுனுக்கிறான். ‘ன’கரம் வராத அந்த மழைப் பேச்சைக்கேட்டு நான் சிரிக்க, அவனும் சிரிக்கிறான். பையன் இன்னும் வெட்கப்படுகிறான். சட்டையின் வலது கைப்புறத் தில் மூக்கை இழுத்துக்கொள்கிறான். அவனுடைய ஒவ்வொரு செய்கையையும், ஒவ்வொரு முச்சுக் காற்றையும் ஆழ்ந்து

ரசிக்கி ரேன். மனதுக்குள் மெல்லிய ஒரு தாய்மைச் சிவிரப்பு!

அவனுக்கு ஏதாவது கொடுக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் ‘மணிப்பர்ளை’ அண்ணே வீட்டிலேவிட்டு வந்தாயிற்று. காலாற நடக்க எண்ணியவன், வந்த இடத்தில் இப்படி இவர்களைச் சந்திக்கநேருமென்று எதிர்பார்க்கவில்லை.

சற்றுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு அலமேலு விடைபெறுகிறார்கள். நானும் கைவித்து வழி அனுப்புகிறேன். மகனையும் கும்பிட்டு விடைபெறும்படி சொல்கிறார்கள்.

‘ஜயா பொய்ட்டு வாறேன்னு சொல்லு. கும்புட்டுச் சொல்லு’ கையைக் குவிக்கப் பழக்குகிறார்கள். ‘இப்படி இரண்டு கையாலே’ அவன் சிறு புன்னக்கோடு அவள் மடிக்குள் முகம் புதைக்கிறார்கள். இருவரும் நடக்கிறார்கள்.

அவன் ஏதோ கேட்கிறான்போலும். அவன் பதில் சொல்கிறார்கள். சொல்வினங்காத தூரத்து ஓசையாக அவர்கள் பேச்சுக் கேட்டுத் தேய்கிறது. என் கண்ணிலிருந்து அவர்கள் மறைந்தபிறகு மீண்டும் எஸ்டேட் மலைகள்மீது கண்ணேட்டும் செலுத்துகிறேன்’ ஏதேதோ நினைவுகள். ஒவ்வொரு மலையும், ஒவ்வொரு மரமும் கதை சொல்கிறது.

மெல்லிய சிரிப்பொலி கேட்கிறது.

அவர்கள்தான். மலையின் முகட்டில் திரும்பி, மறுபடி நான் நிற்கும் இடத்துக்குக்கீழே நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். பையன் அவனுடன் சமதையாக நடக்க முடியாமல் விரலைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடுகிறார்கள். அந்த ஒட்டத்திலும் வாய் ‘சள சள’ வென்று பேசுகிறது. தூரத்தில் சென்று மறையும் வரை அவனையே பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறேன்.

மனம் அவனுடனே ஓடுகிறது.

காலைப் போழுது.

அயர்ச்சிக்குப் பிறகு வரும் ஒரு புத்துணர்ச்சி எங்கும் மலருசிறது. சிரித்துக் குலவிக்கொன்டு நிறைபோடும் கங்காணி அவசர அவசரமாக நிறையை எண்ணிச் சொல்ல, படங்குச் சாக்கை கட்டியதுபாதி கட்டாதது பாதியாக பெண் கள் நிறைக்குப் பாய்கிறார்கள். நான் வந்துவிட்டேனே!

தட்டுச் சுற்றுக்க் கட்டிக்கொண்டுவந்த சேலையை நிறைபிடிக்குமுன் பாதி அவிழ்த்துத் தோளில் ஒரு முடிச்சும், இடுப்பில் இன்னெரு முடிச்சுமா வேறு மாதிரியில் கட்டிக்கொள்ள வேண்டியவர்கள் தயங்கி, பெரிய சவுக்கு மரங்களுக்குப் பின்னால் மறைந்து கட்ட முயல்கிறார்கள். நான் சிரித்துக்கொண்டு நழுவுகிறேன். எதிரே அவள் வருகிறேன், அவமேலு.

முகம் வெளுத்து, வயிறு பருத்து கணுக்கால்வரை தொங்கும் சேலை வயிற்றுப்பருமனால் முழங்கால் கெண்டைச் சதைகள்வரை தூக்கிநிற்க, காலில் பச்சை நரம்பு தெரிகிறது. ஒருகை இடுப்பில், நிதானமில்லாத நடையினால் இட்டாடிக்கும் எடுத்த அடிக்கும் உடல் பக்கம் பக்கமாகச் சாய்கிறது.

நின்று கலனிக்கிறேன். ‘ஐயோ பாவம்’ என்றிருக்கிறது எனக்கு. ‘நிறைமாதக் கர்ப்பணி’ வேலைக்கு வருகிறேன்.

வேலைத்தளத்துக்கு வந்துவிட்டால் வேலைகொடுக்க வேண்டும், இது சட்டம். வந்தபிறது யாருக்கும் ஏதேனும் ‘எசகுபெசகு’ வராமல் பார்த்துக்கொண்டு முன் ஜாக்கிரதையாகவே அவசியமானதைச் செய்யவேண்டும், இது கடமை.

எனக்கு எதைச் செய்வதென்றே புரியவில்லை.

அதற்குள் அவள் கூட்டத்துக்குள் கலகிறார்கள். வழக்கமாக அவள் மங்களக் கிழவியோடுதான் நிற்பாள். மங்களத்தைக் கூப்பிடுகிறேன். அந்தக் கிழவி ‘என்னமோ ஏதோ’ வென்று ஓடி வருகிறார்கள்.

“என்னங்க ஐயா”

“அலமேலுக்கு ‘இதோட்’ வேலைசெய்ய முடியுமா?”

கிழவி திரும்பி அலமேலுப் பக்கம் பார்த்து விட்டு மௌனம் சாதிக்கிறான். ஆயினும் அவள் சொல்லாத பதில் என் மனதுக்குள் கேட்கிறது — ஏழைகளுக்குச் சுகமாவது செர்குசாவது! கஷ்டமோ நஷ்டமோ அன்றைக்கு வந்து ‘பேரு’ போட்டால்தானே முப்பதுநாளும் அடுப்பெரிக்கமுடியும்! அதிலும் அவள் புருஷன் ஒரு குடிசார் மொட்டை!

“மங்களாம்!”

“ஏங்க”

“அலமேலு ‘இதோட்’ நெறை ஏறி இறங்கறது சரியில்லோ. எங்னெயாவது தன்னெயான எடமாப்பாத்து துண்டு எடுவையா எடுக்கச்சொல்லு”

“நல்லம்”

“தொண்ணக்கு நீயும் வேணும்ன நில்லு”

“நல்லம்ங்க”

“ஆளைப் பாத்தா இப்பவோ அப்பவோன்ல இருக்கு”

“இல்லைங்க, இன்னம் ஒரு கெழிமை இருக்குதாம்”

‘ம்’ நான் நகருகிறேன். கொஞ்சநேரம் மனம் அலமேலுவைச் சுற்றிவருகிறது. அப்புறம் உழைப்பின் வேகத்தில், கட்டமையின் பொறுப்புணர்ச்சியில் நினைவு நழுவுகிறது.

காலைப் பணிக்காற்று உடைகளைத் தாண்டி, எலும்புக்குருத்துவரை போய்க் குசலம் விசாரிக்கிறது. வேஷ்டியைச் சண்டிக்கட்டாக மடித்து, கரையின் இரு நுனிகளையும் தூக்கி வயிற்றுப்புறம் சொருகி, நிறைக்குள் இறங்குகிறேன்.

குளிரைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றால் சரிப்படாது!

தேயிலைச் செடிகளின் இலைகள் அசைந்து, இரவுபெய்த பனித்துவிளைகளைக் காலடியில் முத்தாகச் சமர்ப்பிக்கின்றன. உள்ளங்காலிலிருந்து குளிர் வியாபித்துப் பரவுகிறது. உடல் புல்லரிக்கிறது. முன்னால் போன பெண்கள் ‘மடமட’வெனக் கொழுந்து எடுத்துக்கொண்டே போக பின்னால் செடிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு போகிறேன். சற்றுத் தள்ளி, ஒரு பெண் கொழுந்து எடுக்கும் இலாவகம் நெஞ்சை அள்ளுகிறது.

விழாக் காலங்களில் சிங்களைப் பெண்கள் ‘ரபான்’ அடிக் கும்போது ஒழுங்காக கைவிழும் தாளகதி இவள் கைகளிலும் தெரிகிறது. கரங்களில் நடனத்துக்கு, கைக்கு நான்காகக் கிடக்கும் கண்ணடி வளையல் ‘சினூங் சினூங்’கென்று மோதி இசை எழுப்புகிறது. என் திருஷ்டி தோஷமோ, என்னவோ கைகளின் இசை நடனம் தடைப்படுகிறது. நான் அவளைப் பார்க்கிறேன். அவள் ரோடுபுக்கமாகத் திகைப்போடு பார்க்கிறேன். நானும் திரும்புகிறேன். அங்கே மங்களாக்கிழவி ஓடி வந்துகொண்டிருக்கிறோன்.

“‘மங்களம் என்னது?’’ என்று சத்தமிடுகிறேன்.

அதற்குள் அவளே இடைமறித்து, கங்காணியைப் பார்த் துச் சத்தமிடுகிறோன். “‘கங்காணி ஒரு நாலைஞ்ச பெண்டுகளென வரச்சொல்லுங்க, சுருக்கா, அலமேலுவுக்கு வலிகண்டுருச்சி?’’

எனக்குத் திகைப்பு, அப்புறம் எரிச்சல். என்ன பெண்கள் இவர்கள்! பிரமாதமாக நாள்கணக்கு வைத்திருப்பவர்கள் போல் வந்துவிட்டு

கங்காணி நான்கைந்து கிழவிகளைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டுப் போகச்சொல்கிறோன். அவர்கள் கூடைகளை இறக் கிப்பக்கத்துநிறைப் பெண்களிடம் கொடுத்துவிட்டு, நெருங்கி நிற்கும் செடிகள் சலசலக்க ‘மடமட’வென இறங்குகிறார்கள். வேகத்தில் செடிகளின் கிளைகள் வளைந்து பழரென நிமிர்கின்றன.

“‘ஐயா’’ கங்காணி நெருங்கி வருகிறான்.

“என்ன கங்காணி? ”

“அலமேலுவை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகணுமே. லொறி? ”

“லொறி எங்கே நிக்குதோ தெரியல்லியே! எதுக்கும் ஒரு புள்ளையை அனுப்புங்க”

கங்காணி திரும்பிச் சத்தமிடுகிறார்கள். “இந்தா செவாக் கியம்! இஞ்சவா”

ஒரு துண்டுக் கடிதத்தில் அவசரமாகக் கிறுக்கி, சிவபாக் கியத்திடம் கொடுக்கிறேன். அவள் கடிதத்தோடு ஒடுகிறார்கள். இல்லை பறக்கிறார்கள்! இம்மாதிரியான வேளைகளிலே அவள் தான் எங்கள் ‘பியூன்! ’ நானும் ரோடுக்கு இறங்குகிறேன்.

முன்னால் இறங்கிப்போன பெண்களில் ஒருத்தி “லொறி வாரதுக்கள்லோ ஒன்னும் ஆயிடப்படாதுபாப்பா, அப்பனே சம்முவா!” என்று ‘பினுத்திக்’ கொண்டே ஒடுகிறார்கள். தனியான ஓர் இடத்தில் நான்கைந்து செடிகள் இல்லாமல் மொட்டையாக இருந்த இடத்தில் அலமேலு அமர்ந்திருக்கிறார்கள். ரோடிவிருந்து சற்று மேடான இடம். தேயிலைச் செடி களுக்குமேல் அவள் முகம் மட்டும் பாதியளவு தெரிகிறது. நெற்றியில் முத்துமுத்தாக வியர்வை. பக்கத்து முருங்கை மரத்தின்மீது அயர்வாகச் சாய்ந்து இருக்கிறார்கள். வாய் ஏதோ புரியாத வார்த்தைகளை அரற்றிக்கொண்டிருக்கிறது.

போன கிழவிகள் அனைவரும் அவளைச்சுற்றிக் கூடுகிறார்கள். அலமேலு அருகில் சென்று அவளைப் பார்த்துவிட்டு ஆறு தலாக இரண்டு வார்த்தை சொல்லலாமா என்று எண்ணுகிறேன்.

அதற்குள் சுற்றிநின்ற கிழவிகளில் ஒருத்தி கூறும் சொல் என்னைத் தயங்கவைத்துவிடுகிறது.

“இப்பவே ஆயிடும்போலிருக்கே!”

நான் நின்றுவிடுகி வேண். அவர்கள் அலமேலுவைத் தூக்கி நிறுத்துகிறார்கள். அவள் எழும்பிநிற்க முடியாமல் நின்று மரத் தின் தாழ்ந்த கிளையொன்றில் தொங்குவதுபோல் இரண்டு கைகளாலும் பிடித்து ஒரு கரத்தின் முழங்கை மடிப்புக்குள் தலையைப் புதைச்சுக்கொள்கிறாள். ஈந்தல் அவிழ்ந்து சரிந்து விரிகிறது. இடுப்புப் படங்கைக் காணவில்லை. சேலை கூட ஓப்புக்குச் சுற்றினற்போலத் தொளதொளத்துக் கிடக்கிறது.

நெற்றியில் துளிர்த்துநிற்கும் வியர்வை,

கண்களிலிருந்து வழியும் கண்ணீர்,

உலகைப் பார்க்கத் துடிக்கும் ஜீவனுக்கு வழிவிடுகிறாற் போல் நிற்கும் நிலை

ஒரு கணத்துக்குள் அந்தக் காட்சி கண்களிலும், மனதி லும் அப்பிக் கொள்கிறது. முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு அகல்கிறேன். மனதுக்குள் ஒரு தலிப்பு, பயம்.

உடலுக்குள் உயிரைப் பாய்ச்சி, பின்னர் உடலைக் கிழித்துக்கொண்டு வரும் இந்தக் கண்ணே பூச்சி விளையாட்டையும் இதற்குக் காரணமாக இருக்கும் எல்லாவற்றையும் மனம் சுபிக்கிறது. அலமேலுவுக்கு வக்காலத்தாக !

நடந்துகொண்டிருக்கும் என் காதுகளில், மேட்டிலிருந்து புரிந்தும் புரியாததுமாக ஏதேதோ வார்த்தைகளும், முக்க லும் முனைகளும் எனக்கு விரும்பாமலே வந்து புகுந்துகொள்கின்றன. மனம் பொங்கு கிறது. கண்களில் கண்ணீர் துளிர்த்து, மெல்ல இரண்டு விமமல் வெடிக்கிறது. தலையைச் சுற்றிக் கட்டியிருக்கும் முண்டாகின் பிடிரிப் புறத்துண்டால் வாயைப் பொத்துகிறேன்.

என்ன மனித வாழ்ந்தை!

கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு நிறைக்குள் இறங்குகிறேன். இயந்திரக்கியாக வேலை நடக்கிறது. எல்லோருக்குமே

மனம் வேலையில்லை. கண்களும், காதுகளும் பெண்கள்கூடி நிற்கும் மேட்டைநோக்கி நிற்கின்றன.

பயங்கரமான பலநிமிஷங்களுக்குப் பிறகு ஒருத்திவருகிறன். ஓரடி முன்வைத்து பதற்றத்தோடு “என்ன தெய்வானை” என்கிறேன்.

“புள்ளை பொறந்திரிச்சு! ஆய்பளைப் புள்ளே”

“அலமேலூ?”

“சொகமா இருக்குது”

மனப்பாரம் இறங்குகிறது; பெருமுச்சாக.

ஃ

ஃ

ஃ

அன்று மாலை

அந்திக் கொழுந்து நிறுத்துப் போட்டுவிட்டுப் போகும் வழியில்தான் ‘வார்ட்’ இருக்கிறது. அலமேலூவைப் பார்த்து விட்டுப்போக உள்ளே நுழைகிறேன். சுருட்டைத் தலைமயிரும், கட்டை குட்டையான உடம்பும் உள்ள ஆயம்மா “எண்டமாத்யா” என்கிறோன். எனக்குத் தெரிந்த அரைகுறைச் சிங்க ளத்தில் “அலமேலூ பலாண்ட ஆவா” என்கிறேன். சிரித் துக்கொண்டு முன்நடக்கிறோன், நானும் தொடருகிறேன்.

ஓரு நீண்ட அறையின் வாசலில் நின்று “அலமேலூ அம்மே! ஓங்கட ஐயா வந்துருக்காங்க” என்று கட்டியம் கூறுகிறோன்.

அறைக்குள் சிறு சலசலப்படு.

ஆயம்மா ஒதுங்கி வழிவிட நான் உள்ளே நுழைகிறேன். வரிசைக்கு ஏழாக இரண்டுவரிசைக் கட்டில்களில் சிலவற்றில் மட்டும் இருக்கும் பெண்கள் மரியாதையாக எழும்பி உட்காருகிறார்கள்.

அலமேலுவும் முழங்கையை ஊன்றி எழும்ப முயல்கிறுள். நான் தடுக்கிறேன்.

பக்கத்தில் நிற்கும் அவள் கணவன், அத்தை, இன்னும் யார் யாரோ என்னைக்கண்டு கைகூப்புகிறார்கள். நானும் கும்பிடுகிறேன்.

“சொகமா அலமேலு”

“ஆமாங்க”

காற்றுப் போன பலூன் மாதிரி துவண்டு கிடக்கிறுள். கட்டிலுக்குச் சர் றுத் தள்ளி ஒரு சிறு தொட்டிலுக்குள் குழந்தை உறங்குகிறது. குனிந்து பார்க்கிறேன்.

செலுாலயிட் பொம்மை மாதிரி துணிக்குள் சுருண்டு கிடக்கிறது. கடுமையான ஒரு பிரச்சினைக்கு முடிவு கண்டது போல் மனதில் ஒரு தெளிவு. அலமேலுவின் கணவன் குறுக்கிடுகிறுன்.

“புள்ளைக்கு ஜயாசொன்ன பேரரயே வச்சட்டோம்”

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. “பேரா? என்ன பேரு?”

“தனுஷ்கோடின்னு வைக்கலாம்னு சொன்னீங்களாம். அதையே வைச்சட்டோம்”

“அட!” எனக்குச் சிரிப்பு. அன்றை க்கு நாங்கள் கொழுந்து எடுத்த மலைக்கு நம்பர் உண்டு. என்றாலும் ஒரு காலத்தில் தனுஷ்கோடி என்று பெயர் உள்ள கிழவி அந்த மலைபூராவையும் ‘கண்டிராக்டாக’ எடுத்து, புலவெட்டினால் என்பதற்காக அந்த மலைக்குத் ‘தனுஷ்கோடி மலை’, என்று ஒரு செல்லப் பெயர்.

“இந்த மலையிலே வந்து பிறந்ததுக்காக இந்தப் பயலுக்குக் கிழவி பேரரயே வக்கிறதுதான் தண்டனை” என்று நான் கங்காணியிடம் ஹாஸ்யம் பண்ண வேண்டும்.

அதுவே பெயராகிவிட்டது!

நான் இளைஞன்தான் என்றாலும் வார்டைவிட்டு வெளி யேறுப்போது நூறு வயதுக் கிழவுவின் நிறைவு மனதில் இடம் பிடித்துக்கொள்கிறது.

ஆய்மா கதவைச் சாத்திக்கொள்கிறேன்.

ஃ

ஃ

ஃ

நிலை நமுவுகிறது.

அன்றைய அந்த சம்பவத்தின்போது ஏற்பட்ட உள்ள நெகிழ்ச்சியும், பயமும் இப்போது எண்ணிப்பார்க்கும்போது பொருளாற்ற கவிதைபோல, நிழலே அற்றதாக உணர்கிறேன்.

ஆயினும், அந்தச் சிறுவனைப் பார்க்கும்போதும் நிலைக் கும்போதும் ஏற்படும் அந்த நிறைவுமட்டும் குறையவில்லை. ஏனோ தெரியவில்லை.

“நிலை நமுவுகிறது நிறைவுமட்டும் குறையவில்லை ஏனோ தெரியவில்லை நிலை நமுவுகிறது நிறைவுமட்டும் குறையவில்லை ஏனோ தெரியவில்லை”

“நிலை நமுவுகிறது நிறைவுமட்டும் குறையவில்லை”

நிலை நமுவுகிறது நிறைவுமட்டும் குறையவில்லை ஏனோ தெரியவில்லை நிலை நமுவுகிறது நிறைவுமட்டும் குறையவில்லை ஏனோ தெரியவில்லை”

விழு டுப்பி மார்கா சூதாக்கும் சூதா
நிதியை மாற்றி விடுவது சூதா மாற்ற விடுவது
நிதியை மாற்றி விடுவது

இரு கூடைக் கொழுந்து

“அக்கா எனக்கு எது நெறை?”

கொழுந்து இல்லாத கூடையின் தலைக்கயிறு தோள்வழி
யாக இடதுகைக்குள் அடங்கியிருக்க, வெற்றுக்கூடை முது
கில் அசைந்துகொண்டிருந்தது. லட்சமியின் கேள் வி யார்
காதில் விழுந்ததோ என்னவோ? பதிலே இல்லை. மற்றநாட்
களாக இருந்தால் அந்த ‘வயசுப் பெண்கள்’ கு மு வி னர்
அவளை ஆளுக்கொரு பக்கமாக இழுப்பார்கள்.

“இங்கேவாடி லெட்சமி! எங்கிட்டே நிறைதாரேன்”

“ஐயோ! லெட்சமிக்குட்டி! எங்கிட்டே நிற்கட்டுண்டி”

நாலாபக்கத்தி விருந்தும் வரும் அழைப்பைக்கண்டு அவள்
அரிசிப்பல் தெரியச் சிரிப்பாள். அவளுக்குச் சற்றுக் கர்வமா
கக்கூட இவ்வளவு கிராக்கியா என்று!

அப்படிப் பட்டவங்கள் இன்று ஒரே மௌனம் அனுட்டித்தனர். எதற்கு இந்த மௌனம் என்று புரியாமல் அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்தாள் லெட்சமி. நிறை பிடித்துக் கொண்டு நின்ற அவளுடைய ‘செட்டு’கள் எல்லாம் சால்வி

வைத்தாற்பால முகத்தை ஒரு மாதிரியாகத் தூக்கி வைத் துக்கொண்டு — கொந்தரப்பு காசும் கொழுந்து காசுமாக ‘முதல் நம்பர் சம்பளம்’ வாங்குபவனை எரிச்சலோடு பார்க்கும் பீளீக்காரி மாதிரி — ஓரப்பார்வை பார்ப்பதைக் கண்டதும் அவனுக்கு எரிச்சலாக்கூட வந்தது.

‘என்னடி ஆத்தா உங்களுக்கு வந்த வாழ்வு?’ என்று ஒரு வெட்டு வெட்டிவிட்டுக் கடைசித் தொங்கவில் நிறை போட்டுக்கொண்டிருந்த கங்காணிக் கிழவனிடம் போனால்.

‘கங்காணி அப்பச்சி எனக்’

வழக்கமாக அவளைக் கண்டதும், இருக்கும் இரண்டு முன் பற்களும் தெரியச் சிரித்தவாறு “என்ன ஆயி! இப்பத்தான் வாறியா? போ..... போ..... முப்பத்திரண்டாவது நிறை ஒனக்கு. அய்யா வர்றத்துக்குள்ளே ஒடு’ என்று கனியும்... கிழவன் கூட இன்றைக்கென்று சடசடத்தான்: ‘வா ரூக, தொரைச்சாணி அம்மா! வாங்க. இப்பத்தான் விடிஞ்சதோ? மொகறையைப் பாரு! நேரம் என்ன ஆவுது? சணங்கி வாற ஆனுக்கு ஏன் வேலை கொடுத்தேன்னு ‘நொப்பன்’ குதிப்பதே! நீயா ‘வதிலு’ சொல்லுவே?’

விடியற்காலை வேளையிலே இப்படி வாங்கிக்கட்டவேண்டி இருக்கின்றதே என்று அவனுக்கு அங்கலாய்ப்பாக இருந்தது தான் ஆனால் கணக்கப்பிளை ‘ஜீயா’விடமும் கங்காணியிடமும் அதைக் காட்டிக்கொள்ள முடியுமா? அப்புறம் தப்புவதாவது!

‘சரி சரி அப்பச்சி! காலங் காத்தாலே பேசாதிங்க என்னமோ, என்னைக்கும்போலே மத்தக் குட்டிக நெறை புடிச்சிருப்பானுகள்னு நெனச்சேன். அவகளுக்கெல்லாம் இன்னைக்கு என்னமோ வந்திருச்சி!’

‘நீங்க பண்ணுற காரியங்களுக்கு நெறைவேறே புடிச்சித் தருவாகளோ’— கங்காணிக் கிழவன் எரிந்துவிழுந்தான். ‘தொலைஞ்சபோ! கடேசித் தொங்கலுக்கு!’

கிழே இறக்கி வைக்கப்பட்ட வெற்றுக் கூடை மீண்டும் முதுதுக்குத் தாவியது. கடைசி நிறைக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த லெட்சமியின் பருவத்துப் பின்ன முதை. அந்தக் கூடையோ, சேலைமேல் கட்டியிருந்த முரட்டுப் படங்குச் சாக்கோ மறைக்கவில்லை.

வழக்கமாகக் கொஞ்சம் அதிகமாவே ரூத்தல் போட விரும்பும் எடுவைக்காரிகள் முதல்தொங்கல், கடைசித் தொங்கலுக்குப் போவதே இல்லை.

முதல் தொங்கலென்றால் ஒழுங்கான நிறை கிடையாது. எல்லாம் குறை நிறைகளாக ஆயிரம் தடவை ஏறி இறங்க வேண்டும். கடைசித் தொங்கலென்றால் பிள்ளைக்காரிகளோடை ‘மாரடிட்க்க’ முடியாது. ஆட அசைந்து அம்மன் பவனி எருவதுபோல் எட்டு மணிக்குத்ததான் வருஷார்கள். ஒருமணிநேரம் ஏதோ பெயருக்கு நாலைந்து ரூத்தலை எடுத்து விட்டு ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் “அடியே! ஏங்கொழுந்தை யும் நிறுத்துர்றீ” என்று பல்லைக் காட்டிவிட்டு லயத் துக்கோ பிள்ளைக் காம்பிராவுக்கோ போய்விடுவார்கள். அவர் கஞ்சைய சொழுந்தையும் நிறுத்துக்கொள்ள வேண்டும்; கூடையையும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். போதாத குறைக்கு அவர்களுடைய நிறையையும் சேர்த்து எடுத்துப் போகவேண்டும். இந்தத் தொல்லைகளுக்காகத்தான் அவள் அங்குமிங்கும் போவதில்லை. அவளுடைய கலகலத்த சுபாவ மும் எளிமையான அழகும் மற்றப் பெண்களுக்கு மத்தியில் ஒரு தனித்துவத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தன. ஆகவே அவளை மற்றப் பெண்களும் போகவிடுவதில்லை. ஆனால் இன்றே?

“ஆமா! இந்தப் ‘பொட்டைச்சி’களுக்கு இன்னைக்கு என்ன வந்தது?” கடைசி நிறைக்கு வந்து நின்றார்கள். அந்த மலையிலேயே கடைசி நிறை. எல்லோரும் சேர்ந்து ஏதோ அவளை மட்டும் ஒதுக்கிவிட்டது போன்ற தனிமை உணர்வு மனதைப் பிழிய, கூடையை இறக்கி வைத்து, இடையில்

கட்டியிருந்த படங்குச் சாக்கை அவிழ்த்து, சேலையைச் சற்று முழங்காலுக்குமேலே தூக்கி - இல்லாவிடில் தேயிலைச் செடி கிழித்துவிடுமே! — மீண்டும் படங்கைச் சுற்றிக் கட்டினான். கறுப்புநிறக் கயிறு அரைஞான்மாதிரி இடுப்பைபக் சுற்றி வளைத்தது. கூடைக் கூளினிருந்த தலைத்துண்டை உதறி, நெற்றியில் பூசிய இரட்டைக்கேடு விபூதி அழியாமல் தலையில் போட்டுக்கொண்டு, கூடைக் கயிற்றையும் தலையில் மாட்டிக் கொண்டாள். கடைசியாகப் பக்கத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த தலைத்துண்டின் பகுதிகளைக் கயிற்றை மறைப்பதுபோல் மடித்துக் கயிற்றுக்குமேல் போட்டுக்கொண்டாள். ஆயிற்று நிறைக்குத் தயார்!

அப்போதுதான் அவளைக் கவனித்த பக்கத்து நிறைக் கிழவி தன் பொக்கை வாயைப் பிளந்தாள்.

“என்னடி ஆயா அசிசயமா இருக்கு! என்ன இந்தப் பக்கமா காத்து வீசது!”

கிழவியை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, சூழ்கொட்டிக் கொண்டாள்.

“என்னடி குட்டி கேக்குறேன் ச்சுங்கிரே?”

“ஓண்ணுமில்லே அம்மாயி! சும்மாதான் வந்தேன்”

“ஆயாயே! பொல்லாதவதான். சும்மாகூடவர்ற ஆனு இல்லேநீ, என்னதான் நடந்தது?”

லெட்சமிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“ஓப்புராணை! ஓண்ணுமில்லேங்கிரேன்”

“சரி... சரி... காலங்காத்தாலே ஆணையிடாதே”

மெளனமாகத் தேயிலைச் செடியைத் தொட்டுக் கும்பிடுவிட்டு, பனியில் நினைந்துநின்ற கொழுந்துகளைக் கிள்ளத் துவங்கினால் லெட்சமி. இரண்டு வீச்சிலே இரண்டு கையும் நிறைந்துவிட்டது. காம்புப்பகுதியைத் திருப்பிப் பார்த்தாள்.

ஷார்ப்ஸைல் குடியிருப்பு மாண்பும் கூடியிருப்பு பரவரயில்லை, எல்லாம் பிஞ்சக் காம்புதான்! ‘நார்க்குச்சி’ ஒன்றுகூட இல்லை. கிழவியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அப் போதுதான் கிழவி ஒவ்வொன்றுக் மெல்லமெல்லக் கிள்ளிக் கொண்டிருந்தாள். காலைப் பனிக்கும், உளிருக்கும் அவள் கரங்கள் நடுநடுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

“ஓம்மாயி! பொலி சொல்றியா, கொழுந்தைப் போட்டுக்கிரேன் ...” முதல்பிடிக் கொழுந்தைக் கூடைக்குள் போடும்போது ‘பொலி’ சொல்வது ஒரு மரபு, சகுனம் பார்ப்பது மாதிரி! கிழவி ‘‘பொலி’’ சொன்னான்.

‘‘போடு அப்பனே, சம்ரகா! பொலியே ... பொலி பொலி ... பொலி’’

லெட்சமிக்குக் கை வேகமாக விழத்துவங்கியது, பங்குணி மாதப் பச்சை பார்ப்பதற்கே ஓர் அழகு. எடுத்து வெறிகண் டவர்களுக்கோ, அது ஓர் இன்பப் போதைத்தரும் விளையாட்டு. இளங் தளிர்கள் ‘சடசட’வென ஓடிந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் இன்பப் போதையோடு அல்ல! மனதுக்குள்ளே சிநே கிதிகளின் பாராமுகம் வண்டாக அரித்துக்கொண்டிருந்தது. அதற்குக் காரணம் அவளுக்கு அந்திக் கொழுந்து நிறுக்கும் போதுதான் தெரிந்தது.

101 ஈ நாலு மணி சங்கு ஊதியதும் நிறையிலிருந்து இறங்கி அந்திவெயிலில் உடல் வியர்வையால் புழுங்க எல்லா ஆட்களும் ஸ்டோருக்கு முன்னால் வந்து குழுமினர்கள். கூடையை இறக்கி வைத்துவிட்டுத் தலைத்துண்டால் முகத் தைத் துடைத்துக் கொண்டாள் லெட்சமி. கூடையில் பொங்கி எழும்பிந்ற கொழுந்தை ஐந்து விரல்களும் விரிய உள்ளங்கையால் அழக்கி விட்டுக் கொண்டாள். பெரும்பாலும் எல்லா ஆட்களும் வந்தாயிற்று என்று தெரிந்தவுடன் கங்காணி பணிலாக — முதுகு கூன — கணக்கப்பிள்ளை ஜியா

விடம் போய் ‘‘ஆனால் எல்லாம் வந்துருச்சி! நிறுக்கலாந்தாரா னுகளே!’’ என்று மென்று விழுங்கிக்கொண்டு கேட்டான்.

செக்ரோல் புத்தகத்தில் ஏதோ கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணக்கப்பிள்ளை ஜயா நிமிர்ந்து ‘பேபர்’ கூட்டத்தைப் பார்த்தார். எல்லோரும் வரிசையாகக் கூட்டையை வைத்துக்கொண்டு நின்றூர்கள். விரிக்கப்பட்டுக்கிடந்த படங்குச் சாக்குக்கு முன்னால் போய் நின்றுகொண்டார். தராசமரங் வந்தது. தட்டுக்கூடை வந்தது. நாலு பெண்களும் வந்தார்கள், தராசமரம் பிடிக்கவும் தட்டுக் கொட்டவும். ஆயிற்று. நிறுக்கவேண்டியதுதான். அப்போதுதான் ஏதோ ஞாபகம் வந்ததுபோல் ‘ஜயா’ ஒதுங்கி ஆட்களுக்கு முன்னால் வந்துநின்றார். அவர் அரைந்து வந்துநின்ற தோரணையும், ஆட்களைப் பார்த்த விதமும், ஏதோ தவறுகலாகக் கறுப்பாகப் பிறந்துவிட்ட வெள்ளைக்காரணைப் போலிருந்தது. பேச்கம்கூடச் சுத்தத் தயிழாக இருக்காது. வெள்ளைத் துரை ஒருவன் சிரமப்பட்டு ‘டமில்’ பேசுவது போலிருக்கும். நாமாக இருந்தால் சிரித்திருப்பாம். ‘அது’கள் ‘பேபர்’, கூட்டந்தானே? என்ன தெரியும் அந்தக் ‘கண்டறி’களுக்கு? ‘அது’களுக்கு முன்னால் இப்படி ஜபர்தஸ்து பண்ணுவதில் ஒருசில விடலைப் பிள்ளைகளுக்கு என்னமோ ஓர் ‘இது’!

ஆட்கள் எல்லோரையும் அலட்சியத்துடன் ஒருமூற் பார்த்தார் ஜயா. வலதுபுறத்திலிருந்து நேராக ஓடி வந்து கொண்டிருந்த பார்வை வெட்சமியிடம் வந்ததும் சற்று நின்று மேலும் கீழமாக ஏறி இறங்கிவிட்டு மீண்டும் இடது கோடிவரை ஓடியது. பிறகு கங்காணி பக்கம் திரும்பி “கங்காணி” என்று கூப்பிட்டார். அதுவரை அவரின் செயல்களைக் கவனித்துக்கொண்டு என்னவோ ஏதோவென்று நின்ற கங்காணி ஓடிவந்து “ஜபா” என்றான். இந்த ஜபாப் பட்டம் போடும்போது ஏன்தான் முதுகு கூனுகிறதோ?

“வெட்சமியை வரச் சொல்லுங்க”

கிழவனுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. வெட்சமினையை ஆனுதாபத்தோடு பார்த்துவிட்டு உரத்துச் சத்தமிட்டான்.

“இந்தா ஆயி இப்பிடி வா. ஜயா கூப்பிடிரூரு” வெட்சமிக்கு குடல் மார்புவரை ஏறினிறங்கியது பயத்தால்.

“நானு அப்பச்சி”

“ஆமாங்கிரேன் ...”

வெட்சமி வாய்க்குள்ளே பயத்தால் முனகிக் கொண்டாள்.

“ஜேயோ! என்ன எழவு இது!” - ஏற்கெனவே வெயிலில் கன்றிப் போயிருந்த அவள் முகம் இப்போது பயத்தால் கூம்பியது. அந்தப் பெரிய கூட்டத்துக்கு முன்னால் உடம்பெல் லாம் கூசிக் குறுக வந்து நின்றாள். கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டி, வலது குதிக்காலை ஊன்றி கட்டை விரவினால் தரையில் அரைவட்டம் வரைந்து கொண்டிருந்த கணக்கப்பிள்ளை ஏறிட்டு வெட்சமியைப் பார்த்தார். வெட்சமி தலைகுளிந்து கொண்டாள்.

“வெச்சமி”

“ஏன்னக்” - அவள் பார்வை சற்று மேலே இறங்கியது

“நாலெஞ்சு நாளைக்கு முந்தி இருபத்தைஞ்சாம் நம்பர் மலையிலே கொழுந்து எடுத்தேயே, அன்னைக்கு நீ ஒருமணிக்கு எத்தனை ரூத்தல் எடுத்தே?” தனக்குள் இருந்த நினைவு மெல்ல வெளிவந்தது ஆம், ஐம்பத்தி ஏழு!

“அம்பத்தி ஏழுங்க”

“அம்பத்தி ஏழா? நான் கூட மறந்துட்டேன். ஆன ஆரூக மறக்கமாட்டாக போலே இருக்கு” பொறுப்புக் கலந்த ஒரு பார்வை ஆட்கள்மீது ஓடியது. “வெச்சமி இன் ஞானமுறை, அதேமாதிரி, ஒன்பது மணிக்கும் ஒருமணிக்கும் ஊடே அம்பத்தி ஏழு ரூத்தல் எடுத்துக்காட்ட முடியுமா?”

வெட்சமியின் புநுவங்கள் கேள்விக்குறியாக வளைத்தன. மீண்டும் அதேமாதிரி ஐம்பத்தி ஏழு ரூத்தலா? ஏன்... எதற்காக...! கங்காணி பக்கம் திரும்பினார்.

“அப்பச்சி! ஐயா என்ன இப்பிடி கேட்கிறோ டு... ?”

“என்னெக் கேட்டா? ஐயாவையே கேளு... ...”

‘ஐயா’வைக் கேட்கமுடியுமா? ஆனால் தன்னைக் கேட்பதாக நினைத்துக்கொண்டு பேசத் துவங்கினார். அவர் முகம் சொல்லக் கூடாத விஷயத்தைச் சொல்லச் சங்கடப்படுவது போல் சுருங்கியது.

‘‘லெச்சமி! உங்க எல்லாருக்கும் நல்லாத் தெரியும், கணக்கப்பிளைகளுக்கு ‘பொம்புளை கேஸ்’ எவ்வளவு ஆபத்தானதுன்னு. அதிலேயும் நான் கல்யாணம் கட்டாதவன். அப்படிப் பட்டவங்களுக்கு சம்மா கட்டுக் கதையைக் கட்டி விட்டாக்கூட நெசம்னு எங்க மேவிடம் நம்பும். இது உனக்கு நல்லாத் தெரியும். உன்னையிட நல்லா எடுக்கீட்டுய ஆனாக உனக்கு முந்தேயே பேரு பதிஞ்ச எத்தனையோ வருஷம் ‘சர் வீசு உள்ள ஆளுக இங்கே இருக்கு. அவுகளை எல்லாம் விட போனவருஷம் வேலைக்கு வந்த நீ ஐம்பத்தி ஏழு ரூத்தல் எடுத்தது எல்லாருக்கும் ரொம்ப சந்தேகத்தைக் குடுத்தி ருக்கு. ஆன இன்னம் யாராவது என்கிட்டே நேரே கேட்கலை. அவங்களுக்குள்ளே பேச்சு நடக்குதாம்...’’ - கங்காணி, பேச்சு விரசமர்யப் போவதைக் கவனித்துவிட்டு ஊடே புகுந்தான்.

“இப்ப... அது கிடந்துட்டு போகுதுங்க... ...”

“இல்லை கங்காணி! நான் இந்தமாதிரி ‘பப்ளிக்’கா விசாரிக்கப்படாதுதான். ஆன விஷயம் என் சம்பந்தப்பட்டது. அதனாலேதான் ‘ஓடச்சு’ பேச விரும்புகிறேன். அத் தோட லெச்சமி எங்களுக்கு சொந்தக்காரச்சன்னு ஒரு பிரச்சனை இருக்கு. அதனாலேதான் ஓடச்சிப் பேச நினைக்கி றேன்...’’ வெட்சமி பக்கம் திரும்பினார். “லெச்சமி! என்

நிலைமை புரியும்னு நினைக்கிறேன். உன்னாலே மறுபடி எடுத் துக்காட்ட முடியுந்தானே?'

குனிந்திருந்த தலை சட்டென்று நிமிர்ந்தது. ஐயாவை, கங்காணியை அப்புறம் ஆட்களை ஒரு மறை சிரிர்த்துப் பார்த் தது. தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் புசியை விலாவில் குத்தினால் இப்படித்தான் துள்ளி ஏழுந்து மறைத்திருக்கும்.

'என்னபுள்ளே மொறைக்கிறே! ஐயா கேட்டதுக்கு வதிலு சொல்லு?''

'எதைச் சொல்வது? 'ஐயா' பூடகமாகப் பேசிவிட்டு சும்மா இருந்துவிட்டால், அந்தக் 'கறை' நீங்கிவிடுமா? ஐயா முகத்தை ஏறிட்டு வெறித்துப் பார்த்துச் சொன்னார் ஸ்டெசுமி:

'யாரு முடியாதுன்னு? என்னாலே எடுக்கமுடியும். எடுத் துக்காட்டேன்!'— பொங்கி வந்த கண்ணிரை மறைப்பதற் காகத் தலை குனிந்துகொண்டாள். மேட்டிலிருந்து பள்ளத் துக்கு சரேவென இரங்கும் சாரைப் பாம்புமாதிரிக் கண்ணிர் வழிந்தது. குழுமிநின்ற ஆட்கள் மௌனமாக நடப்பைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். உள்ளுக்குள்ளே 'என்ன தான் நடக்கிறது பார்ப்போம்' என்கிற மனநிலை இருந்தாலும், வெளிக்குப் 'பசு'வாக நின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

போதுவாக தோட்டத்துப் பெண்களுக்கு இது ஒருவித மான மனநிலை. நேரடியாக ஐயாவை, கங்காணியை பசுத் துக்கொள்ளவோ வாதாடவோ முடியாது, பயம். ஆனால் தங்கள் புகைச்சலைச் சற்றிவிளைத்து அவர்கள் காதுக்கு எட்டும்படி செய்துவிடுவார்கள். வீஷயம் உடைபடும்போது எல்லோரும் நல்ல பின்னைகள் மாதிரி காட்சியளிப்பார்கள். 'ஐயோ கடவுளே! எவ்வோ 'பொடச்சுக்காரி' இப்பிடி அநியாயமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறோ!' என்று அவர்கள் அங்க லாய்க்கும்போது பார்க்கவேண்டுமே! இந்தப் பூணையும் பால் குடிக்குமா? கதைதான்.

எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு ஜயா கூறினார்: “ரொம்பச் சந்தோஷம் வெட்சமி அதேமாதிரி மறுபடியும் எடுக்கமுடியுங்கிறே. முடியுமோ முடியாதோ எனக்குத் தெரி யாது” அவளைக் கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டு கூறினார் “நீ கட்டாயம் எடுத்துக்காட்டத்தான் வேணும். இல்லையோ...” அவர்முகம் கடுகடுத்தது. “அப்புறம் நான் பொல்லாதவனு இருப்பேன்” தலைத்துண்டை எடுத்து முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டாள் வெட்சமி. அமைதியாக அவர் பேச்சை ஏற்றுக்கொண்டாள். அவளைப் பயமுறுத்தும் கட்ட ளையோ பழிவாங்களோ அல்ல! அவள் கண்ணியத்துக்கு விட்ட சவால்!

ஓ

ஓ

ஓ

சின்னதொரு தகரலாம்பு மினுக் மினுக்கெள்று ஏரிந்து கொண்டிருந்தது. அடுப்பில் சாம்பல் பூத்துக்கிடந்த நெருப்பைச் சூனிந்து ஊதிவிட்டான் ஆறுமுகம். நெருப்பு இலேசாகக் கண்ணறது. பக்கத்தில் கட்டிக்கிடந்த தேயிலை மிலாருக்குவியலில் இரண்டொரு குச்சியை இழுத்து, ‘படக் படக்’ கென்று ஒடித்து, அடுப்பில் வைத்து மீண்டும் ஊதி னன். குப்பென்று தீப்பியித்தது. குளிருக்கு அடக்கமாக கைகளை நெருப்புக்கருகே காட்டியவாறு ஏறிட்டு வெட்சமியைப் பார்த்தான். அவனும், அவன் என்ன சொல்லப்போகிறான் என்பதைத்தான் எதிர்பார்ப்பதுபோல அவனையே கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். அடுப்பருகே சற்று நெருங்கி உட்கார்ந்தவாறு ஆறுமுகம் கேட்டான். “ஆமா! அப்ப என்னதான் செய்யப்போறே?” கண்ணறு ஏரிந்த தீயின் மஞ்சலும் சிவப்புக் கலந்த ஜாவாலை ஒளி அவன்மீது வர்ணப் பூச்சு செய்து கொண்டிருக்தது. “பெரிசா அந்தனை கூட்டத்துக்கும் மத்தி யிலே வீருப்பு பேசிட்டாப்புலே பத்தாது சொன்னதுமாதிரி செய்யனும், முடியுமா உன்னுலே?”

வலதுகாலீ மடக்கிப் பாதத்தை சுவர்மீது பதித்து, சுவரில் சாயந்தலாறு அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள் வெட்சுமி.

“முடியாதுன்னு தெரிஞ்சா சபதம் போடுவேனு? ”

“ஆ! கிழிச்சீங்க. அன்னைக்கு என்னமோ நான் போதுக்கு வாறப்போ ரெண்டு முனு ‘ரப்பு’ எடுத்துக் குடுக்காட்டி எடுக்கிறவுக் கூலே ... ? ”

வெட்சுமியின் எதிர்காலக் கணவன் அவன். சாயந்தர வேலோகளில் அவள் வீட்டுக்கு வந்தால் கொஞ்சநேரம் எல்லாருடனும் பொதுவாகப் பேசிவிட்டு வெட்சுமியுடன் தனியாகக் கொஞ்சம் பேசுவான். அம்மாதிரிச் சமயங்களில் வெட்சுமியின் ‘ஆயானும் அப்பனும்’ கௌரவமாக ஒதுங்கி விடுவார்கள். அவனும் வரட்டுக் கௌரவத்துடன் திண்ணையிலிருந்தவாறு இரண்டு பேச்சுப் பேசிவிட்டு ஒடிவிடமாட்டான். குடும்பப் பிரச்சினை, வேலைப் பிரச்சினை எல்லாம் அவன் காதுக்கும் சற்று ஈயப்படும்! இரவு ஏழைரை எட்டுமணிவரைக் கும் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டுத் தன்றயத்துக்குப் போய்விடுவான். அப்படிப்பட்ட காதல்கேளுது உலகையே மறந்து போதையிலே ஏதேதோ உளறிக்கொட்டிச் சிரிக்கவேண்டிய வேலோயிலே—

வயிற்றுப் பிரச்சினைதான் காதல் பேச்சாக இருந்தது. ஜம்பத்தி ஏழுருத்தல் பிரச்சினைகூட அவனால் வந்து விடிந்தது தான். ஆண்களுக்கு வேலை ஒருமணியொடு முடிந்துவிடும். ஆனால் பன்னிரண்டு மணிக்கே கங்காணியிடம் பல்லைக் காட்டிவிட்டு நழுவிவிடும் துணிச்சல் பேர்வழிகளில் அவனும் ஒருவன். அப்படி ஒருநாள் பகல் ‘சோத்’ துக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும்போதுதான் அவள் - வெட்சுமி - மலையின் ‘வாங்கி’ ஓரத்திலே தனியாக நின்று கொழுந்து எடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளோடு சற்றுப் பேசப்போனவன், பேசிக்கொண்டே கொழுந்து கிள்ளிக்கொண்டிருந்தான். உழைக்கும் கையல்லவா? வாய், பேச்சை மறக்காதபோது கையும்

உழைப்பை மறக்கவில்லை. சாகும்வரை அது மறப்பதில்லை! அந்தக் கொழுந்துதான் ஜம்பத்தி ஏழு ரூத்தலாக இருந்து ஜம்பத்தேழு பிரச்சினைகளையும் கிண்டிவிட்டிருந்தது!

“ஆமா, இப்பிடிச் செஞ்சா என்ன? ” — அவனுக்கு ஒரு யோசனை.

“அன்னைக்கு மாதிரி பண்ணெண்டு மணிக்கு வந்து எடுத்தத் தரவா? ”

“ஜயயோ” — அவனுக்கு.

“இனி எல்லோருக்கும் என்மேலேதான் கண்ணிருக்கும். இன்னெருத்தர் எடுத்துக் குடுக்கிறதே குத்தம். அதுவும் இப்பவோ?” இரண்டு கரங்களாலும் கண்ணத்தைப் பொத்திக்கொண்டு தோள்களைக் குலுக்கினால், “வேறே வெளை வேண்டியதில்லை”.

“அப்ப என்னதான் செய்யிறது?

“நானே எடுக்கிறேன். முடிஞ்சமட்டும் எடுக்கிறது முடியாட்டி துண்டு வாங்கிக்கிட்டு மத்த மலைக்குப் போறேன் இல்லே இஸ்டோருக்கு எல் பொறக்க போறேன். பலையிலே இருந்தாத்தானே ஜயாமேலே சந்தேகப்படுவாங்க? ”

பெருமுச்சோடு ஆறுமுகம் எழும்பி ணன். ‘என்னமாச்சும் பண்ணு’ என்று சொல்லிக்கொண்டு தோளில்கிடந்த மப்பளரத் தலையில் முண்டாக கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டான். லெட்சமியின் தாய் திண்ணையிலிருந்தவள் மருமகனைக் கண்டதும் பவ்வியமாக எழும்பி ஒதுங்கி நின்றுவிட்டு உள்ளே ஓடிவந்தாள். “ஆயி, அத்தானுக்கு தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொடுத்தியா?” என்றால்.

“குடிச்சிட்டுத்தான் போருக்” வாயிற்புறம் அரைத் தூக்கம் தூங்கிக்கொண்டிருந்த நாய் ஒன்று ஆறுமுகத்தைக்

கண்டதும் இரண்டுதரம் குலைத்துவிட்டு வழக்கமாக வசூரை
ஆசாயி என்று தெரிந்ததும் மீண்டும் சுருண்டு படுத்து.

ஓ

ஓ

ஓ

பூருமணிக் கொழுந்து நிறுவையாகிக் கொண்டு இருந்தது. அது நல்ல கொழுந்து உள்ள மலை; ஆகவே எல்லோரும் சாப்பிடப் போகாமல் நின்று எடுத்திருந்தார்கள். நாற்பது ஐம்பது என்று ஒருத்தல் விஷமாக ஏறிக் கொண்டிருந்தது. படங்குச் சாக்கில் ஓர் ஆள் உயரத்துக்குக் கொழுந்து எழும்பி நின்றது. சாக்கிலே கொழுந்து அழக்கும் பெண்களும் சாக்குப் பிடிக்கும் பெண்களும் நின்றுகொண்டிருந்தனர். நிறுப் பதற்காகக் காத்து நின்ற வரிசை மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. வெட்சமியின் முறை வந்தது. சாக்குக் காரன் வெட்சமியின் கூடையைத் தூக்கினான். அது கல்லாக்கக் கண்த்தது. அடியிற் கையைக் கொடுத்துத் தூக்கித் தட்டில் கொட்டப் பார்த்தான் முடியவில்லை. காலால் மிதித்து அழக்கப்பட்ட கொழுந்து சிறமந்து மாதிரி இறுகிப்போயிருந்தது. மாழுல்படி தனது முழங்காலால் கூடையின் வாயிற் புறத்தை இரண்டு மோதுமோதி நாலைந்துதரம் உலுப்பினான். கொழுந்து பிரிந்து கொட்டத் துவங்கியது. கட்டி மண்ணுக்கொல பொல பொலவென்று உதிர்ந்து கொட்டிய கொழுந்து தட்டைக் கூடையில் நிரம்பி, தராச அடி தொட்டி எழும்பி, கோபுரம் கட்டியதைப் பார்த்ததும் கணக்கப்பிள்ளையைத் திரும்பிப் பார்த்தாள், வெட்சமி!

ஐயா குவிந்துநின்ற கொழுந்தைப் பார்த்தார். கொழுந்தா அது? நார்பிடித்த வெறும் முற்றல் இலையும் மொட்டப் புடுங்குமாக இதையெல்லாம் எடுத்திட்டா சரியா? கங்காணியைக் கூப்பிடு என்றார்.

“என்ன கங்காணி கொழுந்தா இது..... வெட்சமிகிட்ட கொழுந்து இன்னைக்கு எடுக்கவா சொன்னேங்கு?”

“ஆமாங்க! ஓம்பதுமணி நிறுவைக்குப் பொறுகு வந்து இன்னைக்கு எடுத்துக்காட்டறேன்னு சொல்லிச்சங்க. சாச் சிக்கு நாலு ஆளைவச்ச எடுக்கக் கொண்ணங்க’’

“சரி, ஆன இப்பிடியா எடுக்கி றது? நாருக்குச்சியும் முத்த எலையுமா இதா கங்காணி கொழுந்து?”

‘‘துப்பரவுபண்ணி தரச்சொல்லேன். ரூத்தலைப் பாருங்க’’

தராசமரம் பிடிக்கும் பெண்களைப் பார்த்தார். அந்தப் பெண்கள் தராசில் கயிற்றைமாட்டித் தூக்கினார்கள்.

தூக்கிய கைகள் நடுங்கின. தராசில் ரூத்தல் காட்டும் கம்பி ‘ஜம்’ மென்று மேலே ஏறி கீழே இறங்கி ஆடிநின்றது அறுபத்தி ஒன்று!

சொன்னதுக்குமேலாக நான்கு ரூத்தல் கூடவே இருந்தது

‘‘அறுவத்தியோர் ரூத்தல் இருக்குது கங்காணி. யாரு வேணும்னாலும் வந்து பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

ஜயா ஒதுங்கி நின்றார். ஆனால் யாரும் போய்ப் பார்க்க வில்லை. அவ்வளவுக்குத் துணீந்து யார் போவார்கள்?

தராசமரம் பிடிக்கும் பெண்களின் கரங்கள் வேகமாக நடுங்கத்துவங்கின. தட்டை இறக்கிவைக்கும்படி கையை அமர்த்திவிட்டுக் கங்காணியைப் பார்த்து ‘ஜயா’ கூறினார்.

‘‘ஆன கங்காணி இந்த அறுவத்தியோர் ரூத்தலையும் தர முடியாது. இருவது ரூத்தல் வெட்டப்போறேன். கொழுந்திலே அவ்வளவு பழுது இருக்குது’’ லெட்சமிக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. கங்காணிக்கும் கூடத்தான்.

‘‘ஜயா!’’ கங்காணிக் கிழவன் வெறித்துப் பார்த்தான். விடுவிடென்று லெட்சமி அருகில்போய் அவ்வது வலதுகையின் ஆள்காட்டி விரலைப் பிரித்து அவர்முன் காட்டினான். அந்த விரலின் ஓரப்பகுதிகள் இரண்டும் தோல்கழிந்து இரத்தம் கசிந்து உறைந்துபோயிருந்தன!

“இதைப் பார்த்துவிட்டுப் பேசுங்க ஜயா. இது நல்ல கொழுந்தோ, கெட்ட கொழுந்தோ, இவ்வளவையும் எடுத்தது இந்தக் கையி! இந்த ரூத்தலைத் தரமாட்டேன்னு சொல்நியங்கு? ”

லெட்சமியின் கைகளைப் பார்த்துவிட்டு முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார். அவர் கை தானுகவே துண்டை வாங்கிக் காலைக் கொழுந்தின் ரூத்தலோடு அறுபத்தி ஒரு ரூத்தலையும் கூட்டிப்போட்டுத் திருப்பிக் கொடுத்தது.

சபதம் நிறைவேருவிட்டால் மற்ற மலைக்கு மாறிப் போகிறேன் என்று சொன்னவள் சபதம் நிறைவேறிய பின் பும் அந்த மலையில் நிற்க விரும்பவில்லை. அவள் போன்பிறகு தான் ‘ஜயா’வுக்கு அவள்மீது உண்மையில் காதல் பிறக்கத் துவங்கியது!

*

போன்ற காட்டுவதைக் கடித்து பொய்க்காலம் பூர்வமாக
உணர்வு முன்னால் முன்னால் என்று போன்று ‘சப’
என்று கூறியிருந்து சம்பந்தமாக சுரியோதிருந்து அதைக் கூறியிருந்து
ஏன் என்று என்று என்று என்று என்று என்று என்று என்று என்று
ஏன் என்று என்று என்று என்று என்று என்று என்று என்று என்று
என்று என்று என்று என்று என்று என்று என்று என்று என்று

தீக்குளிப்பு

இஞ்சிதம் சோர்வாக நடந்துகொண்டிருந்தான். ஏற்கென்டுவரும் வெப்பத்தால் முகம் கன்றிப்போயிருந்தது. நெற்றியில் கசிந்து, பரவியிருந்த வியர்வையில், தலைத் துண் டையும் தாண்டி இரண்டொரு மயிர்க் கற்றைகள் ‘சப’ பென்று ஒட்டிப்போயிருந்தன. அவனுக்குப் பின்னால், இனிப்பு விழுந்த இடத்தில் மொய்த்துப் பிரியும் ஏறும்புக் கூட்டம் போல், கொழுந்து நிறுக்கும் இடத்தில் கூட்டம் திழுதிமுத் துக்கொண்டிருந்தது. அங்கு போனதையோ போய்த் திரும் பியதையோ உணரும் சொரணையற்று ரஞ்சிதம் நடந்து கொண்டிருந்தான். என்னங்கள் முதல்நாள் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியின் அதிர்ச்சியில் மோதிக்கிறங்கிப் போயிருந்தன.

இப்போதுங்கூட நினைக்கும்போது உடலே தகிக்கிறது!

ஓராண்டு காலமாக அவள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த நிகழ்ச்சி. கோட்டையின் மீது கோட்டையாக வானளாவ எழுப்பியிருந்த மனக்கோட்டையின் அடித்தளம் நேற்றைய நிகழ்ச்சியில் நொறுங்கிவிட்டது.

இதற்குமுன்பு பலதடவை பல இடங்களிருந்து அவளைப் 'பெண்' கேட்டுள்ளது எல்லோருக்கும் இல்லை என்று கையை விரித்தி நுக்கிறான் ரஞ்சிதத்தின் தகப்பன். அப்போதெல்லாம் ரஞ்சிதம் இவ்வளவு அதிர்ச்சி அடையவில்லை மாருக தப்பி நேரும் என்றே இருந்தாள். அவள் வேண்டிக் கொண்ட கடவுள்தான் அப்பன் மனதில் புகுந்து அபயம் அளித்துவிட்ட தாக்கூட நினைப்பு! நேற்று அந்தச் சாமியும் ஏ மாற்றி விட்டது.

அவரும் முத்தையாவும் 'ஓரு மாதிரி' ஒரு வருடமாகவே அவர்களுக்குள் பழக்கம். அதன் விளைவாக அவளைத் தவிர வேறுயாருக்கும் கழுத்தை நீட்டுவதில்லை என்று சங்கற்பம் செய்துகொள்ளும் அளவுக்கு அவள் உறுதியாயிருந்தாள். நேற்று முத்தையா வீட்டார்தான் 'பெண்' கேட்டு வந்து வெறுங்கையுடன் திரும்பியிருந்தார்கள். இனி என்ன என்ற கேள்வி அவள் மனதில் எழும்பி. பின்னால் அகன்ற இருள் வெளிவைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. மனதில் பசுமையாகிப்போயிருந்த நினைவு ஒன்று இதழ்விரித்து மனம் பரப்பியது

நல்ல வெயில் வேளை.

மண் ரோட்டில் பரவியிருந்த மணல் காற்றை அக்கினி முச்சாக்கிக்கொண்டிருந்தது. தன்நிழல் கால்களுக்குள் பதுங்க ரஞ்சிதம் வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தாள். இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு 'டிபன் கரியர்' இரண்டு தோள்களிலும் கங்காருக்குட்டி மாதிரி உறைக்குள் உட்கார்ந்திருக்கும் நான் கைந்து 'பிளாஸ்குகள்' கொழுந்து எடுக்கும் மலை 'லென்'களிலிருந்து தூரம் என்றால் கங்காணிமார்களுக்கு மதிய உணவு எடுத்துவர யாராவது போகவேண்டும்.

அன்று அவள்

தூரத்தில் முத்தையா சவுக்குமா நிழலில் உட்கார்ந்து, உலக்கை பருமனுள்ள கட்டை ஒன்றில் கத்தி தீட்டிக்கொண்ட

டிருந்தான். மாக்கல்துகளில் தீட்டப்பட்ட சத்தி வெள்ளி யாகிக்கொண்டிருந்தது.

அன்று அந்த மலையில் கவாத்துவேலை, கக்தோழிலாளர்கள் எல்லாரும் ஏறக்குறைய நிறையை முடித்துக்கொண்டிருக்கும் நேரம். அவனைத் தவிர வேறு குஞ்ச குருவியைக்கூட காண வில்லை.

மலை பூராவும் ஒட்ட முடிவெட்டிய நரைத்தலை மாதிரி ‘ஹோ’வென்று கிடந்தது. அதற்கு மத்தியில் அவனுடைய நிலை மட்டும் பாதி முடியாமல், வெறும்வயவில் ஒருவரிசை நட்ட நாற்றுக்கள் மாதிரித் தலைதூக்கி நின்றன. ‘சரியான சோம்பேறி’ என்று மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டாள் ரஞ்சிதம்.

ஆளரவம் கேட்டுத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான் முத்தையா. அவன் யாரென்று தெளிந்ததும் அவனுக்குக் கொஞ்சம் வியப்பாகவும் இருந்தது. கவாத்து வேலையில் முதல் ‘நம்பர்’ ஆள் என்று பெயரெடுத்தவன்.

நெற்றியில் முத்தாகத் துளிர்த்து நின்ற வியர்வையை, ஆள்காட்டி விரலால் வழித்தான். விரலை வாய்க்காலாகக் கொண்டு வியர்வை ‘சொள் சொள்’ வென்று கொட்டியது. இரண்டு முன்று தரம் விரலைச் சண்டிவிட்டு “இஞ்சரு! ஒன்னினத்தானே” என்றான். ரஞ்சிதத்துக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அவனுடைய தம்பி கந்தனுக்கு இவன் நண்பன் தான். அவனுடன் பேச இரண்டொருமுறை தன் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறான் தான். என்றாலும்

அவனைத் தாண்டி இரண்டாடி வைத்தவள் நின்ற நிலை பாதி திரும்பி “என்ன?” என்றார். பூனையின் பார்வை போல அவள் கணகளில் தேங்கிடின்ற மிரட்சியைப் பார்த்து அவனுக்கு சிரிப்பு வந்தது. “தேத்தன்னி இருந்தா கொஞ்சம் குடுத்துட்டுப் போவே” என்றான். பேச்சில் தொனித்த மெங்கை அவனுக்குத் தைரியத்தைத் தந்திருக்க வேண்டும்.

“ஐய!”, என்றுள் ஏளனத்தோடு. “பெரிய வேலை செஞ்சு களைச்சுவக மாதிரிதான். இன்னம் பாதி நெறை கூட முடியல்லே” என்று சொல்லும்போதே சிரித்து விட்டாள். முத்தையா அமைதியாக “என்ன சொன்னே; பாதி நெறை...” என்று இழுத்தான். பாதி வாக்கியத்தை அவனும் தொடர வில்லை; அவனும் முடிக்கவில்லை.

ரஞ்சிதம் நடக்கத் துவங்கினான்.

“இது யாரு நெறை தெரியுமா?”, என்றுள் முத்தையா, கொஞ்சம் ஒங்கிய குராவில். “ஓங்க தம்பி இருக்காக்களே, அவுக நெறைதான்” என்றான். ரஞ்சிதத்தின் நடைவேகம் குறைந்தது. நின்று திரும்பி அவனைப்பார்த்தாள். முத்தையா தலைகுனிந்து கத்தியின் கூர்மையில் கட்டை விரலை வைத்து வைத்துப் பார்த்தவாறு, “பாவம்னு வெட்டிக் குடுத்தா இப்படித்தான். நல்லதுக்கு காலமில்லே” என்றவாறு மீண்டும் கத்தியைத் தீட்டத் துவங்கினான்.

அவனுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. ஓர் ஆண்பிள்ளை, வாய்விட்டுத் தவித்த வாய்க்குத் தண்ணீர் கேட்கிறான்: இப்படி சண்டி மாடாக திமிறிவிட்டு வருகிறோமே என்று உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டாள். கைகளில் இருந்த ‘டிபன் கரி யர்’களைக் கீழே இறக்கி வைத்துவிட்டு வலதுபுறத் தோளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பிளாஸ்குகளில் ஒன்றை - அவனுடைய நீலநிற பிளாஸ்கை - எடுத்துத் தரையில் வைத்தாள் உடம்பெல்லாம் கூசியது. இருந்தாலும் மெல்லிய குரவில் “தேத்தண்ணீ வேணுமா?”

முத்தையா தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான். ஆளையே காணவில்லை! துருசிப் பார்த்தபோது, ஒரு பெரிய சவுக்கு மரத்துக்குப் பின்னால் முழு உருவையும் மற்றத்துக்கொண்டு, ஒரு பக்கத்துக் கண் மட்டும் தெரிந்தது!

முத்தையா குறும்பாகச் சிரித்தான். அந்த ஒற்றைக் கண்ணும் மரத்தாக்கப் பின்னால் மறைந்தது முழுங்கால்களில் கையை ஊன்றி எழும்பி அவளிடம் வந்தான். தரையிலிருந்து பிளாஸ்கைத் தூக்கி கொஞ்சம் தள்ளி மீண்டும் தரையிலே வைத்தான் பொறுப்பை ஓப்படைப்பதுபோல். அதை எடுத்துத் திறந்து மட்மடவென்று வாயில் ஊற்றிக்கொண்டான். முகம் எட்டுக் கோணலாக வளைந்தது!

“ஐய! சீனி இல்லே” என்றான்.

ரஞ்சிதம் சிரிப்பை அடக்க, கீழுத்தை உள்ளினுத்துக்கடித்தவாறு, மடியிலிருந்த ஒரு காகிதப் பொட்டலத்தை எடுத்துப் பிரித்து அதிலிருந்த சீனி யில் கொஞ்சம் அள்ளி னாள், முத்தையா வலது உள்ளங்கையை இடுப்புத் துணியில் துடைத்துவிட்டு நீட்டினான், உள்ளங்கையில் வெண் குன்று கச் சீனி குவிந்தது. அதைப் பார்த்துவிட்டு “ஓங்க வீட்டிலே இப்படித்தான் குடிப்பீங்களா?” என்று அவள் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு “நாங்கல்லாம் கலக்கித்தான் குடிப்பம்” என்றான்.

ரஞ்சிதம் முகத்தை நொடித்துக்கொண்டான். “நீங்கல்லாம் தொரை வீடு. கலக்கி குடிப்பீங்க. எல்லோருக்கும் முடியுமா?” என்றான். இந்த நாலுவார்த்தைகள் பேசுவதற்குள் கண்கள் வெட்கத்துடன் நாலு திசைகளிலும் சுழன்று பார்த்து கொண்டன. கால் கட்டைவிரல் ரோட்டு மணவில் குழி பறித்தது.

கையிலிருந்த சீனியை நக்கி ‘கர்மூர்’ என்று கடித்தவாறு ஒரு வாய்த் தேநீரை வாயில் ஊற்றிக்கொண்டான். தேநீரில் கொஞ்சம் தாடையில் கொட்டி வளைந்து இறங்கித் தொண்டை முடிசில் வந்து சொட்டியது.

பிளாஸ்கீல் பாதித் தேநீரை மீதம் வைத்து நீட்டினான். “அதை எங்க தம்பிக்கிட்ட குடுத்துக்கொங்க” என்ற வாறு தோள்களைக் குலுக்கி பிளாஸ்கீல் குவியல்களைச் சரிசெய்தவாறு

'டிபன் கரியர்'களைத் தூக்கினான். "கொஞ்சம் இரு, வர் மேன்!" என்று முத்தையா கத்தி தீட்டிய இடத்துக்குத் திரும்பி வந்தான். அங்கு நின்ற முருங்கை மரத்தின் தாழ்ந்த கிளை ஒன்றில் பிளாஸ்கைத் தொங்கவிட்டு, ஒரு தேயிலைச் செடியின் அடியில் உட்கார்ந்து, தலைத்துண்டை விரித்தான். செடியின் அடியில் நிழலுக்கு மறைவாக — இரண்டு மூன்று ரூத்தல் தேறும், கொழுந்து அம்பாரமாகக் குவித்து வைக் கப்பட்டிருந்தது. அதை அள்ளிவைத்துப் பெரிய மூட்டையா கக் கட்டிக்கொண்டு ரஞ்சிதம் அருகில் வந்தான். மூட்டை யைத் தரையில் வைத்து அது விரிந்தபோது ரஞ்சிதத்தின் முகமும் கண்களும், இலேசாக இதழ்களும் விரிந்து மலர்ந்தன. 'எம்பூட்டுக் கொழுந்து!' என்று மனம் கூவியது.

"எடுத்துக்கா" என்றான். "கொழுந்தோட கவாத் து வெட்ட மனசே இல்லே, எடுத்துக்கிட்டே வெட்டினேன். எடுக்கலாம்னு நெனைச்சிருந்தா, இன்னம் நிறைய எடுத்திருக்கலாம்" என்றான்.

"வெஞ்சோட கொண்டு போறியா?"

"வேண்டாம்"

இடுப்புப் படங்கு முழங்காலுக்கு மேல் தொட்டியாக மடித்து கிடந்தது, அதற்குள் அள்ளிக் கொட்டிக் கொண்டாள். கண்கள் இரண்டொருமறை முத்தையாமேல் படர்ந்தது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளத் தவறவில்லை.

ஃ

ஃ

ஃ

இப்படி ஆரம்பித்த நட்புதான் இன்று கேள்விக் குறி யாகி நின்றது. தூரத்தில் கூடையைத் தரையில் வைத்து விட்டு முத்தைபாவின் தங்கை வள்ளி ரஞ்சிதத்துக்காகக் காத்துக்கொண்டு நின்றான். நேற்றைய நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு இருவருக்கும் இதுதான் முதல் சந்திப்பு. எனவே பேசுவதற்

குக் கூடை கூடையாக விஷயம் இருந்தது வள்ளிக்கு. இவர் கள் விவகாரம் அவனுக்கும் இலேசாகத் தெரியும். நேற்றைய நிகழ்ச்சி அனுங்கும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்திருந்தது.

ரஞ்சிதம் அருகில் வந்ததும் வள்ளியை ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டுந் தலைபக் குனிந்தவாறு நடக்கத் துவங்கினான். வள்ளியும் அவனுடன் தொடர்ந்தாள். கொஞ்சநேரம் இறுக்கமான மௌனம் நிலியிது. அதற்குமேலும் பேசாவிட்டால் தலையே வெடித்துவிடும் பரபரப்புடன் வள்ளி, ரஞ்சிதத்தின் கையை அசைத்து “என்னது?” என்றான். ரஞ்சிதம் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தாள், உயிரில்லாத சிரிப்பு.

இருவரும் நிழலுள்ள இடமாகப் பார்த்து உட்கார்ந்தார்கள். தேநீர் குடிக்க கூடைக்குள் உருண்டுகொண்டிருந்த பிளாஸ்கை எடுத்து, முடியைத் திறந்து, சேலைத் தலைப்பால் முடிக்குவளையைச் சுற்றித் துடைத்துவிட்டு, தேநீர் ஊற்றி ரஞ்சிதத்திடம் நீட்டிட ஒன்றீர் வள்ளி. ரஞ்சிதம் வாங்கிக் கொண்டாள்.

“என்ன ஓங்க அப்பன் அப்பிடிச் சொல்லிட்டுதாம்?” என்றான் வள்ளி. தேநீர்க் குவளையையே உற்றுப் பார்த்த வாறு மௌனமாக இருந்தாள் ரஞ்சிதம்.

“எயச இருபத்தஞ்ச ஆகுதே ஒணக்கு! பத்தாதா? இன்னம் எவ்வளவு காலத்துக்கு இப்பிடியே இருக்கிறதாம்?” என்றான் தொடர்ந்து. ரஞ்சிதத்துக்குக் கண்கள் குளமாகி நீர் பொல பொலவென்று உதிர்ந்தது. தலைத்துண்டால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

“ஓங்க அப்பனுக்கு பண ஆசை!” என்று முத்தாய்ப்பு வைத்தாள். “ஓன்னைக் கட்டிக் குடுத்துட்டா எம்பது தொண் ஊறுறன்னு ஒன் சம்பளம் இல்லாம போகுமில்ல!” உணர்வுக் கொந்களிப்பில் சில நிமிஷங்கள் மௌனமாக களிந்தன. “அண்ணனுக்கு சரியான வருத்தம்” என்றான் வள்ளி.

“என்ன மும் சொங்குகளோ?” — ரஞ்சிதத்தின் குரல் சனமாக ஓலித்தது.

“ஓன்னும் சொல்லல்லே!” என்றவாறு எதிரேயிருந்த தேயிலைச் செடியையே அர்த்தமற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு, திரும்பி, அடங்கிய குரலில் ‘‘ராத்திரி சாப்பிடக் கூட இல்லை’’ என்றார். சொல்லும்போது குரல் தழுதழுத் தது. ரஞ்சிதம் நீண்ட பெருமூச்செறிந்தாள்.

“நான் ஓன்னு சொல்றேன், கேக்கிறியா?”

ரஞ்சிதம் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தாள்.

“அழுகிந் புள்ளைதான் பால்குடிக்கும், பேசாமே இப்பிடியே எங்க வீட்டுக்கு வந்துடேன்,”

ரஞ்சிதத்தின் விழிகள் கூர்மையாகின!

“பின்னே என்ன? ஒங்க அப்பனை நம்புறதிலே வேலையே இல்லை. இன்னம் அஞ்ச வருஷமானாலும் இப்பிடியே இருக்க வேண்டியதுதான்”

“அவள் சொல்வதில் உண்மை இருப்பதாக நினைத்தாள் ரஞ்சிதம். “நீ மட்டும் எங்க வீட்டுக்கு வந்துடு, நாங்கல் லாம் ஓன்னைத் தங்கம் தங்கமாக வச்சுக்குவோம்” என்ற வள்ளியை ஊடுருவிப் பார்த்துவிட்டுத் தலைகுனிந்து கொண்டாள். மனதுக்குள் ஆயிரம் எண்ணங்கள், முள்ளை மன்னில் அழுத்திப் புரட்டியதும் புரண்டு விழும் மண் பாளங்கள் மாதிரிப் புரண்டு விழுந்தன.

போகலாமா?

போனால் என்ன?

போவதைத் தவிர வேறுவழி?

பெண்கேட்டு ஏமாந்து, இரவு சாப்பிடக்கூட முடியா மல் தவிக்கும் முத்தையாளின் முகம் அவள் மனதில் நிழலா

டியது. இப்படியே இப்பொழுது அவர்கள் வீட்டுக்கு ஒட்டலாமா என்று மனதில் ஓர் அசரவேகம் ஏற்பட்டது. அவள் முதுகில் கையை வைத்து ‘என்ன நாள் நட்சத்திரம் பார்க்கிறியா, என்ன யோசனை?’ என்றுள்ள வள்ளி.

கடைசியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள் ரஞ்சிதம், போவதென்று!

அவனுக்கு மனு தர்மம் தெரியாது. இன்றைய சட்டத்திடதங்களும் தெரியாது. ஆனால்

இருபத்தைந்து வருட வாழ்வுக்குப் பிறகு. அதி லும் உணர்வு புரிந்த பிறகு தனக்குள்ளே போராடிப் போராடிக் களைத்துக்கொட்டந்த நெஞ்சு சுகத்துக்காக ஏங்கியது. இனியும் பழைய வாழ்வுதான் என்றால் அதைவிட பேசாமல் மன்னெண்ணென்றில் குளித்து நெருப்பை வைத்துக்கொள்ளலாம்.

உணர்வும் அக்கினியாகத்தானே தகிக்கிறது!

அன்று மாலையில் வள்ளி யின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அவர்கள் வீட்டுக்குள் நுழையும்போது கொண்ட வலைக் காணப் பள்ளியறைக்குள் நுழைவதுபோல மனம் படபடத்தது. எத்தனையோழுறை வந்து பார்த்த வீடு தான். ஆனால் இன்று என்னவோ ஒரு மாற்றம். சூடையை இறக்கித் தின்னைக்குமேல் சுவரில் அடித்திருந்த ஆணியில் மாட்டிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

உள்ளே இலேசான இருள்.

அது வெளித் தின்னையும், உள்ளே ஓர் அறையுமாக உள்ள பழைய மோஸ்தர் லயா. முன்பக்கம் மட்டும்தான் வாசல். உள்ளே அறைக்குள், ஆள் உயரத்துக்குமேல் கம்பி வைத்த ஜன்னல், ஜெயில் மாதிரி!

அடுப்பருகில் பலகையைப் போட்டு உட்கார்ந்தவாறு சமையலில் மூழ்கியிருந்தான் வள்ளி யின் தாய். மேலே

ரவிக்கை இல்லாமல் கேள்விட்டும், பாதி முதுகையும் பாறி வயிற்றையும் உம்பலப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. வாசலில் நிழல் தெரிந்து திரும்பிப் பார்த்தாள். ரஞ்சித்தைப் பார்த் ததும் திகைப்பாக இருந்தது. வள்ளி அவளருகில் போய் மண்டியிட்டு அமர்ந்து நிலைமையை விவரித் தபோது, திகைப்பு சிரிப்பாக மாறியது. எழும்பி ரஞ்சிதம் அருகில் வந்து “எம்மவன்தான் பெரிக்கன்னு வந்துடியா வாம் ஓ... வா...” என்று அவள் கண்ணத்தை உருவி நெற்றிப் பொட்டில் அழுத்திக்கொண்டாள்.

விரல்கள் சடசத்தன.

வள்ளிக்கு ஏக உற்சாகம்.

ரஞ்சிதத்தை உட்காரவிடாமல் தோட்டத்துக்கும், ‘பீலி’ யாக்கும் இழுத்து, அலைந்து கொண்டிருந்தாள். இருவரும் கைகால் அலம்பிக்கொண்டு வந்தபோது வள்ளியின் தாய் தேநீர் ஊற்றி வைத்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள். தேநீரைக் குடிக்கும்போது இந்நேரம் தன்வீட்டிலும் வெள்ளைநிற ‘ஜக்’கில் தேநீர் ஆறிப்போய் அடுப்புக்குப் பக்கத்தில் தூசி படர்ந்து கொண்டிருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள் ரஞ்சிதம். வள்ளியின் தமிப்பயல் ஒருவன் நடுவிரலையும் மோதிர விரலையும் சேர்த்துக் கூப்பியவாறு உடம்பில் துணி இல்லாமல் அம்மணமாக வந்துநின்று ரஞ்சிதத்தை விழித் துப் பார்த்தான். அவனை இழுத்து அணைத்து தலைமயிரைக் கோதிவிட்டு “ஜப! இது என்ன அசிங்கம். நல்லபுள்ளையாம், எங்கே... சட்டை போட்டுக்கிட்டு வாபாப்பம்” என்றாள். அவன் தியிறி குடுகுடுவென்று வெளியே ஓடினான். மூவரும் சிரித்தார்கள்.

அவன் வயதேயுடைய தன் தமிப்ப ஒருவனின் நினைவு வந்தது. அவன்தான் சோறுட்ட வேண்டும். அவளருகில் படுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றெல்லாம் முரண்டுபண்ணுபவன் இன்று என்ன செய்வான் என்று நினைத்தபோது மனம் கலங்

கியது. ‘எவ்வளவு காலத்துக்கு ஒரு பெண்ணுக்குத் தாய் வீடு? என்று தன்னிடையே மடக்கிக்கொண்டாள்.

வந்து அரைமணி நேரம் ஆகிவிட்டது. இன்னும் முத்தையாவைக் காணவில்லை. வந்து தன் னைக் கண்டவுடன் என்னசெய்வான் என்று கற்பனை பண்ணிக்கொண்டாள்.

கற்பனை சுகமாக இருக்கவில்லை!

உள்ளத்தின் ஒருபகுதி இருஞ்சுபோய், அதற்குள்ளிருந்து நான்கூங்கு அழுகுரல்கள் கேட்பதுபோவிருந்தது. தராசுபடிக் கல்மாதிரி இருக்கும் தன் தம்பி தங்கைகளின் நினைவே மனதுக்குள் சுழன்றது. ரஞ்சிதத்தின் குடும்பம் பெரியது. உருப்படியாக மூன்று பேருடைய உழைப்பில் ஒன்பது வயிறுகள் பசியாறவேண்டும். இதுவரையுமே அது ஒழுங்காக நடைபெறவில்லையென்றால் இனி?

அழந்தைகளில் ஒருவரையாவது அவளுடைய தாயினால் சமாளிக்க முடியாது. குழந்தைகளின் குறும்பு தாங்கமுடியாவிட்டால் ‘பட் பட்’ டென்று தன் தலையிலடித்துக்கொண்டு ‘என்னைக் கொல்லாதீங்க சனியங்களா!’ என்று அழத்தான் தெரியும். அடுத்தடுத்த பிரசவத்தால் நிதி திய நோயாளி யாகி, ரஞ்சிதத்துக்கு அவளும் ஒரு குழந்தை. தலையில் தான் சமத்தியிருக்கும் பாரத்தை எண்ணுகையில் தான் செய்வது பெரிய அநியாயம் என்று தோன்றியது. உடம்பு கொஞ்சம் தெம்பாக இருக்கும் நாளில் மட்டும் ஏதோ ‘பெயர்’ பண்ணுகிறவள் இனிக் கட்டாயம் வேலைக்குப் போகவேண்டிவரும்.

கறுத்து இளைத்து நடக்கவே ஜீவனில்லாத தன் தாய் வேலைக்குப் போவதைக் கற்பனைபண்ணவே சிரமமாக இருந்தது ரஞ்சிதத்துக்கு.

வெளியே அந்தி மயங்கி அழுக்குப்போல இருள் பரவத் தொடங்கியது. வள்ளி ரஞ்சிதத்தைத் சனிமயில் விட்டு விட்டு இரண்டு ஸாந்தர்களை எடுத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தாள். அவைகளைக் கழற்றி கண்ணுடயைத் துடைத்து மன்னெண்ணெண்டிய ஊற்றி விளக்கை ஏற்றினாள். வள்ளி யின் தாயும் சமையலை முடித்துவிட்டு அடுத்த வீட்டுக்குப் பேசிக் கொண்டிருக்கப் போய்விட்டாள். நெடுநேரமாகத் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த ரஞ்சிதம் எழும்பி உள்ளே வள்ளி அருகில்வந்து நின்றாள். கண்கள் ஈரமாகி, உதடுகள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. மெதுவாக “வள்ளி” என்றாள். அதுவங்கூட அழுகக்யாகத்தான் வெளிவந்தது. சேலை முந்தானையில் மூக்கைச் சிறிக்கொண்டாள்.

நியிர்ந்து அவளைப் பார்த்த வள்ளிக்கு அவள் வெகுநேரமாக அழுதிருக்கவேண்டும் என்று தோன்றியது.

“என்னது?” என்றாள்.

“நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன்”

“என் னது?”

ரஞ்சிதம் மீண்டும் மூக்கைத் துடைத்து கண்களையும் துடைத்துக்கொண்டாள். வள்ளி அவள் தோலைக் குலுக்கி “என்ன ரஞ்சி ஒனக்கு?” என்றாள். ரஞ்சிதம் அமைதியாகக் கொடியில் கிடந்த துண்டையும், படங்குச் சாக்கையும் உருவி எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். பின்னாலே வந்த வள்ளி அவள் கையைப் பிடித்து “ரஞ்சி! எங்கே போறே? வா உள்ளுக்கு” என்றாள்.

ரஞ்சிதத்தின் கண்கள் கலங்கி மிளகாய்ப் பழமாக சிவந்திருந்தன. “இல்லே வள்ளி! நான் போறேன் விடு” என்று நமுவித் திண்ணை அருகில் வந்தாள். “நான் இப்படி வாறது

சரியே இல்லை. எங்க அப்பனும் தம்பியும் சம்பாதிச்சா அந்தக் குடும்பத்துக்கு போதுமான நினைக்கிறோ?'' என்று சொல்லும்போதே அவருக்கு அழுகை பொங்கிக்கொண்டு வந்தது. ''சின்னதுகளை நெனைச்சா எனக்கு வயித்தைக் கலக்குது!'' என்று சொல்லிவிட்டுக் குறுங்கி அழுதாள்.

வள்ளிக்கு ஒன்றும்சொல்லத் தோன்றவில்லை.

தின்னைக்குமேல் தொங்கிய கூடை கீழே இறங்கியது. அதற்குள் துண்டையும் படங்கையும் போட்டு, கயிற்றைத் தலையில் மாட்டிக்கொண்டு வாசலைவிட்டுக் கீழேஇறங்கினால். தன்தாயைக் கூப்பிட்டுச் சொல்லக்கூட முடியாமல் திகைத்து நின்ற வள்ளியிடம் சொல்லவும் இல்லை. அவளைப் பார்க்கவும் இல்லை.

இருஞுக்குள் கலந்த ரஞ்சிதம் ஓடத் துவங்கினால். வரழுக்கையும்தான்!

ஈடு கூக்கியப்படி மதுப்படி சுன்ன விடிலி பரிசு
வீடும் கூக்கியப்படி கூந்துபடி கூந்துப்பரிசு கூ
க்கிய கூக்கியப்படி கூந்துபடி கூந்துபடி கூந்துப்பரிசு
கூக்கிய கூக்கியப்படி கூந்துபடி கூந்துப்பரிசு

கூக்கிய கூக்கியப்படி கூந்துபடி கூந்துப்பரிசு

கூக்கியப்படி கூக்கியப்படி கூந்துபடி கூந்துப்பரிசு
கூக்கியப்படி கூக்கியப்படி கூந்துபடி கூந்துப்பரிசு
ரணம்
கூக்கியப்படி கூக்கியப்படி கூந்துபடி கூந்துப்பரிசு
கூக்கியப்படி கூக்கியப்படி கூந்துபடி கூந்துப்பரிசு

சீரியா ரெண்டு மணி இருக்கும். அப்பத்தான் வேலை
முடிஞ்சு வீட்டுக்கு வந்துக்கிட்டு இருந்தேன்.

எங்க வீட்டுக்கும் அடுத்த வீட்டிலே - அதான்
செங்கமலை வீட்டுலே - என்னமோ பரபரப்பா இருந்துச்சு. யாராரோ புதுப்புது ஆளுக கொரலு கேட்டிச்சு.

'என்னடாது'ன்னு நின்னு பார்த்தேன். ஒன்னும் வெளங்கலே. சர்த்தான் 'என்னமோ'ன்னுட்டு வீட்டுக் குள்ளே போயி இடுப்புப் படங்கை அவத்துப் போட்டு பைப்படிக்குப் போனேன். போகையிலையும் லேசாத் திரும் பிப் பார்த்தேன். யாரோ ரெண்டு முனு ஆளுக கீழே பாய் விரிச்சு குந்தி இருந்தாங்க. எங்க தோட்டத்து ஆளுக மாதிரியும் தெரியல்லே. பரபரப்பு மட்டும் தெரிஞ்சது.

பைப்பைத் தொறந்து கைகால் கழுவனேன். கணுக்காலுக்குக் கீழே சப்பாத்துப் போட்டாப்பலே ஒரே செம் மண்ணு. மொழங்காலுக்கு கீழே குச்சிக கீறி வெள்ளையாக கோடுக்.

தோட்டத்திலே ஸ்டோர் வேலையைத் தவிற வேற
எந்த வேலைக்குப் போனாலும் இந்த அடையாளம் இருக்கும்.

கெண்டைச் சுதையில் தண்ணியை ஊத்தி கழுவையிலே
அந்தப் புள்ளீ - அதான் செங்கமலம் நெல்லை வந்திடும்.

இரு நா இப்பிடித்தான் கை கால் கழுவிக்கிட்டு இருக்கையிலே, பக்கத் திலே நின்னு அது பார்த்துக்கிட்டே
இருந்துச்.

‘என்ன பார்க்குறே’ன்னேன்.

‘கணக்கப்பிள்ளே வீட்டுலே இருக்கே ஒரு கருங்காலி
மேசை, அதைப் பார்த்து இருக்கியான்னுச்சு.

ஆமான்னேன்.

‘அந்த மேசைக் காலுக்கு மாதிரி இருக்கு ஒங்காலு
ரெண்டும்’ அப்பிடின்னுச்சு.

என் காலிலே நெசமாலே கெண்டைச் சுதை கொஞ்சம் உப்பல்தான். அது அசிங்கமா இருக்கோ, அழகா இருக்கோ தெரியல்லே. ஆன கருங்காலி மேசைக் காலுன்ன மேலே உப்பி கீழே குறுகி அழகாகத்தான் இருக்கு.

வீட்டுக்குப் போகையிலே செங்குவோட தம்பிப் பயல் ஒருத்தன் வெளியே ஓடியாந்தான். எங்க வீட்டு வாசலிலே நின்னு ‘எஃல் தொரைராசு’ன்னு கூப்பிட்டேன்.

பயல் புதுக் கமிசு, கால் சட்டை எல்லாம் போட்டு அழகா இருந்தான்.

எனக்கு முன்னாலே வந்து நின்னு ‘என்ன’ன்னன்.
‘ஓங்க வீட்டிலே என்னடா விசேசம்’னு கேட்டேன். அந்தப் பயலுக்கு ஒழுங்கா சொல்லத் தெரியல்லே, மேலேயும் கீழேயும் பார்த்துட்டு, ‘அதர... ம... வந்து அக்காவுக்கு

கல்யாணம்' என். எனக்கு சிரிப்பு வந்திச்சு. இந்தப் புள்ளைக் என்ன புள்ளைகளோ என்ன மோ? நாலு மனுச கூடி கொஞ்சம் கலகலப்பா இருந்தாப் போதும், அதுக்குப் பேரு ஒன்று கலியாணம் இல்லாட்டி ஆடிப் பூசை.

'அடப் போடா'ன்னுட்டு உள்ளுக்குப் போயிட்டேன், இருந்தாலும் மனசிலே கொஞ்சம் 'நறுக்' குன்று இருந்துச்சு.

'நானும் செங்கமலமும் எவ்வளவு உசருக்கு உசரா இருக்கோம்' கிறது அவுக் வீட்டிலேயும் சரி, எங்க ஆயி அப் பனுக்கும் சரி நல்லாத் தெரிஞ்சு இருக்கணும். இன்னய நேத்தைய பழக்கமா என்ன? அடேயப்பா! சின்னப் புள்ளை களா இருக்கிற காலத்திலே இருந்து நாங்க ரெண்டு பேரும் ஒன்றைத்தான் திரிவோம். இஸ்காலுக்கு போக ஆரம்பிச்ச காலத்திலே செங்கமலம் தான் என்னைக் கூட்டிக்கிட்டு போகும் வரும்.

நான் ஆனா, ஆவன்ன பாடிக்கையிலே அது ஒன்றைங் சிளாசோ என்ன மோ!

அடடே! இப்பத்தான் நெணவு வருது, செங்கமலம் என்னைவிட ஒரு வயச மூப்பு!

அதுனுலே என்ன?

வேலைக்குப் போற காலத்திலேயும், இப்படித்தான். எனக்கு முன்னடியே அதை பேரு பதிஞ்சிட்டாங்க. நான் வேலைக்கு போகையிலே அவுக் எல்லாம் பழைய ஆனா.

நல்லா நாவுகம் இருக்கு.

மொதல் மொதலா வேலைக்கு போற அன்னைக்கு எனக்கு கொழுந்து வேலிதான் கெட்டைச்சுது. புதுசா பேரு பதிஞ்சு-ஒரு பத்துப் பதினைஞ்சு புள்ளைக் கொஞ்சம்-எங்களை

யெல்லாம் கொஞ்ச நாளைக்கி கொழுந்து வேலையிலே போட னும்னு சொல்லிட்டாங்க.

‘சர்தான்’னு புதுக் கூடை ஓன்றை வாங்கி தலையிலே மாட்டிக்கிட்டு கெளம்பிளேன். எங்க ஆயாதான் எனக்கு படங்கு கட்டி தலையிலே துணியைப் போட்டு, கூடையை இப்படித்தான் போட்டுக்கிட்டனும் னு சொல்லி நெத்தியிலே விலிதியைப் பூசிவிட்டு வாசலிலே நின்னு ‘செங்கமலம்’ னு கூப்புடுச்ச. ‘என்ன அத்தே’ன்னு சத்தங் குடுத்திச்ச அது.

‘மலைக்கு போகையிலே வந்து எங்க தம்பியையும் கூட டிங்கிட்டுப் போன்னுச்ச ஆயா. கொஞ்ச நேரத்துலே செங்கமலம் வந்துது.

‘அனுபவம்’ னலே தனி தான்.

நானும் கூடை போட்டிருக்கேனே! நடு மண்டையிலே வளைஞ்ச நின்ன கயிறு எப்படியோ நமுவி நமுவிக்கிட்டே போகுது. சும்மா சும்மா இழுத்துவிட்டுக் கிட்டேன். இருந் தாலும் ஞாவுகப் பெசகா தலை ஒசரும் போது கூடை தறரயிலே தான்.

‘செங்கமலம் என்னடா’ னால் கூடையை முதுகோட ஆணீவைச்ச அடிச்ச மாதிரி என்ன அலட்சியம்!

என்னை இந்தக் கோலத்திலே பார்த்ததும் அதுக்கு சரியான சிரிப்பு. ‘முள்ளு மம்மட்டியை எடுத்துக்கிட்டு ஆம்புளையா லெட்சணமா வேலைக்கு போகாமே பொம்பு ளைக மாதிரி கூடையை போட்டுக்கிட்டு.... வெக்கயில்லே?’ அப்பழன்னு கேவி பண்ணுச்ச.

எனக்கு வெக்கமாகத்தான் இருந்தது. என்ன பண்றது? போகச் சோல்ற வேலைக்குத் தான் போறதா?

‘பார்த்தியா ஆயா’ன்னு ஆயாகிட்டேச் சொன்னேன். ‘சரிதாண்டி ஆத்தா! ஒரேதாத்தான் கேவி பண்ணுதே! பயந்துடப் போறுன்’னு சொல்லி விட்டு ‘ஓம் பக்கததுலே நிப்பாட்டிக்க’ன்னு சொல்லி எங்க ரெண்டு பேரை யும் அனுப்பி வைக்கச் சூ.

எங்க ஆயா அப்ப வேலைக்கு வர முடியாத நெலமை.

அந்தா வாசல்லே நின்னு வெளையாடிக்கிட்டு இருக்கானே ஏந்தம்பி, அவன் அப்ப வயித்திலே!

ஆக செங்குவும் நானும் வேலைக்குப் போனேம். மொத்தானு அனுபவம் எனக்கு புதுசாத்தான் இருந்துச்சு இம் புட்டுக்கும் நான் ஆயாவுக்கு தேத்தண்ணி, சோறு கொண்டு போகையிலே பார்த்த கங்காணிதான், கணக்கப் பிள்ளைதான். இருந்தாலும் அன்னைக்கு ஒரே ஒதறலா இருந்துச்சு.

அதுலேயும் எங்கனுக்கு வந்திருந்த கங்காணி காட்டுக் கத்தலா கத்துவது. தொண்டையும் ஆனைத் தொண்டை கேக்கனுமா?

அந்த ஆளு சத்தம் கேட்டாவே எனக்கு ஒடம்பெல்லாம் பதறத் தொடங்கிவிடும். இந்த பதற்றத்திலே எனக்கு ஒழுங்காவே கொழுந்து எடுக்க கை வரல்ல. நல்லாச் சொல்றதுன்னு எனக்கு கொழுந்து எடுக்கவே தெரியல்லே.

அந்தத் தேயிலைக் காட்டிலே பொறந்து வளர்ந்து பதி னேழு வருஷத்துக்கப் பொறகு அன்னைக்குத்தான் கொழுந்துன்னு என்னைன்னு செங்கு சொல்லிக் குடுத்துச்சு! இது நல்ல ‘கொமிட்’ இல்லே?

மரத்து லே பக்குவமான கொழுந்தை வச்சிப்பிட்டு போயிடக் கூடாதாம். துப்புரவா எடுக்கனுமாம். அதே சமயம் குத்தங்கொறை இல்லாமே எடுக்கனுமாம்.

ஐய்ய ! நான் பட்ட பாடு..... நான் ஒரு மரம் எடுக்குறதுக்குள்ளே செங்கமலம் பத்து மரத்திலே கொழுந்து எடுத்துடும். என்னைப் பார்த்து, ‘சுருக்காவா ! ஆனோட வா’ன்னு சொல்லிக்கிட்டு அது என்னை முடியாத காரி யம்னு தெரிஞ்சு - என்னேட நெறையையும் சேர்த்து எடுத்துக்கிட்டு போச்சு.

‘பெரிய அநியாயம் என்ன’ன்னு நெஞ் சு ஒசராத்துக்கு வளர்ந்து இருக்கிற அந்த தேயிலைச் செடிகதான்.

‘கவாத்து வெட்டி நாலீஞ்சு வருஷம் ஆன பழைய மலை. ஓவ்வொரு செடியையும் நீஞ்சிக் கிட்டு போறதுக்குள்ளே ஆயிரம் தரம் கூடை நழுவி நழுவி விழுந்துடும்.

இத்தனை ரகளைக்குப் பொறுகு பத்து மணிக்கு கொழுந்து நிறுக்க கூப்பிடையிலே கூடையைப் பார்த்தா திகிரன்’னு இருந்துச்சு. பெரிய கோயில் அண்டாவிலே ஒண்ணு ரெண்டு சோத்துப் பருக்கை ஒட்டிக்கிட்டு இருக்கிற மாதிரி கொஞ்சுண்டு கொழுந்து - ரெண்டு ஒருத்தலாவது தேறுமோ என் ன்மொ-இருந்துச்சு.

‘இஞ்ச பாரென் செங்கு’ன்னு கூடையைக் காட்டினேன். கொழுந்து நிறுக்கிற இடத்துக்கு போகாமே நின்னுடலா மா’ன்னு கூட யோசிச்சேன். அதுலேயும் செங்கமலம் கூடைக்கிட்டே என் கூடையை வச்சுப் பாக்கையிலே எனக்கே என்மேலே கோவம் கோவமா வந்துச்சு.

செங்கமலம் என் கூடையை எட்டிப் பார்த்துட்டு ‘என் னது இப்பிடி கெளை கெளையா ஒடிச்சப் போட்டிருக்கே’ன்னு

சொல்லி விட்டு, சரியில்லாத கொழுந்து, முத்தின எலை,
காம்புகளை எல்லாம் பொறுக்கி வீசுக்க.

ரெண்டு எலையும் ஒரு அரும்புந்தான் கொழுந்து, என்
கூடையிலே அஞ்ச எலை, ஆறு எலை கொழுந்துக் கூட
வாது வாதா கெடந்துச்ச!

அப்புறம் தன்னேட கூடையிலே இருந்து நெறை
அள்ளிப் போட்டுச்ச. கொழுந்து நிறுக்கையிலே கணக்கப்
பிள்ளை ‘ஓம்பது ரூத்தல்னு சொன்னாரு.

‘தேவலையே’ அப்பமன்னது கங்காணி. அப்புறம்
கணக்கப்பிள்ளைக்கிட்டே ‘புதுப்பயலுங்க’ன்னது. கணக்கப்
பிள்ளை திரும்பிப் பார்த்துட்டு ‘...ம் ..’ அப்பிடின்னாரு!

எனக்கு கொஞ்சங்கூட சந்தோஷமே இல்லே. இருந்தாலும் கொஞ்ச நாளிலையே ஞாயமா கொழுந்து எடுக்கப் பழகிட்டேன்.

அன்னைக்கும் சரி, கொழுந்திலே ஒரு ஆறிறமு மாசம்
நின்னிருப்பேன்-மத்த நானுகளேயும் சரி நான் செங்கம
லத்துக்கு பக்கத்திலையேதான். எங்க மலை யிலே வேலை
செஞ்ச ரெண்டு முனு கெழுவிக் கூட கேவி பண்ணுங்க.
‘லயத்திலையும் பக்கத்து வீடு’ மலையிலையும் பக்கத்து
நெறை. என்னாது! யாரும் கொத்துக்கிட்டு போயிரு
வாகன்னு காவ காக்கிறியா? அப்பமன்னு சொல்லி சிரிக்
குங்க. வெக்கத்தோட நான் செங்கமலத்தைப் பார்ப்பேன்,
அதுவும் முக்கும் கண்ணும் சுளிக்க சிரிக்கும்.

அதுக அப்பிடி கேவி பண்ணையிலையும் சரி, இல்லாட்டி
எங்க ரெண்டு பேரையும் சேர்த்து பேசயிலையும் சரி,

எனக்கு உள்ளுக்குள்ளே சந்தோஷமா இருக்கும். ஆலை
நான் எப்பவும் மரியாதைக் கொறவா நடந்துக்கட்டதே
இல்லை.

என்னதான் ஆசைன்னாலும் அதது நடக்க வேண்டியது
நடந்த பொறுத்தானே பாசம் நேசம் எல்லாம்.

ஃ

ஃ

ஃ

ஃ

ஸ்ரீப்பிட்டு முடிச்சு வெளியே வந்தேன். மடியிலே
பீடி இல்லே. சாப்பிட்டு முடிச்சதும் எனக்க ஒரு 'தம்' அடிக்
கணும். இல்லாட்டி தின்ன சோறு நெஞ்சுக்கிட்டே இருக்கிற
மாதிரி இருக்கும்.

மென்ன பழனி வீட்டுக்கு கெழும்பினேன். அங்கே
தான் பீடி கெட்டைக்கும். அவன் கடை வச்சிருக்கான்.
கடை என்ன கடை? லயத்து தின்னையிலே பலகையாலே
அலுமாரி மாதிரி செஞ்சு கொஞ்சம் சாமான் வச்சு இருக்கான்.
பீடி, சுருட்டு, சிகரட்டு, வெத்திலை இதுக தான்.
மிஞ்சினு ரெண்டு மூன்று மீன் சண்டு இருக்கும்.

அவசரத்துக்கு பழனி வீடு தான். இல்லாட்டி ஒன்னரை
கட்டை தாரம் நடக்கணும்.

நல்ல வேளை பழனி இருந்தான். ஒரு கட்டு பீடி வாங்கி
தின்னையிலே இருந்தே ஒன்றினப் பத்த வைச்சேன்.

‘என்னடா காயாம்பு! உன் சோடியை விட்டுட்டே
போல இருக்கே’ எனுன் பழனி.

‘என்ன ஒளர்மே! நாட்டுப் பக்கம் போய்ட்டு வந்தியா’ எனு கேட்டேன்.

‘நாட்டுப்பக்கமா’ன்னு சிரிச்சான். அப்புறம் ‘நெசமாத் தாண்டா கேக்கிறேன். செங்கமலத்துக்கு கலியாணமாம். நெசமாடா?’ன்னுள்.

செங்குவோட தம்பிப்பய ஒளர்ருன்னு நெணச்ச என்னை நானே அடக்கிட்டாலும், மனசுக்குள்ளே அரிப்பா இருந்த சந்தேகம் இப்ப வலுத்துச்ச. என் மொகம் என்ன போக்கு போச்சோ தெரியல்லே. பழனி ‘கெக்கெக்கே’ன்னு சத்தம் போட்டு சிரிச்சான்.

அந்தச் சி ரி ப்பு என்னை உச்சரோட் நெருப்பிலே வச்ச கொளுத்துருப்பிலே இருந்துச்ச. இன்னம் கொஞ்ச நேரம் அவன் கிட்டே இருந்தா அழுதாலும் அழுதுவேன் போல இருந்தது. என்னலே தாங்கவே முடியல்லே. என்ன அநியாயம்! நான் கடைசியிலே ஒரு துரும்புக்கு சமமா போயிட்டேனே! இவ்வளவு நாள் எப்படி பாசமா பழகி இருப்பேன், எப்பிடி உச்சரா இருந்திருப்பேன்! அவ்வளவும் பொய்யாப் போச்சா?

அடச் சி!

அவ்வை கவாத்து கத்தியாலே கூறு கூறு வெட்டிக் கொல்லுவேனே தவிற இன்னெருத்தன் கையில் கொடுக்கிறதா?

ஒன்னுமே பேசாமே ‘விருட்’உன்னு கெழும்பினேன். பழனி கூப்பிட்டு என்னென்னமோ கேட்டான். எனக்கு ஒன்னுமே மன்னடையில் ஏறல்லே. என்னத்தையோ சொல் விவிட்டு வந்தேன். ஒடம்பெல்லாம் ரத்த ஒட்டம் நின்னது மாதுரி ஒரு தளர்ச்சி.

சும்மா சும்மா, நெஞ்சை அடைச்சக்கிட்டு பெருமுச்ச வந்திச்ச. என்னலே என்னையே கட்டுப்படுத்திச்ச முடியல்லே.

வீட்டு வாசல் பழக்கிட்டே போகையிலே பிலியடிப்பக்கம் செங்கமலம் நிற்கிறது தெரின்கச்சு. திரும்பிய் பார்த்தேன். செங்கமலம் செவப்பா இல்லாட்டியும் ஒரு பொது நெறம். புதுச் சீலை ஒண்ணு கட்டி இருந்துச்சு. பச்சை கட்டம் போட்ட மஞ்ச நெற சீலை.

கலியாணம் கூடுஞ்சேலே பொன்னுக்கு ஒரு பொவி வருமாமே? அதுக்கு அந்தப் பொவிவு முகத்திலே தெரிஞ்சுச்சு. முக்கிலை காதுலே எல்லாம் புதுசர் நகை மின் னுச்சுச்.

அவுக வீட்டு வாசலுக்கு கொஞ்சம் தள்ளி ஒருத்தன் நின்னுகிட்டு இருந்தான். மாப்பிள்ளே போலே இருக்கு!

எம் மாதிரி கூவி வேலைக்காரன்தான்! தலையைக் குனிஞ்சிட்டு வந்த அந்தப் புள்ளிகிட்டே என்னமோ சொன்னுண் போலேயிருக்கு... ... அது மொகத்தை நியிர்த்தி அவனை வெக்கத்தோட சிரிச்சிட்டு பாத்திச்சு.

அப்பா! அந்தப் பார்வை, அந்தச் சிரிப்பு... ...

என்னை நெருப்பாலே சுடுறமாதிரி இருந்தது. பாய்ஞ்சு போயி ரெண்டு பேபாயும் கொல்லுவோமாங்கிற மாதிரி ஒரு ஆவேசம் வந்திச்சு. பேசாமே வீட்டுக்குள்ளே போயிட்டேன். எவ்வளவு நேரம் இடிஞ்சு போய் உட்காரந்திருந்தேனே தெரியாது. வாசலிலே ‘அத்தே’ங்கிற கொரலு கேட்டுச்சு.

அவுக தான்! மகாராணி மாதிரி வந்தாக!

அவ்வளவு நேரமும் குழறிக்கிட்டு இருந்த ஆத்திரம் அதைக் கண்ட ஒடனே மகை பொங்கிக்கிட்டு வந்திச்சு. கழுத்தை நெறிச்சு கொல்லுவோமான்னு ஒரு ஆவேசம், இல்லாட்டி தொளிலே தூக்கிப் போட்டுக்கிட்டு எங்காச்சும் ஒடிப்போகலாமான்னு ஒரு துடிப்பு வந்திச்சு.

இங்கே ஏன் வந்தேன்னு கேட்க வாயெடுத்தேன். சொல் வரல்லே. விக்கலூம் விம்மலூமா குழரி அழுதிட்டேன். என்னுலே தாங்கிக்க முடியல்லே. துணியை எடுத்து மொகத் தைப் பொத்திக்கிட்டு சுவத்திலே சாஞ்சிட்டேன்.

எனக்கே வெக்கமாகவும் இருந்திச்சு. கண்ணை தொடைச் சுக்கிட்டு திரும்பிப் பார்க்கிறேன். செங்கமலம் என்னையே பார்த்துக்கிட்டு நின்னுச்சு. அதுக்கு ஒண்ணும் வெளங்கல்லே போலே இருக்கு. என் மனசிலே இவ்வளவு ஆசையை வளர்த் துப்புட்டு மோடைச்சி மாதிரி நிக்கிறதைப் பார்க்கையிலே எனக்கு வயித்தெரிச்சலா இருந்துச்சு.

“இங்கே ஏன் வந்தே போ வெளியே” என்னேன். சடார்னு அது மொகம் கறுத்துப்போச்சு.

“என்ன காயாம்பூ” என்னுச்சு

என்ன நடக்குதுன்னு எனக்கே அறியமுடியாத நெலையிலே

“பாவம்” எனுச்சு

விட்டேன் ஒரு அறை! அதோட கழுத்திலே கையை வச்சு வாசல்வரைக்கும் தள்ளிவிட்டு “போ! தொலைஞ்சு ... இனிமே இந்த வீட்டுக்குள்ளே வராதே” என்னு உறுமிப்புட்டு வந்தேன்.

செங்கமலம் வாசலிலே நின்னு என்னையே பார்த்துக் கிட்டு நின்னுச்சு. அப்புறம் மறுபடியும் உள்ளேயே வந்தது. கிட்டே வந்து, “காயாம்பூ” எனு கூப்பிட்டிச்சு. ஆயிரம் தரம் சொன்ன அதே பேருதான். ஆனால் இப்ப கூப்பிடையிலே செங்குவொடை குரல் அடங்கி பாசமா மனக்கிட்டே ரோம்ப நெருங்கி வந்து கூப்பிடற மாதிரி இருந்துச்சு!

நியிர்ந்து பார்த்தேன்.

அது அமுகையா இல்லே சிரிப்பான்னு சொல்ல முடியாத மாதிரி கண்ணுலே நீரும், வாயிலே சிரிப்புமா என்னைப் பார்த்து “நா ஒன்னைவிட முத்தவ இல்லே. என்னை ஒன்னேட அக்காவா நெனைக்க முடியல்லியா? நா ஒன்னை எந்தம்பியாத்தான் நெனைச்சேன்...” அப்படன்னுச்ச.

நான் தலையைக் ஞனிஞ்சுக்கிட்டேன். எங்கே யோ எனக்கு ‘பள்ள’னு அடிபட்டது மாதிரி இருந்தது.

மழைக் காலங்களில் வேலை செய்றபோது பொகை மூட்டம் முடிக்கிடும். அந்த நேரத்திலே இந்த உலகத்திலேயே நாம் நிக்கிற ஒந்த இடம் மட்டும்தான் பாக்கி. மத்ததெல்லாம் பாழ் வெளிங்கிற மாதிரி ஒரு நெனைவு வரும் அப்பிடித்தான் இருந்துச்ச.

எல்லாம் வெறிச்சோடிப் போனமாதிரி

முன் காலதி முக்காய்ப்பிடி கூப்பிடி முக்காய்ரூப கா
மீரியை முக்காய்ப்பிடி வீட்டில் சிறுவி முக்காய்ப்பிடி
நீடி காலதை கூப்பிடி முக்காய்ப்பிடி கூப்பிடி முக்காய்ப்பிடி
நீடி காலதை கூப்பிடி முக்காய்ப்பிடி கூப்பிடி முக்காய்ப்பிடி
நீடி காலதை கூப்பிடி முக்காய்ப்பிடி கூப்பிடி முக்காய்ப்பிடி.

முக்காய்ப்பிடி முக்காய்ப்பிடி முக்காய்ப்பிடி முக்காய்ப்பிடி
நீடி காலதை கூப்பிடி முக்காய்ப்பிடி முக்காய்ப்பிடி

முக்காய்ப்பிடி முக்காய்ப்பிடி முக்காய்ப்பிடி முக்காய்ப்பிடி
நீடி காலதை கூப்பிடி முக்காய்ப்பிடி முக்காய்ப்பிடி
நீடி காலதை கூப்பிடி முக்காய்ப்பிடி முக்காய்ப்பிடி

ரகுபதி ராகவ

சோவில் மண்டபத்தில் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஜனங்கள் வந்து குழுமத் துவங்கினர். கம்பியில் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்த காஸ்ஸில்ட்டின் ஒளி கோயிலைச் சுற்றிக் கிடந்த பனிமுட்டத்தையும் இருளையும் மீறுமுடியாமல், தூரத்தில் வந்துகொண்டிருப்பவர்களுக்கு, புகைக்குப் பின்னால் தெரியும் ஒளியாக மங்கித் தெரிந்தது.

குளிருக்கு அடக்கமாக எல்லோருமே போர்வைக் கண்காட்சியாக காணப்பட்டார்கள். சிவப்புக் கரையுடன் கூடிய கறுப்புப் போர்வை, பழைய காலத்து குங்குமக் கலர் உல்லன் கம்பிலி, சதுரக் கட்டம் போட்ட உள்ளூர் பெட்சீட்.

ஒரு முலையில் போர்வையை தலைவரைக்கும் இழுத்து முக் காடு போட்டு முழங்காலைக் கட்டிக்கொண்டிருந்த தலைவர் எழும்பி “என்ன எல்லாம் வந்தாச்சா” என்றார்.

“ஆமா! முக்கியமானவங்க எல்லாரும்தான் வந்துட்டாங்களே... நீங்க தொவங்குங்க” என்றது ஒரு குரல்.

எல்லாருடைய பார்வையும் படுகிறுப்போல ஒரு மத்திய இடத்தில்வந்து நின்றவாறு ‘ஆடிப்பூசை கும்பிடனும். நானு நெருங்கிட்டுது எப்பிடி?’ என்றார்.

கோயில் கமிட்டியைச் சேர்ந்த ராசமணி தலையை உயர்த்தி அவரைப் பார்த்தவாறு ‘அதான் வேலையெல்லாம் நடந்து கிட்டு இருக்கே’ என்றான். கமிட்டியைச் சேர்ந்த இன்னொரு வானை பழனி ‘இந்த வருசம் பிரமா தமா நடக்கும் பாருங்க’ என்றான்.

தலைவர் அவர்களை வாத்ஸல்யத்தோடு பார்த்தவாறு ‘‘அதெல்லாம் முனிமணியாச் செய்வீங்க. யாரும் சொல்ல னுமா? அதுக்கில்லே...’’ என்றவாறு கூட்டத்தைப் பார்த்து ‘‘முந்தியெல்லாம் ஒரே கட்சியா இருந்தோம். ஒன்னாக கும் பிட்டோம். இப்ப ரெண்டு கட்சி ...’’ என்றார்.

அந்தத் தோட்டத்தில் சம்பள உயர்வுக்காக வேலை நிறுத்தம் செய்து, போராட்டம் வெற்றி பெற்று என்று என்னிடி பாதியில் ‘கழன்று’ கொண்ட மிதவாதிகள் ஒருபாதியாகவும் கடைசிவரை போராட என்னிடி சக தொழிலாளர்கள் காலை வாரிவிட்டதால் ஏமாந்த தீவிரவாதிகள் இன்னொரு பாதியாகவும் தோட்டம் இரண்டுபட்டது.

அன்றிலிருந்து பிடித்தது சனியன்.

எல்லாவற்றிலும் ஏட்டிக்குப்போட்டி. ‘அவர்களைப்பத்தி நமக்கு என்ன? நாமபாட்டுக்கு வழக்கம்போல கும்பிடவேண்டியத்தானே?’ என்று யாரோ சொன்னார்கள்.

‘வாஸ்தவம். ஆன நாம எப்ப கொடி ஏத்தம் வைக்க யோசிச்சிருக்கோமோ அன்னைக்குத்தான் அங்கனும் கொடி ஏத்தனுமாம். அதிலேருந்து அஞ்ச நாளைக்கு திருவிழா நடத்தனுமாம். ஓடர் வந்திருக்கு ...’

கூட்டம் சிலிர்த்தது.

“யாரு அவக, ஓடர் போட்டிருக்கிற பெரிய மனுசன்? ”
என்றால் ராசாமணி.

“வேறே எவனுவது சொல்லியிருந்தா ‘போடா’ன்னு
சொல்லிட்டு வந்திருப்பேன். தொரைக்குச் சொல்லி அவரு
கூப்பிட்டுவிட்டு சொல்லி இருக்காரு”

கூட்டத்தினர் கட்டுப்பாடு இல்லாமல் கலகலத்தனர்.

“மறுபடி கரச்சல் இழுக்கப் பார்க்கிறானுக”

“நாம முந்நாறு பேரு இருக்கோம். அவனுக இன்னைக்
கெல்லாம் நாறு பேருகூட இல்லே... நாயப்படி தாமதானே
முதல்லே கும்பிடனும்”

“நம்மீன பொம்புளைகள்னு நெனைச்சிருக்கானுகபோலே
இருக்கு”

“பின்னே என்ன”

தலைவர் இரண்டு கைகளையும் உயர்த்திக் காட்டினார்.
கூட்டம் அமைதியடைந்தது. “ஆனாலுக்கானு ஒவ்வொண்ணு
சொன்னு எப்பிடி? நிதானமா யோசிச்ச ஒருமுடிவு எடுங்க”
என்றார்.

“ஒரே முடிவதான்! நாம ஏற்பாடு சென்சிருக்கிறநாளிலே
கொடி ஏத்தும் வச்சுடவேண்டியதுதான்”

வயது முதிர்ந்த ஒருவன் எழும்பி. “அதிலே ஒண்ணும்
மறுபேச்கக்கு எடமில்லே. நானும் ஒப்புக்கொள்ளேன். ஆன
நாளைக்கி தலைவரு தொரைக்கிட்டே போயி எப்பிடிச் சொல்
நறு? ‘நாங்கதான் மொதல்லே சாமி கும்புடுவாம்’ அப்ப
டின்னு ஏதோ நாமளே சண்டித்தனம் பண்றமாதிரி இல்லே?”
என்றால்.

தலைவர் தலையை ஆட்டிக்கொண்டார். கூட்டம் மௌனமாக சிந்தித்தது. புதுக்கட்சி ஆஸ்பலம் இல்லாவிட்டாலும் தகர்த்த முடியாக விதுத்தில் செயலாற்றுவதை அப்போது தான் அவர்களால் உணரமுடிந்தது.

“ஓரேயொரு வழிதான் இருக்கு” என்று ஸ் பழனி.
“நாம் நோட்டீசு அடிப்படை, அதுலே ஒரு நோட்டீசைக் கொண்டுபோயிக் காட்டினால்...”

“சரி, நோட்டீசு ரெடியா?”

“நாளைக்கு எத்தனைமணிக்கு ஒப்பீசுக்குப் போகணும்?”

“நாலு மணுக்கு”

“ரெண்டு மணிக்கு நோட்டீசைக் கொண்டாந்து ஒங்கக்கையிலே தந்துடறேன், போதுமா?”

ஓ

ஓ

ஓ

இறுநாள் பழனி ஒருநாள் சம்பளத்தைத் தியாகம் செய்துவிட்டு முதல் பஸ்ஸில் டவுனுக்குச் சென்றான். வழக்கமாகச் செல்லும் பிரஸ், எனவே பழியாகக் கிடந்து ‘இரதோற்சவ விஞ்ஞாபனம்’ என்ற தலைப்புடன் கூடிய நோட்டீசல் ஒன்றை அவசரமாகத் தயாரித்து அச்சுவாகனம் ஏற்றி ஐநாறு நோட்டீஸ்களுக்கு ‘ஒடர்’ கொடுத்துவிட்டு மை உலராத பத்து நோட்டீஸ்களுடன் பஸ் ஏறினன்.

நான்கு மணிக்கு துரை கூப்பிட்டுவிட்டிருந்தார். செம்பட்டை நிற முடியும் பூஜை விழிகளுமாய் அமர்ந்திருந்த அவரை நோக்கி ரொம்ப கிராமியமாக நான்கு விரல்களால் நெற்றியைத் தொட்டு ‘‘செலாம் தொரைகளே’’ என்றுரத்தலைவர்

“என்ன தல்வர்! கோவில் விசயம் எப்பிடி?” என்றார்துரை. தலைவர் வெகு பவ்யமாக விஞ்ஞாபன நோட்டீசை

மேசைமீதுவைத்தார். அதைப்பிரித்துப் பார்த்தார் துரை. மஞ்சள் நிற பேப்பரில் பச்சை எழுத்துக்கள் பளிச்சிட்டன. முகப்பில் கமான் வளைவாக காணப்பட்ட வேலைப்பாடும் இரண்டு பக்கமும் திருந்த பாவை விளக்கும் தவிர வேறு ஒன்றும் புரியவில்லை.

“இதி என்ன?” என்றார்.

“நோட்டஷு” என்றார் தலைவர். “நோட்டஷு எல்லாம் அடிச்சு முடிஞ்சு கொஞ்சம் தபால்லேயும் அனுப்பிட்டோம். மத்த ஏற்பாடுகளும் முடிஞ்சுது. இப்ப போயி திருவிழாவை தள்ளிப் போடுத்துங்கூ எப்பிடிங்க” என்றார். துரை அமை தியாக ‘பைப்பை எடுத்து வாயில் பொருத்தி பற்ற வைத் தார். இதழ்க் கடையோரம் புகை குப் குப்பென வெளியேறி யது. மீண்டும் ‘பைப்பை கையில் எடுத்து வைத் துக் கொண்டு ‘நல்லம் தல்வர்! நீ போ நான் யோசிச்ச சொல்றது’ என்றார்.

ஆபிசுக்குக் கீழே வரிசையாக அடர்ந்திருந்த சப்பாத்திச் செழியெலிக்கும் பின்னால் பழனி ராசாமணி ஆகியோர் மறை வாக நின்று கொண்டிருந்தனர். தலைவரைக் கண்ட தும் “என்ன, காயா பழமா?” என்றான் ராசாமணி.

“அநேகமா பழம்தான்”

“இமுத்தாப்பே சொல்றீங்க”

“இல்லே யோசிச்ச சொல்லேங்கிறேன். ஆன நோட்டம் சைப் பார்த்ததும் ஆனு விதிச்சுப்போன்ன. வேறே ஒண்ணும் சொல்ல ஏல்லே!”

“பார்த்தீங்களா நம்ம ஜியாவை?” என்று பழனி தன் காலில் தானே பூவைப் போட்டுக்கொண்டான்.

அடுத்தநாளே முடிவு தெரிந்துவிட்டது. பழையகட்சி அவர்கள் வைத்திருந்த திக்தியிலேயே திருச்சிமாவை நடத்தும்படியும், புதுக் கட்சியினர் உசிதம்போல் வேறொரு சமயத்தில் தங்கள் திருச்சிமாவை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று தீர்ப்பளித்தார் துரை.

வெற்றிப் பெருமிதத்தில் இருந்த பழைய கட்சியினரின் முகத்தில் சரி பூசியதுபோல் ஒரு சம்பவம் நடைபெற்றது. கொடியேற்றத்துக்குச் சரியாக முதல்நாள் கோவிலிருந்த உற்சவ விக்ரகமும் பூஜை சாமான்களும் காணுமல் போய் விட்டன.

தோட்டம் அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. பொலீஸ் வந்தது. துப்பறியும் நாய்கள் வந்தன. துப்புத்தான் துலங்க வில்லை.

கோவில் கமிட்டி அவசரமாக தலைவர் யைத்தில் கூடியது. “இது ஆறு முகம்பய வேலை... ... அவன்தான் இந்த மாதிரி ‘கோக்கு மாக்கு’ வேலையெல்லாம் செய்வான்” என்று ஸ்பழனி.

“அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன்” என்றார் தலைவர். “அவன் வீட்டிலே ராத்திரி ரொம்ப நேரம் பேச்சுக் குரல் கேட்டுச்சாம். பதி ஏனுரூ மணியைப்போல் அவனும் இன்னை ருத்தனும் வெளியே போனானுகளாம். அவன் வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டுக்காரன் சொன்னான்” என்றார்.

“இப்ப என்ன செய்றது? ”

“போலீஸ்லே புகார் பண்ணி இருக்குத்தானே? அவங்க என்ன சொல்லுங்கன்னு பாத்துக்கிட்டு மேலே யோசிப்பம்! ”

அ ருடைய இந்க பொறுமையும் அசமந்தமும் சிலருக்கு எரிச்சலையூட்டின. குறிப்பாக பழனி கொதித்துக்கொண்டு

ருந்தான். ஆறுமுகத்தை நேரில் சந்தித்து குடாக இரண்டு வார்த்தை கேட்டுவிட்டு வந்தால் என்னள்று தோன்றியது. யாரிடமும் சொல்லாமல் ஆறுமுகத்தின் வயத்தை நோக்கி நடந்தான். வழியில் அவனது கூட்டாளி மாரப்பன் வீட்டில் கொஞ்சநேரம் நின்று அவனிடம் ஆலோசனை கேட்டான்.

“போய்க் கேக்கிறது என்ன? ஒதைச்சக் கொல்லனும். வா போவோம். நானும் வர்றேன்” என்று இருவரும் நடந்தார்கள்.

ஆறுமுகம் வயத்தில்தான் இருந்தான். பழனி ரொம்பப் பொறுமையாகவே பேச்சை ஆரம்பித்தான். “இந்தாப்பாரு ஆறுமுகம், இது ஒன்னைத் தவிர வேறே யாரோட வேலையும் இல்லேங்கிறது எல்லாருக்கும் தெரின்க போச்ச. மரியா தையா எல்லாத்தையும் திருப்பிக்குடுத்துடு இது சரியில்லே” என்றுன்.

“எது சரி இல்லே எதைத் திருப்பிக் கொடுக்க னும்?” என்றுன் ஆறுமுகம்.

“எதையா? ஒண்ணுந் தெரியாதவன் மாதிரிக் கேட்கி றியே? கோயில் சாமான்களீத்தான்”

“போடா போடா! பெரிய துப்பறியும் சிங்கம் கண்டு பிடிச்சிட்டாரு. இன்னெரு வாட்டி இப்பிடி கேட்டுக்கிட்டு இங்கே வராதே”

“வந்தா”

ஆறுமுகத்துக்கு நல்ல உடல்வாகு. பயில்வான் மாதிரி கரணை கரணையாக கையும் காலும். ஒரே பிடியில் இதுவரை யும் இரண்டு அறைகள் வைத்து வெளியேதள்ளுவதில் சிரமம் இருக்கவில்லை.

அவர்கள் இருவரையும் ஆறுமுகம் அடித்து விட்டான் என்பது பரவியதும் ஒரு பட்டாளமே கம்பும் கழியுமாக ஆறு முகத்தின் வீட்டை முற்றுகையிட்டது.

ஜனக்கூட்டமும் இரைச்சலும் நாய்களின் குரைப்புமாக வயத்து வாசலில் தூள்பறக்கிறது.

வந்தவர்களின் பழனியின் தம்பி ஒருவன் நல்ல இரும்புக் கழி ஒன்று கொண்டுவந்திருந்தான். ஆகவே இரண்டே அடியில் ஆறுமுகம் தலைதூக்க முடியாமல் கீழே விழுந்தான்.

விழுந்தவன் பிறகு நிரந்தரமாகவே தலை தூக்கவில்லை.

பழனியின் தம்பி கொலைக் குற்றம் சாட்டப் பட்டு போலீஸ் வேணில் ஏறிக்கொண்டிருந்தபோது, கதறிக்கொண்டிருந்த தாயிடம் பழனி “தம்பி நல்லா பாடம் படிச்சக்குடுத்திட்டான். நாங்க அண்ணன் தம்பி நாலு பேரு. ஒருத் தன் தூக்குக்கு போறதாலே ஒன்று கொறைஞ்சு போகாது நீ அழுவாதே ஆயா” என்று ஆறுதல் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

கால்பாதி நூற்று விலைத் திருவாலை கால்பாதி
நூற்று சாம்பரிடம் முடிய விளைப்பது செய்திய சாம்பரிடம்
நூற்று விலைத் திருவாலை கால்பாதி நூற்று
சாம்பரிடம் சாம்பரிடம் சாம்பரிடம் சாம்பரிடம்

நூற்று விலைத் திருவாலை கால்பாதி நூற்று
நூற்று விலைத் திருவாலை கால்பாதி நூற்று
நூற்று விலைத் திருவாலை கால்பாதி நூற்று

முற்றுகை

பொப்புப்பாடு நூற்று கால்பாதி நூற்று
சாம்பரிடம் நூற்று விலைத் திருவாலை கால்பாதி நூற்று

சரச வேலைக்குப் புறப்பட்டாள்.

சேலைக்கு மேலாக இறுக்கட்டிய படங்குச் சாக்கு கனமாய் உறுதியாய் இருந்தது. நான்காக மடித்திருந்த எட்டு மூழ வேட்டியைத் தலையில் போட்டுக் கூடையை எடுத்து கயிற்றை உச்சந் தலையில் மாட்டிக்கொண்டபோது, இவையாவும் வேண்டாத மேலதிக பாரங்கள் என்று மனம் மெல்லப் பொறுமி முன்னுத்தது.

லயத்தினிருந்து ரோடு வரைக்கும் இறங்கும் இருபது கருங்கல் படிக்கட்டுகளும் ஐஸ் துண்டங்களாக சில்லிட்டு வேர்த்திருந்தன.

ஏற்கனவே மலையை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்த சில அவள் வயநுப் பெண் என் நின்று “சருக்காவா” என்றனர். கூட்டத்தில் சங்கமம் ஆனதும் ஒருத்தியின் கோடிச் சேலை சட்டென சரசவின் கண்களில் பட்டது.

“கோடியா?”

அவள் சிரித்தாள்.

“‘நல்லா இருக்குதடி’ விரல்கள் வாஞ்சையோடு சேலை
யைத் தடவின. ‘அதுக்குள்ளே மலைக்குக் கட்டி நாசம் பண்
ணனுமா?’”

“‘இரு நாளைக்குத்தானே?’”

“‘எப்ப வாங்கினே?’”

“‘நா எங்கே வாங்கிறது? அண்ணன் வாங்கிட்டு வந்தி
ருக்குது’”

“‘டேயப் பா! கொழும்புக்காரக வந்திருக்காகளோ?’”
எல்லோரும் சிரித்தனர்.

அந்த தோட்டத்திற்கு நேர் எதிரே இருந்த இன்னென்று
தோட்டத்துத் தேயிலை மலைகளின் உச்சியில் வெயில்
விழுந்து மங்கியிருந்தது.

அது கீழிறங்கி பெரிய பள்ளம் போவிருக்கும் - இப்போது
பனிப்புகார் மூடியிருக்கும் - நாட்டுக்கும் தங்கள் தோட்டத்
துக்கும் வர இன்னும் அரையணி நேரமாவது ஆகும்.

ரோடிலிருந்து குறுக்குப்பாதை வழியாக இறங்கத் துவங்
கினர். நெருக்கமான தேயிலைச் செடிகளின் பக்காதுகள்
உரசுப்பட்டு ஆடி பனி முத்துக்களால் கால்களை நுனைத் த
போது சர்வாங்கமும் புல்லரித்து எரிச்சலாக வந்தது.

“‘இன்னைக்கு எந்த மலை?’”

“‘பதினெட்டு’”

“‘ஐயோ சவக்காரம் கொண்டார மறந்துட்டேன்.
அட்டை புடுங்கித் திங்கப்போகுது’”

“‘பயப்படாதே! நான் கொண்டாந்திருக்கேன்’”

மலையில் கங்கா ஸி கத்திக்கொண்டு நிறை போட்டுக் கொண்டிருந்தான். வீட்டிலேயே அலங்காரத்தை முடித்துக் கொண்டவர்கள் வந்ததும் நிறை பிடித்தனர். மற்றவர்கள் படங்கை உதறிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“சரசு சவர்க்காரத்தையும், புகையிலையையும் சேர்த்து காலில் தேய்த்துக்கொண்டு நிறைக்கு ஏறினால். கோடிச்சேலை கட்டியிருந்த தெய்வானை பர்க்கத்து நிறை பிடித்தாள்.

அவர்களுக்குப் பேசுவதற்கு நிறைய விசயங்கள் இருந்தன. தெய்வானையின் அண்ணன் கொழும்பிலிருந்து வந்திருக்கின்றான். அவனுக்குத்தான் சரசுவதி கேட்டிருக்கிறார்கள். அப்புறம் என்ன?

கொஞ்சத்தேரம் ‘பொலியோபொலி’ சத்தமாக இருந்தது. அந்தப் பக்கமாக ‘‘லோ லோ’’ என்று கத்திக்கொண்டுவந்த கங்காணியை நிறுத்தி, ‘‘பொலி சொல்லுங்க கங்காணி யாரோ’’ என்றனர் இருவரும். அவர் பொலி சொன்னால் கூடை வழியுமாம்! அவர் வாய் அவ்வளவு ராசியாம்!

ஐஸ்

மிகவும் பொருத்தத்தோடு பொலிசொன்னார் கங்காணி.

இரண்டு மூன்று மரம் கொழுந்து எடுத்த பிறகு தெய்வானை ரகசியம்போல் ‘‘அப்பா ராத்திரி அண்ணனுக்கிட்டே சொல்லிருச்சு’’ என்றான்.

‘‘என்னென்னு?’’

‘‘இப்படி ஒன்னைக் கேட்டிருக்கின்னு’’

‘‘ம்’’ கனமான பொருள் ஒன்று தெஞ்சுக்குள் விழுந்த மாதிரி கனத்தது மனம்.

‘‘அண்ணனுக்கு இன்னம் கொஞ்சம் சொன்னிச் செய்யனும்னு நெனைப்பு போலே இருக்கு. ஆன அம்மா ஓடம்பு

இருக்கிற நெலமையிலே சொன்னங்க முடியாது அப்பண்ணு அப்பா சொல்லிடுச்சி”

அங்கு ஒரு யந்திரம் பழுதாகி விட்டது. ஆகவே இவள் தேவைப்படுகிறார்கள்... ... அதுவும் அவசரமாக.

இந்த சின்ன வட்டத்துக்குள் அந்த வாழ்க்கையின் ‘மகத் துவம்’ அடங்கிவிட்டது அவனுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது.

அவனுக்கு முன்னால் பத்து யார் தூரத்தில் இருந்த முருங்கை மரக் கிளையில் ஒரு வாலாட்டிக் குருவி “கி றீச் கிறீச்” என்று குரல் கொடுத்தது. ஓவ்வொரு குரலுக்கும் வால் பணிந்து, பணிந்து உயர்ந்தத்தை. அழைப் பாகக் கொண்டோ, என்னவோ இன்னெரு குருவியும் விர்ரென்று பறந்துவந்து அமர்ந்தது. இரண்டும் ஜோடியாக மாறி, மாறி கத்தினா, பின்னர் பறந்தன.

வெய்யில் விழுத் துவங்கியது. அவர்களுக்கு முன்னால் நீண்டு ஏறுமுகமாக ஓடிய மழை ஒரு இடத்தில் தேங்கிக் ‘குப்பென்று திரைபோல் எழும்பி உயர்ந்திருந்தது. நீர்க்க சியும் கற்பாறைகளையும் அதனுள் கருமையையும், கண்டமாகக் கொண்டிருந்த அந்த மலையின் உச்சியில் நீலகண்டனின் உச்சிப் பிறைபோல் வெய்யில் மரங்களின் பின்னால் மினு மினுத்தது.

மாலையில் சரசுவின் வீட்டிற்கு அந்தக் கொழும்புப் பையன் வந்திருந்தான். அவன் வந்த நேரம் சரசுவையும் அவள் அண்ணன் பழனியையும் தவிர வேறொருவரும் இல்லை.

“வா ஓய்” என்று வரவேற்றுன் பழனி. இருவரும் தின்னையில் அமர்ந்தார்கள். உள்ளே சரசு அடுப்பை பற்றவைத் தான் தேனீர் ஊற்ற.

‘எப்படி இருக்கு கொழும்பு?’ என்றான் பழனி.

“இருக்கு”

“எங்கே வேலை செய்யிறே?”

“ஓரு இரும்புக் கடையிலே”

“என்ன வேலை?”

“நாட்டாமை வேலைதான்”

நாட்டாமை என்ற சொல் பழனிக்குப் புதிது. ஆகவே

“என்ன ஆமை” என்று கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தான்.

அடுத்த வீட்டில் இருக்கும் வடிவேல் கங்காணி அந்தப் பக்கமாகப் போனவர் நின்று பார்த்துவிட்டு “போடு சக்கை” எப்படி வந்தே? என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்து திண்ணையில் அமர்ந்தார். அவருக்கு எப்பவும் எதிரேதரியும் அனைவருமே சக்தி சொருபங்கள்தான்!

“கொழும்புக்குப் போனதும் சிலு சிலுன்னு ஆளே மாறிட்டியே” என்று பெருமைப்பட்டுக்கொண்டதை உள்ளே சரச்சும் அனுபவித்துச் சிரித்தான். தற்செயலாக அங்குமிங்கு மாகப் போகும்போது லேசாகக் கவனித்ததில் அவனும் அப்படித்தான் என்னினால்.

‘என்ன வேலை என்ன சம்பளம்’ என்று கங்காணி கிண்டிக்கொண்டிருந்தார். கடைசியாகச் சொன்னார் “இஞ்சு பாரு! இப்படி கொழும்பு கண்டின்னு போன நஷ்டம் நமக்குத்தான் பாத்துக்க. ஒரு நாளைக்கு அஞ்சு ரூபா சம்பளம் கிட்ற, ஆன வீடு இல்லே. இங்கே முனு ரூபா, ஆன வீடு இருக்க. கணக்கு எல்லாம் ஒன்னுதான். ஆன அங்கே நீ அநாதை, இங்கே அப்படி இல்லை. ஒனக்கு ஒன்னுன்ன தட்டிக்கேக்க ஒரு பட்டாளமே ஓம்பின்னாலே வரும்ம... ...”

கொழும்புப் பையன் சிந்தனையிலாழ்ந்தான். கொழும்பு நகரின் ராஜபாட்டைகள் போன்ற ரோடுகள், பெரிய பெரிய

கட்டிடங்கள். எப்பிடியாவது நாலு காசு தேடமுடிகின்ற வாய்ப்பு, இத்தனைக்கும் மேலாக அறிவை எந்நேரமும் சுறு சுறுப்பாக முடுக்கிக்கொண்டிருக்கும் சுற்றுடல் இவை அனைத்தும் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தன. ஆனால் மனதில் எதிர்காலம் என்பது கேள்விக்குறியாக வளைந்து நின்றது.

கங்காணி தொடர்ந்தார். “‘ஓங்க்கு கல்யாணம் கூடுது போலிருக்கே... ...’”

“ஆமா... ...”

“தேள்வை முடிஞ்ச பொறகு ‘இதை’ எங்கே வைக்கப் போரே இங்கேயா இல்லாட்டி கொழும்புக்குக் கூட்டிக் கிட்டு போகப்போறியா?”

சரசு செவியைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு கவனித்தாள்.

“இனிமேதான் யோசிக்கணும்”

“ஓங்க அப்பாரு என்ன சொல்லருா?”

“அவரு இங்கேயே வரச்சொல்லருா”

“அதாண்ம ஞாயம்! ‘செட்’ ஒப் பயலுகளாகச் சேர்ந்துக்கிட்டு தேன் எடுக்கப் போவிகளே அந்த பம்பரைக் கூட்டடை பார்க்க இல்லையா? ஒரு ஈயிக்கி ஒண்ணுன்னலும் எல்லாம் சேர்ந்து என்னமா துடிச்சிப் போகுது! என்னமா வெரட்டி அடிக்குது! நாமனும் அப்படித்தான் இருக்கணும்”

“இங்கேதான் வேலை கிடைக்க மாட்டேங்குது, பேரு பதிய மாட்டேங்கிறுன்”

“நாம சண்டை போடுறது பத்தல்லே” முவரும் சிரித் தனர்.

சரசு முவருக்கும் தேநீரைக் கொண்டு வந்து தன் அண் ணனிடம் கொடுத்தாள். வடிவேல் கங்காண்யார் உற்சாக மாக “ஆத்தாடி புதுப்பொன்னு வருதுடா புதுப்பொன்னு வருதுடா” என்று கிண்டல்செய்தார்.

அந்தக் கொழும்புப் பையன் புன்சிரிப்போடு தலையைக் குளிந்துகொண்டான்.

முருகை - காலாயானம் தங்கி பறவிட, சூரியனை வாசி
தூஷ்ணம் குடும்பம் களிலிருப்பவர்கள் பஞ்சாபத்தில்
ஒன்றைக்கூட்டுவதை உணவாகத்தொலை வருபவர் காலாயானம்
கீழ்க்காண்டு மூலத்தினால் நூலிட்டி கூடுதல் மிகவும்
நிலங்களில் முடிவிடுகிறது என்று

ஏது குத்தாலே கீழ்க்காண்டு கீழ்க்காண்டு பால்கால்
பால்கால் பால்கால் கீழ்க்காண்டு பால்கால் கீழ்க்காண்டு பால்
கீழ்க்காண்டு கீழ்க்காண்டு கீழ்க்காண்டு பால்கால் கீழ்க்காண்டு பால்
கீழ்க்காண்டு கீழ்க்காண்டு கீழ்க்காண்டு பால்கால் கீழ்க்காண்டு பால்

கோவில்

வொறி நின்றது.

‘இங்கே’ருந்து நடந்து போகனும் என்றால் டிரெவர்·
குணிந்து, டிரெவர் புறத்துக்கதவு வழியாகப் பார்த்தேன்
செங்குத்தான் தேயிலை மலையில் தாறு மாருகக்கிடக்கும்
நூல் மாதிரி, ஒரு ஒற்றையடிப்பாதை சென்றது.

‘ரொம்பத்தாரம் நடக்க வேணுமோ?’ என்றேன்.

‘இல்லே, ஒரு காக்கட்டை!

வொறியை விட்டு இறங்கினேன். எனக்கு வழிகாட்டுவ
தற்காக ஒரு கிழவனும் வந்திருந்தான். அவனும் வொறியின்
பின்புறத்திலிருந்து இறங்கினான். ஆள் நல்ல பழமை. கால
மெல்லாம் உழைத்த பயன் போலும், வளர்ச்சி குன்றி பதி
ஞறு வயதுப்பையன் உயரம்தான். நெற்றிக்குமேல் உச்சியில்
அரைச்சந்திரனாக முடிவைத்து, பின்னால் குடுமி. காரதுகளில்
அது என்னவோ தெரியவில்லை - பக்கத்துக்கு மூன்று க. சி.ந்.

தங்க வளையங்கள். இடுப்பு வேஷ்டி கோவணமாக - காலையில் ‘பெரட்டுக்குப் புறப்பட்டபோதே கட்டியது - ஒரு பக்கத்துத் தொடையை மட்டும் மழங்கால்வரை மறைத்துக்கொண்டு, மறுபக்கம் மேலே நிற்சிறது. காலைப்பரப்பி ஸ்ரீயினி விந்து இறங்கும்போது சகிக்கவில்லை!

‘என்ன நடப்பங்களா?’ என்று கேட்டுக்கொண்டு வந்த வன், நான் மலையைப் பார்த்ததைக் கவனித்துவிட்டு “எப்படி ஏற்றதுன்னு யோசிக்கிறீங்களா?’’ என்று கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தான். சிரிக்கும்போது பல்லில்லாத முரசு மட்டும் தெரிந்தது.

‘சிரமம் இல்லாமே சுகம் ஏது? நடப்பம்?’ என்றேன். இருவரும் நடக்கத் துவங்கிறோம்.

‘இந்த விஷயம் நடந்து ரொம்ப காலமா பெரியவரே?’ என்றேன். ‘டேங்கப்பா! இது எங்க அப்பன் காலத்திலே நடந்ததுங்களாம். எனக்கே இப்ப அறுபது வயசன்ன பாருங்களேன்.’

‘அந்த சன்னிசிங்கிற ஆள் உங்க சாதிக்காரனு?’

‘அப்படித்தான் வச்சுக்கங்களேன்’ என்று கிழவன் சொல்லும்போது முகம் கொஞ்சம் அசடு தட்டியது. எத்தனை வருடங்கள் என்றால் என்ன? தன் சாதிக்காரன் ஒருவன் தன் ஆசாரத்தை மீறினான் என்பதை இன்றும் நினைக்கக் கிழவனுக்கு சங்கடம் போலும். சற்று சிந்தித்துவிட்டு “கேவலம் தான் ஆனு பொய் சொல்லப்படாதில்லை” என்றான்.

‘கேவலம்னு கொல்லாதிங்க, ஒரு ஆனும் பெண்ணும் மனம் ஒன்றி இணையறது, கேவலமில்லை. அன்பு இருக்கிற இடத்திலே தான் ஆண்டவன் இருக்கிறான்’ என்றேன். என்கட்சிக்கிழவனுக்கு ஒப்புதல் இல்லை போலும், மௌனமாக நடந்தான்.

‘‘என்ன, பேசல்ல?’’ என்று தூண்டினேன்.

‘‘ஆயிரந்தான் சோல்லுங்க, சாதி விட்டுச்சாதி போறது ஞாயமேயில்லை. மூளிக்கொரங்கா இருக்காலும் சாதிக்கொரங்காயிருக்கனும்’’ என்றுன். வேற்று சாதிப்பெண் மீது ஆசை வந்துவிட்டால் இரண்டாம் பேருக்குத்தெரியாமல் ‘வைப்’ பாகவேனும் வைத்துக்கொள்ளலாமே யொழிய பகிரங்கமாக ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது என்ற பழமைப்பீடிவாதம் லேசில் திருக்கிற பிரச்சினையா?

வழக்கமான காதல் கதைதான். சன்னுசிக்கு நாவிதக் குலத்தைச் சேர்ந்த பெண் ஒருத்தியின் மீது அடங்காக் காதல். அதுவும் ஜாதி இருள் நன்றாக்கப்பிப் போயிருந்த அந்தக்காலத்தில்! ஆயினும் காலத்திற்காகக் காத்திருந்தார்கள். ஆனால் இவ்விஷயம் தோட்டத்தில் லேசாகப்பரவி, பஞ்சாயத்து சபையில் பேசி அந்த நாவிதக குடும்பத்தையே தோட்டத்தை விட்டு விரட்ட நடவடிக்கைகள் நடக்கின்றன என்று தெரிந்ததும் அவளைக் கூட்டிக்கொண்டு மறைந்துவிட்டான் அவன்.

தோட்டத்தின் ஒரு மலையுச்சியில் ஒரு கற்குகை. அந்தக் குகையில் இவர்கள் தங்கியிருப்பதற்கான அறிகுறி தென்பட்டது. உடனே அவர்களைப் பிடிப்பதற்காக ஒரு கோ ஷ்டி புறப்பட்டது. ஆனால் அங்கிருந்தும் அவர்கள் தப்பிச்சென்று விட்டார்கள். எங்கு சென்றார்களோ, என்ன ஆனார்களோ இன்றுவரை யாருக்கும் தெரியாது.

அவர்கள் இரண்டொருநாள் தங்கி இருந்த அந்தக்குகை ‘‘சன்னுசிக்குகை’’ யாக இன்றும் இருக்கிறது. அதைப்பார்க்கத்தான் போய்க்கொண்டிருந்தேன்.

மலை உச்சியை அடைந்தோம். பழக்கமில்லாத தோழி ம், எனக்குக் கால்கள் ‘வெட வெட’ வென்று நடுங்கின. ஆயினும் உலகம் காலடியில் கிடப்பதுபோன்ற பிரமையும். அமைதியான சூழ்நிலையில் இயற்கை ரமணீயமாக கொஞ்ச வதும் மனதுக்குப் போதையைத் தந்தன. நாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்த அந்த மனிதனுக்கு இந்த நிமிஷம்வரை வெற்றிதான். நாகரீகத் தின் முச்சுக் காற்றுக்கூட அந்த இடத்தைக் குலைக்க முடியவில்லை.

அதை குகை என்று சொல்லமுடியாது. இரண்டு கற்கஞ்சுமேல் மல்லாந்து படுத்தாற்போல ஒரு பாறை. உள்ளே இரண்டு மூன்று பேர் நீட்டிப் படுக்கலாம். அல்லது முழுங்காலைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கலாம். எழும்பினால் தலை ‘ணங்’ வென்று இடிபடும் உயரம்.

குனிந்து உள்ள போனேன்.

அவர்கள் வாழ்ந்ததற்கு அடையாளமே எதுவும் இல்லை.

ஆயினும் நெஞ்சு கனத்தது.

மழைச்சாரலும், வெயிலும் தாராளமாக உள்ளே வரக் கூடிய இந்த சின்னங்கிறு இடத்தில் காதலுக்காக இருவர் வாழ்ந்தார்கள் என்றால்

இதைக் குகை என்று எப்படிச் சொல்வது.

